BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 99 ► 15 Ekim/Cotmeh 1995 ► 30.000 TL.

ÜCRET KÖLELİĞİNE SON!

içindekiler

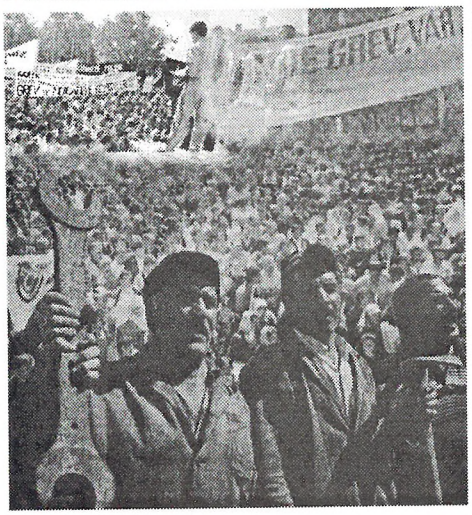

3 **İşbirlikçi patronların, toprak beylerinin cumhuriyeti değil, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik cumhuriyeti için!**

6 Çiller, Demirel, Cindoruk, Yılmaz, Baykal, Ecevit, Türkeş, Erbakan, vs. vs. vs... Yoktur özde birbirlerinden farkları!

HAKİM SINIFLARIN HÜKÜMET SEÇENEKLERİ ARASINDA TERCİH; "KIRK KATIR MI, KIRK SATIR MI?" TERCİHİDİR !

8 **İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...**
Ücret köleliğine sistemine son!

12 **"Merhumu nasıl bilirdiniz?" "İyi bilirdik!"**

14 **KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN:**
–"Dünyanın Göbeği" Çin'den Gezi Raporu:
4. Dünya Kadın Konferansı Pekin 1995
–Kadın yoldaşlara yönelik Parti Eğitim kampı raporu
–RP'nin "adil düzen"inde çalışan kadına yer yok!

18 **Devrimciler arasında şiddet kullanılması karşı devrime hizmettir!**

19 **Dublin'de Kürdistan üzerine pazarlıklar...**

22 **Oslo'da "Uluslararası Kürt Konferansı" yapıldı!**

24 **MLKP-K'nın gençlik sorununa yaklaşımı**

29 **– Emperyalizme karşı mücadele, oportünizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz!**
– Anti-Emperyalist Konvansiyonu Büyük Bir Başarı Yapalım!
– "Uluslararası birlik uzlaşmaz ideolojik mücadele talep eder!"

35 **Bir depremin ardından...**

36 **BİLDİRİLER-HABERLER**

38 **OKUYUCU MEKTUPLARI**

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
6700, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

İşbirlikçi patronların, toprak beylerinin cumhuriyeti değil,

İşçilerin-Köylülerin Devrimci Demokratik Cumhuriyeti için!...

HAKİM sınıfların düzeni tıkanmış durumda. Nereye el atılsa dökülüyor. 1923'de kurulan TC devleti, kuruluşunun 72. yıldönümünde, tıkanmışlığı yaşıyor.

Yasama, yürütme, yargılama, güya birbirinden ayrı ve bağımsız. Gerçekte yasama da, yürütme de, yargılama da Milli Güvenlik Kurumu (MGK) denen kurumun "tavsiyeleri" ile yönetilip yönlendiriliyor.

MGK "tavsiyede bulunuyor"(!), Meclis "Terörle Mücadele Yasası" çıkartıyor! MGK "tavsiyede bulunuyor", Meclis DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırıyor! MGK "tavsiyede bulunuyor", Meclis "olağanüstü hali" uzatmaya aboneleniyor! Aynı şey, "Çevik Güç"ün görev süresi konusunda da oluyor.

Çiller'in çok övündüğü Anayasa değişikliğinde bu Meclis, 12 Eylülcü paşaların dokunulmazlıklarını kaldıran bir değişikliği bile yapacak iktidara sahip değil.

Yürütme, MGK'nun hükümetidir pratikte. MGK'nun tavsiyesine rağmen gerçekleşen bir tek hükümet edimi göremez, gösteremezsiniz. MGK tavsiye eder, grevler ertelenir. MGK tavsiye eder, hükümet, bütçede "savunma"(!!!) giderlerini arttırır. MGK tavsiye eder, hükümet, o ne tavsiye ettiyse yapar.

Yargılamanın ne kadar "bağımsız" olduğuna en açık örnek, DEP milletvekilleri ile ilgili yargılamadır. Milletvekillerinin Meclisteki çalışmaları, konuşmaları vb. nedeniyle sorumlu tutulamayacağı konusundaki kendi Anayasa hükümleri, DEP milletvekillerinin şahsında, tabii MGK'nun işareti doğrultusunda rafa kaldırılmıştır. Ya da İsmail Beşikçi, Haluk Gerger, Fikret Başkaya gibi resmi ideolojinin dışına çıkan bilim adamı ve yazarların yargılanıp mahkum edilmelerine bakalım. Ya da Özgür Ülke, Özgür Gündem, sonra da Politika gazetelerinin yasaklanmasına bakalım. Hepsinde işareti veren MGK toplantıları olmuştur. Yargı, aslında bir noter gibi, MGK'nun öngördüğü mahkumiyetleri kılıfına uydurarak onaylamıştır.

Bu durum, görünürde bir parlamentonun en yüksek iktidar organı olarak varlığı, onun seçtiği ve ona karşı sorumlu olan bir hükümetin görünürde yürütmeden sorumlu olduğu ve bunlardan bağımsız bir yargının görünürde var olduğu ve fakat gerçek iktidarın burjuvazi adına bunların dışında ve üstünde olan, dar ve asker ağırlıklı bir grubun elinde bulunması durumu, yeni değildir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan beri süren bir durumdur bu...

Başlangıçta, Mustafa Kemal ve onun içki sofrasındadır iktidar. Bütün önemli kararları alan Mustafa Kemal; kararların alındığı yer, onun içki sofrasıdır. Adına, sanki alay eder gibi Büyük Millet Meclisi denen meclisin işlevi bir nevi noterliktir. Mecliste bu görevini hakkıyla yerine getirmeyenlerin ve evet hatta Mustafa Kemal'in diktatörlüğüne karşı hangi yönden olursa olsun muhalefet yürütme "cüreti" gösterenlerin can güvenliği bile yoktur.

1925'de kurulan "İstiklal Mahkemeleri", şimdi de yaşadığımız, hukukun guguk edilmesi olgusunun, o dönemki örnekleridir. Hükümet üyeliği Mustafa Kemal'in iki dudağı arasındadır. O zamanla şimdi arasındaki fark, şimdi "tek adam", "tek seçici" yerine, bir kurumun, MGK isimli kurumun geçmiş olmasıdır. Fakat Evren'in ve kimi diğer cuntacıların şahsında yaşadığımız gibi, bu kurum içinde de "tek seçici" olmaya özenenlerin sayısı da az değildir.

Cumhuriyet'in Mustafa Kemal'in ölümünden sonraki gelişmesinde de, özde değişen bir şey olmamıştır. Önce *"ebedi şef"*in yerini *"milli şef"* almıştır. (Kimse bunların bizim uydurmamız olduğunu sanmasın. Devlet partisi CHP'nin M. Kemal'e ve İsmet İnönü'ye verdiği resmi isimlerdir bunlar. Bir kuşak cumhuriyet çocuğu bunların propagandası ile büyümüştür.) Onun ve yakın çevresinin dediği dedik, çaldığı düdük olmuştur.

İkinci Dünya Savaşı ertesinde, Batılı emperyalistlerin dayatması sonucu olarak da, "demokratikleşme" yolu tutulduğunda, bu, esasta tek parti yerine, çok partili bir sistemin görünürde geçirilmesi olarak kavranmış ve uygulanmıştır.

1950'de iktidara gelen Amerikancı Demokrat Parti (DP) Hükümeti de, çok kısa süre içinde Meclisi, hükümeti, bağımsız yargıyı vb.'ni yalnızca sahtekarca ağzında geveleğini ispatlamıştır. DP'nin başkanı Menderes, lafta en yüksek iktidar organı olan Meclise *"odundan aday göstermeyi"* düşünecek kadar "demokrat"tır! (Yine abarttığımız sanılmasın. Menderes bir DP milletvekili grup toplantısında yaptığı konuşmada, ne kadar güçlü olduğunu anlatmak için, seçilip gelmiş olmanın onca büyütülmemesi gerektiğini anlatmak, grubun kendisine mahkum olduğunu anlatmak için *"Ben odunu aday göstersem, seçtiririm"* diyen kişidir.)

Sonrası, 27 Mayıs 1960'la başlayan bir darbeler tarihidir. Hemen her on yılda bir, kendi kendilerine bu cumhuriyeti *"koruma ve kollama"* görevi verenler, yani ordu, doğrudan siyasi iktidarı ele alıp, belli "düzenlemeler" yapmıştır.

Yapılan "düzenleme"ler, burjuva tipte de olsa bir demokrasinin "halkımız" için lüks olduğu anlayışı üzerine kurulu düzenlemelerdir. (Yine abarttığımız sanılmasın. 12 Mart döneminin Başbakanı Nihat Erim, temel ilkeleri itibariyle kendinden önceki ve sonraki anayasalardan pek farkı olmayan ve fakat yine de örgütlenme vb. konularda belli haklara da kapıyı açan 1961 Anayasası'nın değiştirilmesi hakkında yürütülen tartışmalarda, bu Anayasanın Türkiye ve Türk halkı için lüks olduğunu ilan etmiştir.)

Ve bu düzenlemeler, daha düzenlemenin yapıldığı anda topluma silah zoruyla dayatılan ve onu bulunduğu yerden gerilere götürmeye çalışan düzenlemelerdir.

Gelinen yerde, oldukça dinamik bir yapıya sahip olan toplum, bir yerdedir; bu toplumun üstyapısal bir kurumu olan devlet, bir başka yerdedir.

Hakim sınıflar bile, devletin yapısının demokratik olmadığını, "demokratikleşme" diye bir sorun olduğunu kabullenmek zorunda kalmaktadırlar.

Tıkanma o kadar açıktır ki, hakim sınıfların bir bölümü artık, açıkça birinciden değişik, yeni bir cumhuriyet, Batıyla iyice bütünleşmiş ve Batı tipi burjuva demokrasisinin kurumlarını işleten, liberal demokrat bir İKİNCİ CUMHURİYET talebini seslendirmeye başlamıştır.

Tıkanmanın en açık göründüğü alan, kuşkusuz Kürdistan'la ilgili siyaset alanıdır.

Kemalist diktatörlük en başından itibaren "Kürt sorunu"nu, kan ve ateşle, silahla bastırma, isyancıları katletme, Kürtleri yurtlarından sürme ve asimile etme yolunu ve yöntemini seçmiştir.

Burjuvazinin, ta Körfez Savaşına gelene dek, resmi siyaseti, Kürtlerin ulusal bir kimliğe sahip olduklarını reddeden bir siyasettir. Bu siyaset, esas olarak PKK'nın önderliğinde gelişen ve hakim sınıfların bir türlü bastıramadığı, tersine her geçen gün daha da güçlenen ulusal kurtuluş hareketi karşısında iflas etmiştir.

Körfez Savaşı sonrasında, faşist Saddam'ın zulmünden kaçan Güney Kürdistan Kürtlerinin durumu, "Kürt sorununu" dünya kamuoyunun gündemine bir daha çıkmamacasına sokmuş, Türk hakim sınıflarının "Kürt yoktur" politikasında denizin sonu görünmüştür. Bu noktadan itibaren, faşist Türk hakim sınıflarının resmi Kürt siyasetinde ilk değişiklik gündeme gelmiştir.

Artık resmi söylemde de Kürtlerin varlığı kabul edilmek zorunda kalınmış, şimdi dağılan DYP-SHP Hükümetinin ilk Başbakanı Demirel, *"Kürt kimliğini tanımak"*tan sözetmek zorunda kalmıştır.

Bu, kuşkusuz hakim sınıfların demokratlaştığı, onların bu sorunu artık demokrasi kuralları içinde çözecekleri anlamına gelmiyordu. Yalnızca, inkar edilemez bir gerçeğin, kendini silah zoruyla dayatması sonucu atılmak zorunda kalınan bir adımdı. Artık resmi siyaset, *"Kürt vardır, fakat Kürtler üzerinde ulusal baskı yoktur"* şeklinde bir siyasete dönüştü.

Kürt ulusal mücadelesinin kanla bastırılması için askeri saldırıların arttırılması, savaşın sertleştirilmesi bu siyasetin temel unsuru idi.

Resmi siyaset, Kürt sorununda kimi demokratik değişiklikleri, "terörist" diye adlandırdıkları ulusal kurtuluş mücadelesinin askeri olarak bastırılması, öncelikle de bu mücadelenin andaki öncü gücü PKK'nın askeri olarak ezilmesi, yok edilmesi sonrasına erteleyen bir siyaset.

Bu "askeri çözümcü" siyasette, gün geçtikçe denizin sonuna yaklaşılıyor. Hergün onlarca ölü; burjuvazinin içinden de *"akan kanın durdurulması için siyasi çözüm"* taleplerinin, her geçen gün daha yüksek sesle dile getirilmesini beraberinde getiriyor.

Bugünkü Cumhuriyet'in olduğu gibi sürmesinden yana olanlar, bu bağlamda, "askeri çözüm" yanlısı tavır takınırken; "İkinci Cumhuriyetçi" denenler daha çok siyasi çözüme eğilim gösteriyorlar. Aradaki çelişmeler gün geçtikçe büyüyor. Gelişmeler, kısa sürede değil, ama orta vadede ikinci cumhuriyetçiler lehindedir. Çünkü hakim sınıflar için tıkanmışlıktan çıkış yolu, belli reformlarla düzeni yenilemektir.

Peki ama, ikinci cumhuriyetçilerin –bugünkü rejimin biraz liberalleştirilip, demokrasi yanının biraz cilalanması olacak olan– rejimi, işçi sınıfı ve emekçiler açısından uğrunda mücadele edilmesi gereken bir rejim midir? Biz buna kesin olarak "Hayır!" diyoruz.

İkinci cumhuriyetçilerin savundukları rejim de, işçiler-köylüler-emekçiler üzerinde emperyalizmin işbirlikçisi burjuvaların ve toprak beylerinin diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük, üzeri daha kalın bir demokrasi cilası ve

O R A S I

Sayın halkları bütün ırkların,
Endonezyalısı, Almanı, Eskimosu,
Sudanlısı, Çinlisi, Türkü, Ermenisi,
Yahudisi, Arabı, Lehlisi, Rusu,
Meksikalısı, Norveçlisi, Kırgızı,
Abhazyalısı, Hintlisi, Kürdü, Fıransızı,
Farsı, Liberyalısı, İngilizi,
Amerikalısı: ak, kara, kırmızı,
tükenir mi saymakla
ve adını duymadıklarım,
hepinizi, hepinizi
yerlere kadar eğilerek selâmlarım.
Saygıyla, şefkatle, bahtiyar, severim sizi.
Ne birbirinizden üstün
ne birbirinizden aşağı,
gönlümün tahtında yanyana otururşunuz.

Ve bütün yurtlar,
dağlı, ovalı, ormanlı, karlı,
güneşli, dumanlı, rüzgârlı,
denizli, denizsiz,
çadırları yahut şehirleriyle ünlü,
kızları yahut ihtiyarları güzel,
çeliği yahut şarabıyla dillere destan,
hepiniz, hepiniz
tek dalda tek şeftalimsiniz.
Saygıyla, şefkatle, bahtiyar severim sizi.

Sayın halkları bütün ırkların
ve bütün yurtlar
bir de yurtlarımın yurdu var bu dünyada.
Ne Türkiye, ne Polonez adaları, ne Azerbaycan,
orası ilk yeşeren umudum,
orası ilk şafak vaktim.
Oranın pasaportunu taşıyorum
kâattan değil,
vizesi yüreğime yazılı
damgası vurulu yüreğime.
Orası hem gözüm
hem gözümün üstündeki kaş.
Oralı ilk yeni adamı yüz yılımın,
bütün yurtlarımın yurttaşı Lenin yoldaş.

(1958 Mart-Haziran. Varşova-Berlin.)

maskesi ile örtülü bile olsa, işçilere-köylülere karşı faşist yöntemleri kullanmaya devam edecektir. Bu diktatörlük, ulusal sorunda kimi ulusal, kültürel hakları vb. kabul etse bile, *"TC'nin vatanı ve milleti ile bölünmezliği"* ırkçı ilkesinden bir adım bile uzaklaşmayacaktır.

İşçiler, emekçiler; hakim sınıfların kendi içindeki bu dalaşta, (bu çelişmelerden yararlanma adına da!) şu ya da bu kesimin kuyruğuna takılmamalı, hakim sınıfların tümüne karşı, kendi bağımsız mücadelelerini yürütmelidir.

72 yıl, burjuva cumhuriyetinin ne demek olduğunu, çok iyi göstermiştir. Bu, emperyalizme bağımlılık demektir! Bu, geniş emekçi yığınlar açısından işsizlik, açlık, yoksulluk; bunun karşısında bir avuç asalak için en lüks yaşam demektir! Bu, en ağır sömürü; bu faşizm, ırkçılık, erkek egemenliği; Türk olmayan milliyetlere milli baskı; Kürt ulusunun ayrılık hakkının gaspı; savaş; faili meçhul cinayetler; yargısız infazlar; düşünceye zincir; işkence demektir! Bu, rüşvet, yozlaşmışlık demektir.

Şimdi burjuvazi içinde bir kesim, bu tıkanmış rejimi ikinci cumhuriyete reforme etme planları yaparken; bir kesim de dini temelde bir çıkış yolu arıyor. Özellikle bu son kesim, öcü olarak gösterilip; işçiler, emekçiler bugünkü rejimi savunmaya çağrılıyor. Hayır! Bizim hakim sınıfların rejimini, bu rejimin başka halk düşmanı alternatiflerine karşı koruma, savunma diye bir sorunumuz yoktur.

Bizim uğrunda mücadele edeceğimiz kendi hedeflerimiz vardır. Biz insanın insanı sömürüsüne son verilmiş olan yeni bir dünyanın mücadelesini veriyoruz.

Bu dünyayı yaratmak için Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, ilk adım olarak, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Cumhuriyeti gereklidir.

Emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin faşist diktatörlüklerinin andaki gerçek alternatifi budur!

Sosyalizmin yolu üzerindeki engelleri temizleyecek olan bu siyasi iktidar, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ile kurulacaktır. Bu iktidar, işçiler-köylüler-tüm emekçiler için en geniş demokrasiyi gerçekleştirecek, tek gerçek alternatiftir.

Bu alternatif yönünde ilerlemek için Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenmemiz gereklidir. Burjuvazinin gerçekte iflas etmiş –ve ancak işçi sınıfı örgütsüz ve bilinçsiz olduğu için ayakta duran– iktidarına karşı görev; bilinçlenmek, örgütlenmek, kendi bağımsız mücadelemizi kendi elimize almaktır.

Sınıf bilinçli işçiler Bolşevik saflarda örgütlenin! İşçiler Bolşevik Parti önderliğinde birleşin, bilinçlenin, örgütlenin, mücadeleye atılın! Burjuvazinin dinci alternatifini ve reformist alternatifini elinizin tersi ile itin! Sosyalizme, Komünizme giden yolda, İşçi-Köylü İktidarı için, kendi iktidarınız için mücadele edin! Üreten sizsiniz! Yönetimi de isteyin! Ve onu devrimle söke söke alın!

Rusya'da Ekim Devrimi, 78. yıldönümünde, Bolşevik bir önderlik altında birleşmiş işçi sınıfının nelere kadir olduğunu gösteriyor!

Ekim'in ürünü Lenin-Stalin'in Sovyetler Birliği, Sosyalizmin mümkün ve gerçek alternatif olduğunu gösteriyor!!!

Burjuvazinin cumhuriyetine karşı, İşçi-Köylü Cumhuriyeti'nin bayrağına sarılalım!

Yaşasın Devrim!

Yaşasın Bolşevizm!

22.09.1995 ▲

Çiller, Demirel, Cindoruk, Yılmaz, Baykal, Ecevit, Türkeş, Erbakan, vs. vs. ... Yoktur özde birbirlerinden farkları! ***Hakim sınıfların hükümet seçenekleri arasındaki tercih;***

"Kırk katır mı, kırk satır mı?"

t e r c i h i d i r !

EYLÜL ayı, hakim sınıflar açısından yeni bir hükümet krizi yaşanan bir ay oldu. CHP'nin Kurultayında Baykal yeni Genel Başkanlığa seçildi. Ve liderliğini sağlamlaştırma amacıyla koalisyon ortağı DYP'nin karşısına yeni taleplerle çıktı.

Çiller bu talepleri reddederek, istifasını sundu!

1991 genel seçimlerinden bu yana, ülkeyi görünüşte yöneten DYP-CHP Koalisyonu böylece bozuldu. Hummalı bir yeni hükümet arayışı başladı.

Demirel, Başbakanlık görevini yine mecliste en fazla "milletvekili"ne sahip parti olan DYP'nin Başkanı Çiller'e verdi. Çiller yeni hükümet için görüşmeler yürüttü.

Aritmetik çoğunluğu sağlama açısından bir çok hükümet biçimi mümkündü: Yeni bir protokola bağlanmış DYP-CHP Hükümeti; DYP-ANAP Koalisyon Hükümeti; DYP-MHP-DSP Koalisyon Hükümeti; DYP'nin çeşitli parti ve "Bağımsız"larca desteklenecek azınlık hükümeti; bütün bunların olmadığı şartlarda, DYP dışındaki tüm partilerin Koalisyon Hükümeti; 1 Eylül'de Millet Meclisi Başkanlığı'ndan ayrılan Cindoruk önderliğinde "geniş tabanlı" geçici bir hükümet vb. ... olası hükümet biçimleri idi.

Demirel'in hükümet kurma konusunda giderek kontrolünü kaybettiği "Kızı"na tavsiyesi, zorlamalara girmemesi ve güven oyu alacağı kesinleşmemiş bir liste ile karşısına çıkmaması idi.

DYP-CHP Hükümeti dağıldıktan sonra, burjuvazinin birinci tercihi DYP-ANAP Hükümeti idi. Ve çeşitli kuruluşlar aracılığı ile bu talep dile getirildi. Ancak, sağda en büyük parti olma iddiasıyla birbiriyle yarışan bu iki partinin yönetici kademelerinin önemli bir bölümü, bu tip bir hükümete karşı idiler. Çünkü ortak hükümet, ortak sorumluluk, en geç 1996'nın ikinci yarısında yapılmak zorunda olunan seçimlerde her iki parti açısından da birbirlerinden "farklılığın" ne olduğunu anlatma zorluğunu

beraberinde getirecekti.

Her iki parti de, böyle bir koalisyonun kendileri için en fazla yarar getirecek biçimde olması için şartlar ileri sürdüler. Çiller, Mesut Yılmaz'ın, Çiller'in başkanlığındaki bir kabinede bakan olarak görev alması şartını ileri sürdü, seçim tarihi bağlamında da Haziran 1996'yı önerdi.

Mesut Yılmaz, Çiller'in Başbakanlığını ilke olarak red ediyor, seçim tarihinin de öne alınmasını istiyordu. Ayrıca işçi dostu pozlara bürünüp, grevde ve eylemde olan kamu işçileri için Türk-İş'in talep ettiği zammın verilmesini talep ediyordu. Böylece anlaşma olmadı. Her iki taraf da anlaşma olmamasının suçunu karşı tarafa yükledi.

CHP ile görüşmeler zaten protokol gereği görüşme olmaktan öteye geçmedi.Çünkü dağılan koalisyon buydu. Şimdi yeniden bir DYP-CHP Koalisyonu ile kamuoyunun karşısına çıkıldığında, var olanı niye dağıttınız sorusuna cevap verme zorluğu vardı, her iki taraf için de.

Böylece geriye, DYP'nin güvenoyu için eksik sayısını tamamlayacak "küçük" partilerle koalisyon veya onlar tarafından desteklenen bir azınlık hükümeti seçeneği kaldı. Çiller bu seçeneği pratiğe uygulamaya geçti. Birinci girişimi Türkeş ve Ecevit'in önce destekleyeceğiz deyip, sonra bunu şarta bağlamaları ile gerçekleşmedi. Demirel kendine sunulan kabine listesini onaylamadı. Bu arada Çiller'i devirmek, daha doğrusu yeni bir hükümet kurmasını engellemek için burjuva muhalefet bütün gücüyle bastırıyor, toplu sözleşme görüşmelerinde kendilerine alay edilir gibi %5.4 zam önerilen kamu işçilerinin grev ve eylemlerini bu amaca kanalize etmeye çabalıyordu.

Baykal, Yılmaz, vb. işçi düşmanları en fazla işçici kesilmişler, ikide bir grev yerlerinde boy gösteriyorlardı. Türk-İş'in sendika ağaları, başta Bayram Meral olmak üzere, hakim sınıfların hükümet kurma dalaşında açıkça taraf oldular, işçi sınıfı hareketini her zaman olduğu gibi burjuvazinin iktidar dalaşının bir aracı haline getirdiler.

Sonuçta , iyice köşeye sıkışan Çiller, Başbakanlığını sürdürmesinin geriye kalan tek yolu olan adımı attı. MHP Başkanı Türkeş'le yapılan pazarlıkta, kurulacak DYP Hükümetinin DYP'li sekiz Bakanının isminin MHP tarafından belirlenmesi ve MHP'nin bu Bakanlıklarda kadrolaşmasının önündeki bütün engellerin kaldırılması vb. şartlarda anlaşıldı. MHP- DYP azınlık hükümetine güven oyu vereceğini açıkladı.

Aynı şekilde, DSP ile de yürütülen bir dizi pazarlık sonucu, Çiller'in "büyük devlet adamı" olarak övdüğü Ecevit de, partisinin DYP azınlık hükümetine destek vereceği açıklamasını yaptı. DSP tabii "sol"(!!!) parti görünümünü kurtarabilmek için bu pazarlıkta işçi haklarını savunur görünmek zorunda idi. Güvenoyu öncesinde, grevdeki işçilerin sorununun hal edilmesini desteğin şartı olarak ileri sürdü.

Bu arada DYP Genel İdare Kurulu üyesi, Demirel'in yakın adamı olarak bilinen Gökberk Ergenekon, kendilerinin DYP'den 14 kişi olarak güven oyu vermeyeceklerini açıkladı. Yani Çiller karşıtı cephe, yalnızca DYP dışında değil, DYP içinde de Çiller önderliğinde bir azınlık hükümeti kurulmasına karşı idi. Buna rağmen, cebinde MHP ve DSP Başkanlarının destek imzaları ile köşke çıkan Çiller'in yeni kabinesi Demirel tarafından onaylandı. Şimdi bu hükümetin önünde güneyoyu sınavı var. Bu sınavdan başarılı çıkıp çıkmaması, önümüzdeki günlerde iyice kızışacak yeni pazarlıklara bağlı.

Bu hükümet güvenoyu alsa da, burjuvazi açısından DYP-CHP Hükümeti kadar sağlam bir hükümet olamayacaktır.

Onun güvenoyu almaması halinde de kurulabilecek olası hükümetler, seçim hükümetleri olacak, burjuvazinin acilen ihtiyaç duyduğu tedbirleri bile alamayacaktır. Öyle ya da böyle, bugünkü hükümet krizi, gerçekte burjuvazinin siyasi krizinin boyutlarının büyüdüğünün işaretidir.

Ne yazık ki, burjuvazinin büyüyen bu siyasi krizine işçi sınıfı bağımsız bir güç olarak müdahale etme durumunda değil. Yukarda da belirttiğimiz gibi sınıf hareketi düzen sınırları içinde ve şu anda burjuvazinin çeşitli kanatlarının iktidar dalaşında kullanılan bir güç durumunda. Onun bu durumdan çıkarılması bugün komünistlerin önünde duran en önemli görev!

İşçi sınıfına komünist bilincin taşınması ve bu hareketin burjuvazinin etkisinden kurtarılması için maksimum çaba... Günün acil görevi budur!

Hakim sınıfların hangi hükümeti olursa olsun, işçiler, emekçiler, ezilen Kürt ulusu ve Türk olmayan milliyetler, emekçi kadınlar, gençler için özde değişecek bir şey yoktur. Birbirlerine atıp tutmaları, devlet iktidarının sunduğu imkanlardan en fazla yararlanmak için dalaşın ifadesidir, başka bir şey değil. Bu dalaşta halktan yana görünmeleri, demokrasi oyununda halk oyuna ihtiyaç duymalarından dolayıdır.

Bunların hepsinin "halkçılığı", halkı soyup sovana çevirme anlamında "halkçılık"tır! "İşçiciliği", "işçi düşmanlığı" anlamındadır.

Çiller ile Cindoruk arasında, Çiller ile Yılmaz arasında, Erbakanla diğerleri arasında vb. vb. tercihler, halk açısından kırk katır mı, kırk satır mı tercihidir. Bu tercihler kökten reddedilmelidir!

İşçi sınıfı ve emekçiler için bir tek kurtuluş alternatifi vardır: Bu köhne düzeni Demokratik Halk Devrimi ile yerle bir etmek, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nü kurmak!

Kurtuluş Sosyalizmdedir!

Kruşçef, Gorbaçov, Kim İl Sung, Castro "Sosyalizmi"nde değil, gerçek Sosyalizmde!

Gerçek Sosyalizmin önündeki engelleri temizleyecek Demokratik Halk Devrimi için örgütlenin! Bu mücadeleye atılın!

Bu mücadelede size yol gösteren BOLŞEVİK PARTİ'ye omuz verin! Gelecek güzel günleri yaratmak için elinizi Bolşevizme uzatın!

Geliyor, gelecek...

Bolşevizm Yenecek!

6 Ekim 1995 ▲

Ücret köleliği sistemine son!

KAMU İktisadi Teşekkülerinde (KİT) çalışan 682 bin işçiyi kapsayan Toplu İş Sözleşmelerinin yaklaşık 9 aydır sonuçlandırılmaması sonucu işçiler, haklarını almak için greve gittiler.

Türk-İş bünyesindeki sendikaların aldıkları grev kararları sonrasında, bugüne kadar greve çıkan işçi sayısı 300 binin üzerinde... Bu sayı hergeçen gün artmakta, greve çıkan sendikalara yenileri eklenmektedir.

KİT işçilerinin greve gitmelerine nasıl gelindi?

1995 yılı toplu iş sözleşmelerinde hükümet, KİT'lerde çalışan işçilere önce "sıfır zam"mı dayattı. İşçilerin, IMF tarafından alınan kararlar doğrultusunda önerilen bu teklifi reddetmesi ve tepkisini dile getirmesinin ardından hükümet % 5,4'lük komik bir zam vermek istedi. İşçiler bunun da kendileri ile alay etmek anlamına geldiğini ve haklarını istediklerini, verilmediği takdirde üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirttiler. İşçilerin bu tutumu karşısında sendika bürokrasisi de, *"hükümetin aklını başına devşirmesini"*, *"kendilerinin greve zorlandığını"*, *"hükümeti ayıpladıklarını"* vs. laflarla "tehdit" etti, dayatılan meblağı tekrar gözden geçirmelerini, bu yapılmazsa "etkin" önlemlere başvuracaklarını belirtti.

Hükümetin tavrında önemli bir değişiklik olmadı. % 5,4'e ilaveten brüt 500 bin lira daha vermeyi kabul etti, o kadar.

Bunun üzerine, Türk-İş Başkanlar Kurulu, tabanın da zorlamasıyla yaptığı toplantıda grev kararı aldı. Eylül ayının ortalarından itibaren grevler başlatıldı.

▲▲▲

İşçi sınıfının greve çıkması karşısında KİT işçisinin işvereni olarak hükümet, işçi sınıfı dışında toplumun diğer sınıf ve katmanlarını grevdeki işçilere karşı kışkırtmaya çalıştı. Hükümet, *"60 milyon insanın boğazından kesip işçiye veremezdi!"*, *"60 milyonu sendikanın kapısına yığardı"*, vb...

Diğer yandan hükümet, grevdeki işkollarına seçmeci yaklaşıp bazı işkollarında –örneğin şeker fabrikalarında– anlaşma sağlamayı denedi. Böylece grevdeki işçiler arasında birlikteliği kırmayı hedefliyorlardı. Hükümet, bu tür kışkırtma ve işçilerin birlikte hareket etmelerini engelleme çabaları yanında, *"milli güvenliğe"*, *"genel sağlığa"* aykırı olma bahanelerini ileri sürerek grevlerin ertelenmesi gerektiğini ileri sürdü, bunun için bakanlar kurulu kararı çıkarmaya uğraştı. Ancak, koalisyon hükümetleri arasındaki siyasi çatışmanın da etkisiyle, işçiye "hoş" görünmek adına CHP'li Çalışma Bakanı kararın altına imza atmadı. İşçiler ise grevlerin ertelenmesi kararı çıksa da, grevlerin yapılacağını ilan etmişti bile...

Bu arada bilindiği üzere koalisyon hükümeti, ortaklardan CHP'nin yaptığı kurultay sonrasında aldığı hükümetten çekilme kararı ile

dağıldı. Yeni hükümet arayışlarına başlandı. CHP ve hükümet dışındaki diğer düzen partileri ile Türk-İş'in sendika ağaları; işçilerin grevini burjuvazinin iktidar dalaşında bir araç haline getirdiler.

Genişleyerek süren grevler karşısında devlet boş durmuyordu. Kaybın büyük olduğunu, böylesi bir ortamda grevlerin çok zararlı olduğunu vs. ileri sürülerek grevlerin engellenmesi çalışmalarına daha da ağırlık verildi. Milli Güvenlik Kurulu yaptığı toplantıda, *"grevlerin sokak gösterilerine dönüştüğü"* ve *"sokakların grev yeri olmadığı"* gibi anlamsız gerekçelerle, grevlerin, gösterilerin önüne geçilmesi tedbirlerini görüştü. Basına yansıdığı kadarıyla, 7 Ekim'de 500 binin üzerinde emekçinin katılımı ile Ankara'da gerçekleştirilecek mitingin yapılmaması isteniyordu ve Türk-İş'li sendika ağaları, MGK'nın bu "isteğini" değerlendirerek, sudan bahanelerle mitingi erteleme kararı aldılar. Dinar'daki depremi ve miting günü iki sendikanın yöneticilerinin toplantısını bahane olarak ileri süren sarı sendikacılara göre, işçiler sendika yöneticileri olmadan miting yapamazlardı!!

Bu, bir kez daha Türk-İş'li sendika ağalarının düzenle ne kadar uyum içinde olduklarını ve ne denli işçi dostu olduklarını kanıtlıyordu!

▲▲▲

Şimdi ne olacak?

KİT işçilerinin grevi devam ederken, gerek Türk-İş'li sendika ağalarının "gayretleri"; gerekse durumun hükümet açısından vehametini gören birtakım bürokratlar "sayesinde", anlaşmazlık masada görüşülerek çözülecektir. Bunun için çalışmalar hızlandırılmıştır. Bu amaçla 5 Ekim'de hükümet temsilcileri ile bir görüşme yapılmıştır. Bu görüşmede hükümet birinci altı ay, %13, ikinci altı ay %15 vermiştir. Hükümetin önerisini, yüksek enflasyondan dolayı "komik" bulup reddeden Türk-İş'in talebi ise %25-30 arasındadır. Hükümetin önerilerini komik bulan Türk-İş'in talebinin de, % 90 civarında olduğu "resmen" açıklanan enflasyon karşısında ne kadar "ciddi" olduğu görülmelidir!...

% 25-30'la masaya oturan sarı sendikacıların, çok daha az bir rakam üzerinden işçileri satacakları gün gibi aşikardır. Olgular bunu gösteriyor.

Geçmişte de bu işçi düşmanlarının defalarca işçileri sattıkları akla getirilmelidir. Yine, bir kılıfının bulunarak işçilerin düşük zamma razı edilmesinin Türk-İş'in geleneği olduğunu da söylemeye gerek yoktur. Türk-İş'li sendika ağaları bu geleneği sürdürmeye çalışacaklardır. Danışıklı döğüşte sendika, rolünü oynayacaktır...

▲▲▲

Bu oyunu örgütlü işçilerin birliği ve kararlı mücadelesi bozabilir. Ancak oyunun bozulması için, işçilerin, mücadelenin önündeki en büyük engellerden birisi olan sendika bürokrasisini aşması gerekmektedir.

"Grev ve mücadele komitelerini kuralım!"

Son günlerde kademeli olarak Türk-İş önderliğinde greve çıkan kamu işçileri, 27 Eylül 1995, Salı günü öğlen saatinde, yaklaşık 5 bin kişiyle Kadıköy Belediyesi'nin önünde buluşarak İskele Meydanı'na yürüdü ve burada bir miting yaptı.

Biz Bolşevikler de, üzerinde ***"İşçiler: Mücadelemizi kendi elimize almalıyız! Sendika bürokrasisinden bağımsız, sürekliliği sağlanmış GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİni kuralım!"*** yazılı, imzasız pankartı, bir sendikanın içinde taşıyarak yürüdük. Yürürken "Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya da hiç birimiz!", "Kahrolsun ücretli kölelik sistemi!" sloganlarını attık. Televizyonlar, akşam haberlerinde pankartımızı da gösterdiler.

27.09.1995
İstanbul'dan bir grup
BOLŞEVİK PARTİ taraftarı.

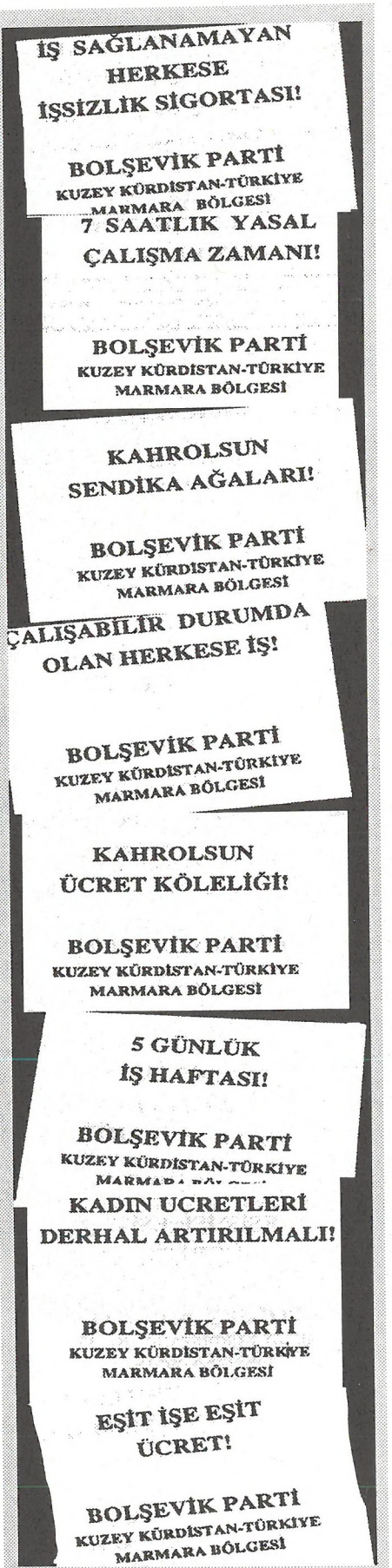

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin son günlerde ajitasyonunda yoğun olarak kullandığı pullardan bazıları...

Sarı sendikacılığı içlerinden söküp atmalı, işletmelerde grev ve mücadele komitelerine yönelmeli, grevleri bizzat kendisi denetlemeli, yürütmeli ve tehditlere, saldırılara karşı uyanık ve mücadeleci olmalıdır. İşte o zaman, işçiler teslimiyetçi sendika bürokrasisine ve işverene karşı gücünü gösterebilir, mücadelenin zaferle sonuçlanmasını sağlayabilir. Bugünkü koşullarda, Türk-İş önderliğindeki işçiler mücadeleye daha baştan yenik başlamışlardır. Önderlik sağlam değil, işverenden yanadır!

Bugün için, işçilerin sendika bürokrasisini aşabilecek yetkinlikte olduğunu söylemek zordur. Genel olarak işçi hareketinin eyleminde devrimci yönelim eksikliği, bugün için büyük bir dezavantajdır. Yapılan grevlerin temel nedeninin ekonomik olması gözlerden uzak tutulmamalı, grevin temel yönelimi doğru tespit edilmelidir. Kimilerinin grevdeki işçilerin bazı sloganlarına bakarak "artık işçi sınıfının siyasi yönelime sahip olduğu, politikleştiği" gibi abartılı saptamalarda bulunması bu gerçekliği değiştirmiyor. Yukarıda da değindiğimiz gibi, burjuva partilerinin kendi aralarındaki iktidar dalaşında işçilerin grevi bir araç olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Bu uğurda herkes "işçi dostu" kesilmiştir! Daha düne kadar işçi düşmanı kurtlar, bugün kuzu postuna bürünmüş, işçi dostu rolünü oynamaktadırlar.

Siyasallaşma bu çerçevede bir siyasallaşmadır. Durumu abartıp, subjektif sonuçlar elde etmek ve andaki işçi grevlerinin taleplerinin siyasi olduğunu söylemek ve propagandasını yapmak kuyrukçuluktur. Unutulmamalıdır ki, bu türden olguların saptırılması üzerine kurulu reformist politikalar, somut gerçeklik karşısında hiçbir anlam taşımazlar; yarar değil zarar getirirler. Bu yüzden olguları objektif bir temelde ortaya koymak gereklidir.

▲▲▲

Biz bolşevikler olarak, gelişen eylemlilikler karşısında, işçilere bir

kez daha çağrı yapıyoruz:

İşçiler;

Haklı mücadelenizde sizlerin önündeki en büyük engel sendika bürokratları, sendika ağalarıdır. Siz öncelikle "içinizdeki düşmanla" savaş yürütüp kazanmalısınız ki; işvereni altedebilesiniz! Bunun için, sendika bürokrasisine karşı mücadeleyi yükseltin, haklarınızın satılmasına izin vermeyin!

Bugün için karşımızda işveren olarak duran faşist devlet, sömürünün devamını sağlayan en temel araçtır! Bu aracın yerle bir edilmesi gerekmektedir!

İşçilerin, emekçilerin sömürüsüz bir dünyada, işin, aşın olduğu bir dünyada yaşaması için, sömürü çarkının kırılması gerekmektedir!

Devrim gerekmektedir!

İşçiler; "İşçilerin-emekçilerin iktidarının kurulduğu bir düzen, sömürünün-zulmün olmadığı bir düzen istiyoruz" deyin!

Böyle bir düzenin kurulması mücadelesine katılın! Bu mücadelede, işçi sınıfının öncü gücü Bolşevik Parti saflarında birleşin, örgütlenin!

► Kahrolsun sendika ağaları!
► Kahrolsun ücret köleliği!
► Sömürü düzenine son!

6 Ekim 1995 ▲

Kamu çalışanlarının büyük bir bölümü Türk-İş önderliğinde greve hazırlanıyor!

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Faşist Türk devletiyle bütünleşmiş sarı sendika ağalarına güvenmeyin! Onlar bu sömürü sisteminin gönüllü bekçileri olarak düzenin devamından yanadırlar! İşte size bir örnek: Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral! Birçok sendika başkanıyla birlikte Hükümeti şikayet için faşist Türk devletinin başına, Cumhurbaşkanına çıktı. Kimi kime şikayet ediyor? Var mı bunların birbirinden farkı?

Hak yalvarmakla değil, dişe diş mücadeleyle, zorla alınır. İşte cevabını aldı: Dokuz ay durdunuz, bir ay daha sabredin, kıyamet mi kopar?! Bu faşist devletin Cumhuruna söylemek gerekir, gelsin bir gün işçilerin, memurların ve tüm dar gelirli yoksul çilekeş emekçilerin yaşadığını yaşasın ve görsün; bir ay beklesin...

Faşist Türk devleti ile bütünleşmiş, onun bir kurumu haline gelmiş sarı sendikalar ve iki yüzlü sendika patronları, daha önceleri olduğu gibi, bu kez de, yapılacak bu grevi fiyasko ile sonuçlandıracaktır. Çünkü bunların deneyimleri vardır. Bunların, bu göstermelik çıkışları, ne ilk ve ne de son değil. Bu çıkışlar iki yüzlülükten başka birşey değil; bunlar göz boyamadan öteye gitmeyen koskocaman yalandan başka birşey değil.

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler!

Sömürü düzeninin bekçi köpeği faşist Türk devleti, sömürü düzeninin tüm toplum için refah sağlayan tek düzen olduğu yalanına başvururken, hakim sınıfların yalan ve ikiyüzlülüklerini boşa çıkartmak, bizim görevimiz olmalıdır. Taleplerimiz; *"Tüm çalışabilir durumda olan herkese iş!"*, *"İş sağlanamayan herkese işsizlik sigortası!"* olmalıdır.

İşçiler! Talebiniz ücret artışı ile sınırlı kalmamalı, diğer taleplerinizden biri de, asgari çalışma saati olarak *"7 saatlik işgünü!"* olmalıdır! Sermayenin iş gücünü fiziki olarak daha fazla yıpratmasını sınırlamak için *"5 günlük iş haftası!"* ve hafta sonunun yasal dinlenme zamanı olarak kabul edilmesi olmalıdır ve bu taleplerimiz genel taleplerimizle birlikte ele alınmalıdır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Temel sloganlarımız şunlardır:

–KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!

–KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!

–EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!

–KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!

Bu şiarlara tüm kadın ve erkek işçiler sahip çıkmalıdır.

Onun için diyoruz ki; İşletmelerde mevcut olan sarı sendikalara karşı örgütlen, grev ve mücadele komitelerini yarat; kızıl sendikaların temelini at, devletle bütünleşmiş sarı sendika ağalarına karşı sınıf sendikalarını yarat. Tüm sınıf kardeşlerinle, din, ırk, mezhep gözetmeksizin sermayeye karşı, bir cephede birleş, birleş ki bu sömürü sistemine karşı mücadele, hedefine ulaşsın.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler!

Onun için diyoruz ki; işsizliği, yoksulluğu, sefaleti istemiyorsak; Çankaya'da ensesi kalın, göbeği şişman istemiyorsak; tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ülkenin talan olmasını istemiyorsak; Kürt ulusunun özgürlüğünü ve ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceğini şartları, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini istiyorsak; grev ve toplu sözleşme hakkı istiyorsak; sınırsız örgütlenme hakkı istiyorsak; demokrasi ve özgürlük istiyorsak; gerçek çözüm **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinde devrimle mümkündür.

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler, tüm ezilenler... size sesleniyoruz!

Ve diyoruz ki; işçiler, emekçiler, devrimciler olarak, bu çileleri çekmek istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Vurgun ve talana karşı işçi, memur ve tüm emekçilerin eylemlerinde haykırdığımız öfkeyi, kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanıdır.

Emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletinin varlığı devam ettiği sürece, hak ve özgürlüklere karşı baskılar sürecektir. Görev, bu hak ve özgürlüklerin gasp edilmesinden kurtulmak için, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist devleti yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında örgütlenmektir.

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler!

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimi ile yıkıp, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik halk iktidarını kuracak, oradan durmaksızın sömürünün kökünü kazıyacak olan Sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında birleşmiş işçi sınıfıdır.

Onun içindir ki; bu bilinçle **BOLŞEVİK PARTİ** saflarına katıl, ona omuz ver! Bu bilinçle **BOLŞEVİK PARTİ** saflarına katıl ki, bu sömürü sistemi, işçi sınıf önderliğinde emekçilerin yükselen mücadelesi ile patronların başlarına yıkılsın!

Katıl ki, zam-zulüm-sömürü-işkence ve faşizm son bulsun!

* Kahrolsun sömürü düzeni!
* Kahrolsun faşist Türk devleti!
* Kahrolsun sendika ağaları!
* Kahrolsun ücret köleliği!
* Eşit işe eşit ücret!
* Kadın ücretleri derhal artırılmalı!
* Çalışabilir durum olan herkese iş!
* İş sağlanamayan herkese işsizlik sigortası!
* 7 saatlik iş günü!
* 5 günlük iş haftası!
* Ya barbarlık ya Sosyalizm!
* Yaşasın BOLŞEVİK PARTİ!

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
MARMARA BÖLGESİ

18.09.1995 ▲

"Merhumu nasıl bilirdiniz?" "İyi bilirdik!"

İslamiyette bir kişi öldüğünde, ceset toprağa verilmeden önce cenaze namazı kılınır, tören yapılır. Merhumu "ebedi" istirahatgâhına göndermeden önce hoca, orada toplanmış bulunan cemaate sorar: ***"Merhumu nasıl bilirdiniz?"***

Törene katılan eş, dost, akraba, konu-komşu, tanıdık-tanımadık herkes, sağlığında merhumla ilişkilerinin düzeyini vs. düşünmeden bu soruya tereddütsüz şu şekilde karşılık verirler: ***"İyi bilirdik!"***

Bu soru-yanıt faslı üç kez tekrarlanır ve merhumun sağlığında onunla gerçekten dost olanlar, gerçek niyetlerini dile getirip dürüst davranırlarken, sağlığında onun düşmanları olanlar da "ayıp olmasın" diye rahmetlinin ardından "iyi bilirdik" diyerek dürüst davranmazlar.

Sağlığında merhumun gerçekten dostu olanlar için bu soru-yanıt faslında verdikleri cevaplarda bir problem yoktur. Fakat ölen kişi ile sağlığında gerçekten dost olmamış, onunla yıldızı barışmamış, belki kötülüğünü görmüş ona kötülük yapmış kişiler için bu tür bir soru-yanıt faslına verdikleri cevaplarda problemler vardır.

Herşeyden önce bu tip kişiler, ölenin ardından, onun hakkında sağlığında söyledikleri ve söyleyemedikleri bir dizi şeyi es geçerek "iyi olduğu" yalanını söylemekte; gerçekte ölen hakkında iyi yargılara sahip olmasalar da ele-güne karşı ayıp olmasın diye, ya da arkada kalan merhumun yakınları ile iyi ilişkiler geliştirmek, onlara iyi görünüp çıkar sağlamak amacıyla, ama herhalükârda, ikiyüzlüce "iyi bilirdik" yanıtını vermektedirler!

* * *

Burjuva politikada da ölen kişi hangi kesime mensupsa, o kesim, ölenin ardından onu göklere çıkaran yazılar döşenir, "rahmetlinin iyiliğinden, yüceliğinden, bulunmaz, erişilemez erdemlerinden" dem vurmayı "görev" sayarlar. Onlar ölene karşı son görevlerini böyle yerine getirirler...

Bu davranış, toplumda ölene karşı saygı vs. olarak kabul görse de, aslında ölene karşı saygısızlığın âlâsıdır. Örneğin, sağlığında bir kişi, bir dizi yanlış yapmıştır, toplumda sevilmeyen birisidir, yüzüne karşı yaptıklarının yanlışlığı vs. söylenmemiştir ve ama öldükten sonra o kişinin sadece iyi yanları "saygı" adına ortaya dökülür, kimi zaman zorlamalara girilir, kişiye onda olmayan maharetler, erdemler yüklenir...

Sağlığında kişinin yaptığı çok normal davranışlar olağanüstü şeylermiş gibi gösterilir. *"Kör ölür badem gözlü olur!"* anlayışı, korkunç bir ikiyüzlülükle toplumun değerlerinden biri olarak geleceğe devredilir.

* * *

Ne yazık ki, devrimci hareket içerisinde de bu tür anlayışlar, hala derin bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Gerek dünyada, gerekse de Kuzey Kürdistan-Türkiye Devrimci Hareketi içinde, ölen devrimcilerin ardından objektif olguların yerine subjektif niyetler, düşünceler, değerlendirmeler geçirilmektedir.

Niyet ne olursa olsun, devrimcilik, sosyalistlik adına bilimsel metod terkedilmekte, toplumdaki yanlış değer yargıları ile bu noktada uzlaşılmaktadır. Örneğin ölen kişi bir önder ise, o kişinin sağlığında varolan hatalarının, savunduğu yanlış görüşlerin üzerine gitmeme bir gelenek haline gelmiş, ölen kişiye sahip çıkma adına, ölen kişinin hatalarıyla da uzlaşılmıştır. Bu davranışlar, bize de yabancı değildir...

Ölenlere yaklaşımda bir başka yanlış da, kişinin görüşlerini, yaptıklarını vb. hiç sahiplenmemiş, savunmamış, ya da uzak kalmış kişilerin, sözkonusu kişi öldükten sonra ona, aşırı derecede "sahiplenmeleri", "sahiplenir" görünmeleridir... Bu "sahipleniş", elbette sebepsiz değildir. Kişinin sahtekârca sahiplenilmesinin altında, ölen kişi eğer kitleler tarafından seviliyorsa ve onlar üzerinde haklı bir prestije sahipse, onun bu etkisinden yararlanma, gerçek siyasi kişiliğinden arındırıp, şekli-şemalini öne çıkararak, prestijinden yararlanma sahtekarlığı yatmaktadır. Bir başka deyişle **ceset sömürücülüğü** yapılmaktadır! Bunun bir dizi örneğini gördük, görüyoruz.

Sahiplenilme açısından en geniş yelpazelerden birine sahip olan önder-

lerden biri, İbrahim Kaypakkaya'dır. Birbirine zıt çizgilere sahip bir dizi örgüt, hareket ve parti, İbrahim'in mirasının gerçek sürdürücüsü olduklarını iddia etmekte, İbrahim bayrağını kimseye bırakmak istememektedirler.

Fakat revizyonistler ve oportünistler açısından, bu sahiplenişin ardında yatan gerçek neden, İbrahim'in komünist mirasını sürdürmek değil, onun gerçekten örnek kişiliği ve işkencedeki "ser verip sır vermeyen" yiğit tavrı sayesinde kitleler üzerinde bıraktığı muazzam saygınlığından yararlanmaktır. Bu yüzden onlar İbrahim'i anarken onun komünist görüşlerini değil, işlerine yarayan görüşlerini ve şeklini öne çıkarırlar! Bu yanlış anlayışı göstermek için örnekler sayısız çoğaltılabilir. Günlük yaşantıda bu anlayışın çeşitli değişik biçimleri ile karşılaşıyoruz.

Yılmaz Güney, sağlığında revizyonistlere karşı tavrını bir dizi makalesinde çok net bir şekilde koymuş ve bunlara karşı çok amansız bir mücadele yürütmüştür. Buna rağmen revizyonistler, Yılmaz Güney öldükten sonra onun kendilerine getirdiği eleştirileri yok sayıp, onun kitleler üzerinde varolan prestijinden alçakça yararlanmaya çalışmışlardır.

Yılmaz Güney, AEP ve ÇKP yanlıları için düşüncelerini sağlığında dile getirmiş, bu çizgideki siyasetleri mahkum etmiştir. Buna rağmen bu revizyonist-oportünistler, Yılmaz Güney'in kendilerine getirdiği eleştirileri yok sayıp, onun kitleler nezninde varolan prestijinden yararlanmayı ihmal etmemişlerdir.

Bizim açımızdan herhangi bir devrimciyi ya da komünisti değerlendirirken, insanlar sağ iken başka öldükten sonra başka türlü uygulanacak değişik yöntemler yoktur. Bizim, sağlığında da öldükten sonra da insanları değerlendirirken kullanacağımız metod tektir: İnsanların siyasi tavırlarını Marksizm-Leninizm kantarında tartmak!

Kişileri doğru değerlendirebimek için; onların siyasi yanlarını bütünlük içinde araştırmak, yaşadıkları ortamı ve dönemi gözönünde tutarak onların doğrularını yanlışlarını ortaya sermek, siyasi karakterlerini Marksizm-Leninizm kantarında tartmak, bunun sonucunda onların siyasi niteliğini tespit etmek gerekir.

Kişileri doğru değerlendirmek için uygulanacak bu yöntem sadece kişiler yaşadıkları sürece geçerli değildir, onlar öldükten sonra da geçerlidir; **çünkü kişiler öldükten sonra onların hataları da birlikte ölmez!**

Kişiler öldükten sonra değişen tek şey; artık onların hatalarını düzeltecek imkana sahip olmamalarıdır!

Bugüne kadarki pratiğimizle de biz, bu yöntemi kendimize rehber edindik. Mao Zedung'a da, İbrahim Kaypakkaya'ya da, Yılmaz Güney'e de yaklaşımımız bu temelde oldu.

Biz, bu komünistlere yaklaşırken, bir yandan onların kazanımlarını küçümsemeyerek, onların Komünist mirasına sahip çıkarken; diğer yandan onların hatalarını gözlerden gizlemeyerek, onların kitleler üzerinde varolan prestijlerinden sahtekarca yararlanmaya çalışmadık, bu anlamda ceset sömürücülüğüne ortak olmadık.

Bizler örneğin Mao Zedung'a karşı, onun hatalarını ve kazanımlarını ayrıştıran doğru bir değerlendirme temelinde yaklaşmasaydık, yani doğru olan bilimsel yöntemi izlemeseydik; o zamana kadar onu dünyanın en büyük Marksist-Leninisti ilan edip "sahiplenen", onun isminden, prestijinden yararlanan ama Tiran'ın tavrı doğrultusunda bir gün sonra, aynı Mao'yu "revizyonist", "küçük-burjuva", "köylü devrimcisi" ilan eden rüzgar güllerinin, "vestiyer kafalıların" derekesine düşerdik...

Biz bu yolu izlemedik, tersine mahkum ettik. Doğru olan da bu idi, budur!

Biz örneğin İbrahim Kaypakkaya'yı savunurken, onun hatalarını sistemleştirerek savunma tavrına girmedik! Hatalarını ortaya koyduk, doğrularını da her türlü çarpıtmaya karşı savunduk, savunuyoruz.

Biz, İbrahim'e yaklaşırken, esasta onun ismini-resmini, yiğitliğini, örnek kişiliğini, işkencedeki komünist tavrını değil, onun Marksist-Leninist siyasi karakterini öne çıkardık. İbrahim Kaypakkaya'yı, ismi "güzel", resmi "yakışıklı", yiğit, işkencede ser verip sır vermeyen ve daha nice olumlu özelliklere sahip olan bir dizi devrimciden ayıran, onun siyasi karakteridir.

Tabii ki İbrahim Kaypakkaya'nın yiğitliği, işkencedeki tavrı tesadüfi değildir. Bunlar, O'nun Komünist karakterinin doğal sonucudur. Bu yüzden İbrahim Kaypakkaya'da asıl alınması gereken yan budur. Gerisi ceset sömürücülüğünün değişik biçimlerinden başka birşey değildir!

Biz komünistler açısından ölen bir devrimciye, komüniste sahip çıkmak demek, esas olarak onun bıraktığı siyasi mirasa sahip çıkmak demektir.

Bizim açımızdan önemli olan kişinin biçimi, şekli-şemali, boyu-posu, bıyığı, kaşı-gözü değil, siyasi görüşleridir.

Geçmişte yer yer Uluslararası Komünist Hareketi içinde ve Kuzey Kürdistan-Türkiye Devrimci ve Komünist Hareketi'nde de düşülen hatalardan birisi olan biçime düşkünlük, biz Bolşeviklerin kırması gereken yanlış anlayışlardan birisidir.

Ölen kişi ile birlikte hatalarının da mezara gömülmesi, onun hatalarını yok sayıp kitleler üzerinde varolan olumlu prestijinden yararlanma, terkedilmesi gereken bir yöntemdir. Ölen kişilerin hatalarından arındırılıp yanlış bir resim temelinde aziz mertebesine yükseltilmesi yerine, onun doğru düşüncelerinin kitlelere kavratılması, bu görüşler temelinde kitlelerin eğitilmesi en doğru olanıdır.

Yoksa, bir kişi öldüğünde, o kişinin sağlığında yaptığı ve artık düzeltme imkanına sahip olmadığı hataları da mezara gömüp yok sayar, onun özünü değil resmini öne çıkarıp kitleler üzerindeki prestijinden yararlanmaya çalışırsak, bu, ölen kişinin davasına karşı en büyük ihanet olur.

Devrimci hareket, güçlenmek için bu tip "ayı dostlarından" kurtulmalıdır!

Devrim mücadelesinde yaşamını yitirmiş devrim şehitlerini anmanın en doğru ve onlara en yakışan yolu budur!

Ekim 1995 ▲

"Dünyanın Göbeği" Çin'den gezi raporu:

Pekin 1995, 4. Dünya Kadın Konferansı!

PEKİN'deki Dünya Kadın Konferansı'ndan çok önceleri, biz de Konferansa gitmeyi düşünüyorduk. Fakat şans hemen hemen hiç yok gibiydi!

Konferansa katılmak için davet mektubu almamız mümkün olmuyor. Davet mektubu olmadan ise Hükümetdışı Örgütler (NGO) Konferansına katılmak imkansız. Kapılardaki sıkı kontrollerden geçip konferansın çeşitli forumlarına katılmak zor.

Ne sosyal-faşist Çin'deki durumu somut olarak biliyoruz, ne de Hükümetdışı Örgütler Konferansına nasıl girilebileceği hakkında bilgimiz var. Konferanstan kısa süre önce, bir gezi grubunun Pekin'e gideceğini öğreniyoruz. Davetli gruplarla ve tek tek kadınlarla ilişki üzerinden gitmek mümkün olmadığından, bu gezi grubuyla gitmek bizim için biçilmiş kaftan oluyor. Derhal bu fırsattan yararlanıyoruz.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER BAYRAKLARI ALTINDA ÇİN...

Eski Sovyetler Birliği üzerinden Moskova ve Sibirya yoluyla Pekin'e uçuyoruz. İnişe yakın, ekranda "Çin'de Kadınlar" hakkında bir film gösteriliyor. Film en azından 70'li yıllardan kalma!

Yaşamın çeşitli alanlarından çeşitli kadınlar gösteriliyor. Hastabakıcı kadınlar, çocuk eğiticileri, kültür, politika ve bilim alanından kadınlar... *"Çin'de kadınlar eşittir"* deniliyor ve iniyoruz. 6 saatlik zaman farkı, gecemizi gündüz yapıyor. Pekin'in üstüne sis çökmüş. Yoğun hava kirliliği var!

Örgütler (NGO) Konferansına katılmak imkansız. Kapılardaki sıkı kontrollerden geçip konferansın çeşitli forumlarına katılmak zor.

En çeşitli hanedanlıkları görmüş, devrimler görmüş, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni görmüş günümüzün sosyal-faşist iktidarının Pekin'i, şimdi Birleşmiş Milletler'in bayrakları altında. Tüm şehir bir bayrak denizine dönüşmüş. Birleşmiş Milletler Dünya Kadınlar Konferansı'nın bayrakları yanında, Hükümetdışı Örgütler Konferansının bayrakları. Her yerde Dünya Kadınlar Konferansı'nın afişleri. Ve tüm bunların arasında kızıl bayraklar.

İmparator sarayının, "Yasak Kent"in girişine Mao'nun resmi asılı. Tienanmen Meydanı'nda da Mao. Adeta alay edercesine!

Bir zamanlar konutlar "Yasak Kent"ten daha yüksek yapılamazmış. Şimdi şehrin üstünde MacDonalds'ın reklam ışığı yanıp sönüyor.

Pekin olağanüstü hal içinde. Her yerde, otellerde, restoranlarda vb. ek işgücü olarak öğrenciler çalışıyor. Dünya Kadın Konferansına gelen binlerce kadınla anlaşabilmek için her yerde İngilizce kursları açılmış.

Kadınların istenmeyen eylemlerine karşı kentin her yeri polis kaynıyor. Kadınların olası çıplak protestosuna karşı da donatılmış polis: battaniyelerle. Eylem koymak için en "gözde" yer olan Tienanmen Meydanı 24 saat gözaltında. Her yer cep telefonlu sivil polis dolu. Birçok durumda gazeteciler vb. "özel" otellere gönderiliyor, gitmek istemeyenin elinden vizesi alınıyor.

Sosyal-faşist Çin'in kapitalist Batıya kapılarını açmasının üstünden 15 yıl geçti. Yoksul ile zengin arasındaki uçurum mu-

azzam. Tienanmen'in etrafındaki küçük dar sokaklar yoksulluğu konuşuyor.

Kadın işçilerin ortalama ücreti 300 yüan (2 milyon TL) civarında. Ev kirası 100 yüan civarında. Özel konutların kirası ise 800 yüandan başlıyor. Batı mallarını emekçilerin alması mümkün değil. Kentin görünümü, Türkiye ile, eski Doğu Bloku ülkelerinin prefabrik yapılarının karışımı birşey. Tek değişiklik, her yerde bisikletin hakimiyeti. Pekin'de 8 milyon bisiklet varmış. Bisikletler için özel geniş yollar mevcut.

Ortalıkta çocuk ve özellikle okul çağında çocuk görünmüyor. İnsanların büyük bölümü gri renkte tek tip elbise giyiyor. Pekin'de yaşam tarzına damgasını vuran, dinsel kültler. Kültür Devrimi'nin esamesi okunmuyor.

"Çin'de kadınların durumu çok iyi" diye açıklanıyor bize. Tek çocuk politikasını kadınların çok benimsediği söyleniyor. *"Zoraki kürtaj"* diye bir şey yok deniyor. Birinci çocuk özürlüyse, ikincisini doğurmaya izin veriliyor. Sonra, bu düzenlemenin gerekli olduğu, çünkü Çin'de nüfus artışının büyük bir sorun olduğu anlatılıyor bize. Fakat ulusal azınlıklar ikiden fazla çocuk sahibi olabilirmiş, aynı şekilde kırsal alanda da birden fazla çocuk sahibi olunabilirmiş.

Konuştuğumuz tüm Çinli kadınlar, gayet açık bir şekilde devletin çizgisini savunuyorlar. Mao, Çin anavatanı için daha fazla çocuk doğurmayı savunmuş, fakat bunun yanlış olduğu pratikte görülmüş.

Hükümetdışı Örgütler Konferansının yapıldığı Huairou'da, kontrollerin neden bu kadar sıkı olduğu, Tibetli kadınlara neden Hükümetdışı Örgütler Konferansına katılma izni verilmediği vb. sorulara verilen cevap, *"Bunlar Birleşmiş Milletler'in koyduğu kurallar, bunların Çin'le hiçbir ilgisi yok"* oluyor. Ve bu cevap, Çin'in egemenlerinin Birleşmiş Milletler'in bir parçası olduğu noktaya kadar da doğru.

Çin'de Kültür Devrimi'ne iyi gözle bakılmıyor. Kültür Devrimi'nin değerleri ancak turistlerin ilgisini çekecek malzeme sayılıyor. "Büyük Duvar" gibi turistik merkezlerde orijinal Mao şapkaları, aynı şekilde Mao broşları ve Kızıl Kitap satın almak mümkün. Eskiden gelenek, *"Yaşasın Başkan Mao!"* diye selam vermek ve *"Sınıf mücadelesini unutmayın!"* diye selam almakmış. Bunu anlatış tarzı, emekçi kitlelerin sosyalizm-komünizm hakkında ne düşündükleri hakkında insana belli bir fikir veriyor.

Kültür Devriminden kısa süre sonra revizyonistler Çin'de iktidarı ele geçirdi. Çin'deki emekçiler –yalnızca Çin'deki emekçiler de değil– sosyalfaşizme doğru katedilen gelişmenin sebebinin Komünizmin özünde yattığını düşünüyorlar. Bu nedenle çözümü, kapitalist Batı'ya daha da açılmakta görüyorlar.

Tüm şehir bir bayrak denizine dönüşmüş. Birleşmiş Milletler Dünya Kadınlar Konferansı'nın bayrakları yanında, Hükümetdışı Örgütler Konferansının bayrakları. Her yerde Dünya Kadınlar Konferansı'nın afişleri. Ve tüm bunların arasında kızıl bayraklar.

HÜKÜMETDIŞI ÖRGÜTLERİN KONFERANSI: İÇLER ACISI BİR MANZARA!

Katılım beklenenden yüksek. Konferansa katılan kadınların büyük bölümü Asya, Latin Amerika ve Afrika'dan geliyor.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden binlerce kadını birarada görmek, insana çok hoşmuş gibi gelebilir, ama öyle olmuyor. Bu görünüm bizi daha da üzüyor. Çünkü binlerce kadının Birleşmiş Milletler'in politikasına alet edildiğini görüyoruz. Halbuki bu kadınlar erkek egemenliğine ve egemenlerin emperyalist politikalarına karşı mücadele etselerdi ne muazzam bir güç olurlardı. Her kıtaya bir çadır ayrılmış. Avrupa çadırındaki "konuk" Federal Almanya Cumhuriyeti'nin (FAC) resmi delegasyonu. Federal Almanya'nın Kadın Bakanı yürekten ağırlanıyor. Dayanışma içinde sorular soruluyor, FAC'nin politikası soruşturuluyor.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'dan bir kadın, federal hükümetin mülteciler politikasını sorguluyor. Dinleyiciler alkışlıyor, ama daha başka birşey olmuyor. Kadın arka sıralardan ağlayarak: *"Alman kadınları neden buna hiçbir şey demiyor?"* diye soruyor. Baştan sona içler acısı bir oyun.

Bir yanda İran Komünist Partisi'nin afişleri, diğer yanda karalara bürünmüş rejim yanlısı molla delegasyonları. Bir yanda kürtaj karşıtı göstericiler, diğer yanda kürtaj yandaşı kadınlar. Bir yanda Türk bayraklarıyla Türkiye'den hükümetdışı örgütlerin delegasyonu, öte yanda PKK'lı kadınların standı.

Bu panayır yerinde, Filipinler'den Gabriela kadın örgütünün anti-emperyalist flamaları. "Anti-emperyalist" bir yürüyüşün (yürüyüşler, Hükümetdışı Örgütler Konferansının hapsedildiği alan içinde

yapılabiliyordu) sloganları duyuluyor. FAC'den de anti-emperyalist kadınların, "sosyalist"-feminist bir kadın grubunun da sesi duyuluyor.

En çeşitli ve çelişkili hareketler ve örgütler barış içinde bir arada. Hükümetdışı Örgütler Konferansının yapıldığı kampta yürüyüşler kampın bir ucundan diğerine gidip geliyor.

Kadınların çoğu açısından Konferans büyük bir başarı olarak görülüyor. Bir zamanlar en azından anti-emperyalizm, anti-kapitalizm ve erkek egemenliğine karşı mücadele Hükümetdışı Örgütler Konferanslarının gündemindeydi. Bu yöndeki baskı çoğunlukla Asya, Afrika, Latin Amerikalı kadınlardan geliyordu. Bugün ise artık evlilik ve aile konuları ağır basıyor.

Kadınlar, Birleşmiş Milletler Kadınlar Konferansında karara bağlanacak eylem platformunun ancak şu ya da bu maddesini etkilemeyi umuyorlar. Oysa Hükümet yanlısı kadın örgütleri, eylem platformunun iki yıldan beri kesinleşmiş olduğunu söylüyorlar. Kadın hareketleri dünya çapında "ulusal seferberlik" halinde.

İçeriksel tartışma birçok noktada ortadan kalkmış durumda. Emperyalistlerin hedef şaşırtma manevrası olarak Çin'deki faşist diktatörlüğe ve onun Konferans öncesi ve sırasındaki davranışına karşı anti-propagandası başarılı oluyor.

Bir yanda katolik-müslüman ittifakı; diğer yandan milliyetçilerle devrimcilerin ittifakı...

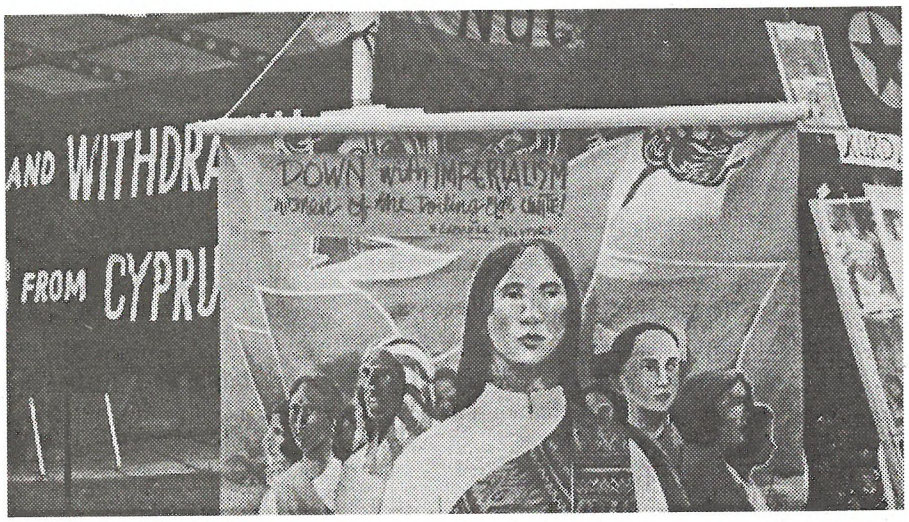

SONUÇ

Birleşmiş Milletler 4. Dünya Kadın Konferansı tam anlamıyla bir mega şov oldu. Hükümetdışı kadın örgütlerinin gerçek anlamda bir protestosunu mumla aradık. Bunun yerine, herkesin barış içinde yanyana/birarada politik görüşlerini açıkladığı bir panayır görünümü vardı.

2005 yılında 5. Dünya Kadın Konferansının yapılıp yapılmayacağı henüz belli değil. Herhalükarda gelecek dünya kadın konferansının siyasi yönelimi de genel siyasi gelişmeye bağlı olacaktır. Hükümetdışı Örgütler Konferansının yöneliminin de ne olacağı, bugün oldukça güçsüz olan devrimci dünya hareketinin gelişmesine bağlıdır.

Biz, Dünya Kadın Konferansına ilişkin yayınlarımızda devrimci mücadeleyi ve komünist kadın hareketinin propagandasını öne çıkardık. Pekin'de, Hükümetdışı Örgütler konferansında, katılanlar arasında çok küçük bir bölümü oluşturan anti-emperyalist/devrimci kadın hareketleri saf dışına itildiler. Buna rağmen, bu hareketlerin büyük çoğunluğu ve aynı şekilde ulusal kurtuluş hareketlerinden gelen kadın örgütleri Hükümetdışı Örgütler Konferansını resmi kadın konferansına bir alternatif olarak görüyorlar.

Bu bizce, izlenen reformist kadın politikasının dışavurumudur. Biz, Bolşevik Partizan taraftarı kadınlar tek alternatifi uluslararası anti-emperyalist, devrimci mücadelede görüyoruz. Bu mücadele ancak dünya komünist kadın hareketi önderliğinde gelişebilir!

Kahrolsun emperyalist-kapitalist, erkek-egemen dünya düzeni!

Özgür dünya – özgür kadın için Sosyalizm gerek!

29 Eylül 1995 ▲

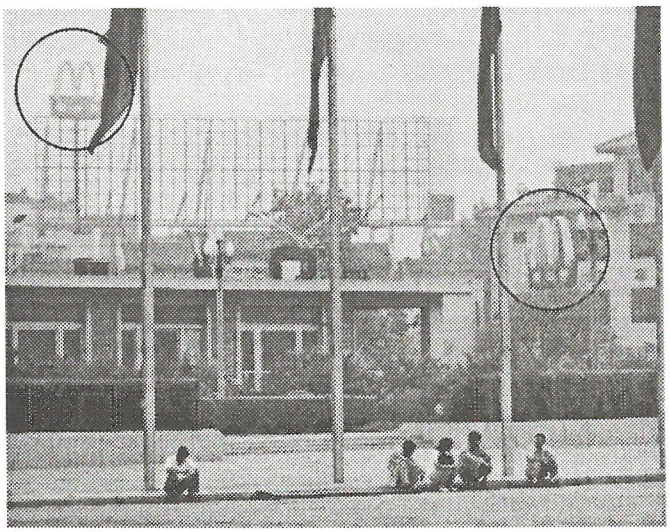

Bir zamanlar konutlar "Yasak Kent"ten daha yüksek yapılamazmış. Şimdi şehrin üstünde Mac Donalds'ın reklam ışığı yanıp sönüyor.

Kadın yoldaşlara yönelik Parti Eğitim kampı raporu:

Yaz ayları içinde, Parti çevresindeki kimi kadın arkadaşlara yönelik bir eğitim kampı yapıldı. Kampa çeşitli bölgelerden, çoğu yeni sayılabilecek ve bir bölümü oldukça genç kadın arkadaş katıldı.

Kadın arkadaşlara kadın sorunundaki çizgimizin ana hatlarıyla kavratılmasını amaçlayan kampın gündeminde üç ana konu duruyordu:

1.) Kadın sorunu konusunda neler savunuyoruz?

2.) Ulusal sorun ve Kürt kadınları.

3.) Kadın çalışmasında nereden başlamalı ve neler yapmalı?

Bu ana konular temelinde ayrıntılı bir gündem tespit edildi ve bu arada kadın arkadaşlardan gelen istekler de gözönünde bulundurulduğu.

Tartışılan sorunlardan bazıları şunlardı:

* Kadının kurtuluşunun devrimle olduğunu savunan bir dizi oportünist siyasetle aramızdaki fark nedir? Yaklaşımdaki farklılık pratikte kendisini nasıl gösteriyor?

* Feminizm nedir? Feministlere karşı biz nasıl mücadele etmeliyiz? Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kendisine feminist diyen kesimler arasındaki farklılıklar (örneğin kemalist feministler, sosyalist-feministler vb.) ve bunlara karşı tavrımız.

* İşletmelerde ve sendikalarda faaliyete ilişkin temel yaklaşımımız ve pratik faaliyette karşılaşılan sorunlar.

* Çeşitli demokratik kitle örgütlerinde faaliyet ve pratikte karşılaşılan sorunlar. Özel olarak Emekçi Kadınlar Birliği'ndeki son gelişmelerin değerlendirilmesi. Legal ve illegal faaliyetin birleştirilmesi konusunda karşılaşılan sorunlar.

* Yayın organlarımızın kadın sayfalarına ilişkin eleştiriler ve öneriler.

* Genç kadın arkadaşların sorunları, aile baskısı ve bunun siyasi faaliyete yansımaları...

Kadın arkadaşların büyük çoğunluğu ilk defa böyle yoğun bir eğitim toplantısına katılıyordu. Bu nedenle toplantının başlangıcında disiplin ve illegalite kuralları detaylı bir şekilde açıklandı ve kamp boyunca denetlendi. Bütün arkadaşların disiplin ve illegalite kurallarına uyma konusunda gösterdikleri çaba oldukça sevindiriciydi. Kamp herhangi bir aksaklık olmadan başarıyla sonuçlandırıldı.

Tek tek gündem maddelerini detaylı bir şekilde ele almaya yetecek kadar zaman olması iyi oldu. Kadın sorunundaki çizgimizin bir dizi unsuru ayrıntılı bir şekilde, anlaşılması kolay bir dille, bir dizi siyasi kavram açıklanarak, örnekler verilerek ve günlük siyasi çalışma ile bağ kurularak anlatıldı.

Genel olarak değerlendirdiğimizde eğitim kampı gayet olumlu geçti. Katılan tüm arkadaşlar kampın kendileri açısından verimli geçtiğini vurguladılar. Arkadaşların bir bölümü açısından bu yoğun eğitim bir ilk temelin atılması anlamını taşıyordu. Eğitim, esasta anlatım ağırlıklıydı. Buna rağmen, yürütülen tartışmalara bütün arkadaşların katılması bir başka olumluluktu.

Arkadaşların tartışmalara daha büyük oranda katılmasını sağlamak ve eğitimi anlatım ağırlıklı olmaktan mümkün olduğu ölçüde çıkarmak için katılanların hazırlanmak zorunda olduğu eğitim malzemesi tespit edilmelidir.

Bu eğitim kampında atılan temellerin bölgelerde yürütülecek sürekli ve sistemli faaliyetlerle pekiştirilmesi, kampa katılan bütün arkadaşların çıkardığı sonuç ve aynı zamanda taleptir.

29.09.1995 ▲

RP'nin "adil düzen"inde çalışan kadına yer yok!

Pekin 4. Dünya Kadın Konferansına katılan Aysel Baykal başkanlığındaki Türk Heyeti, bol keseden *"kadınlara eşit istihdam olanakları, mesleki eğitim ve iş güvenliğinin sağlanması"* gibi taahütlerde bulunadursun, RP'li belediyelerin kadın işçileri işten atma furyası sürüyor!!!

RP'li Üsküdar Belediyesi'nin kreşlerde çalışan 24 kadın işçiyi çıkarmasının ardından, kadın işçiler belediye önünde oturma eylemine girdiler.

Protestolar daha sürerken RP'li Pendik Belediyesi de, bir hafta sonu "Çocuk Merkezi"nin kilitlerini değiştirerek yuvayı kapatma girişiminde bulundu. Pazartesi günü işbaşı yapmak isteyen kadınlar çocuklarla birlikte kapı önünde kaldılar. Bu, RP'li Belediyelerin üçüncü kreş kapatma girişimi.

Kadınların çalışmasına tahammül gösteremeyen RP, yuva ve kreş kapatarak bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Hem yuva ve kreşlerde çalışan kadınları işten atıyor, hem de çocukları kapı önünde bırakarak annelere evin yolunu gösteriyor!

Boş vaatleriniz, kadınları eve kapatarak koca eline baktıran "adil düzen"iniz sizin olsun!

Bize kendi ellerimizle kuracağımız yeni bir dünya gerek!

Devrimciler arasında şiddet kullanılması karşı devrime hizmettir!

MLKP/K son kongresinde "Kuruluş" ekini atıp, Parti oldu! *"Sosyalizmle işçi hareketini birleştirme"* işinde herhalde çok ilerlemiş olmalılar! Öyle ya, daha önce MLKP/Kuruluş olarak çıkmalarının, neden kendilerine parti demediklerinin temel gerekçesi, partinin *"işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliği"* olduğu düşüncesiydi.

MLKP "parti" kutlamaları yaparken, geçen dönemde onun içinde çalışmış olanlardan küçük bir grup koparak "KP/İÖ" adıyla ortaya çıktı. MLKP'nin bu gruba karşı tavrı urtdışı somutunda şiddet kullanmak oldu. Karşı-devrime hizmet olan bu tavır bağlamında, içinde Bolşevik Partizan/Yurtdışı'nın da olduğu 4 grup bir açıklama yaparak, devrimcilerarası şiddet kullanılmasını protesto eden bir tavır takındılar.

Bolşevik Partizan dışındaki gruplar kuşkusuz kendi geçmişleri bağlamında bu konuda tutarlı bir tavra sahip değiller. Yine de, gelinen yerde açıklamada takındıkları tavır doğrudur. Bu doğru tavrı sürdürmeleri ve bu doğru tavrı geçmişe yönelik olarak kullanıp özeleştirici bir tavır sergilemeleri, devrim açısından yararlı olur.

MLKP bu tavra tam bir "Yavuz Hırsız ev sahibini bastırır" biçiminde bir cevap verdi. Ve saldırılarının haklı olduğunu, sürdürüleceğini açıkladı, ve alanda açıklamayı yapan gruplarla siyasi ilişkilerini askıya aldığını belirtti.

Devrimci normları hiçe sayan bu tavır ve MLKP içindeki gelişmeler hakkında bir dahaki sayımızda tavır koyacağız. Aşağıda dörtlü ortak açıklamayı devrimci kamuoyunun bilgisine sunuyoruz:

Değerli Arkadaşlar;

Bizler aşağıda imzaları bulunan örgütler olarak 21.09.1995 tarihinde bir araya gelerek aşağıda aktarmış olduğumuz görüşlerimizi siz MLKP'ye iletmeyi uygun bulduk.

MLKP içerisinde yaşanan son gelişmeler, devrimci örgütler olarak bizleri olaya daha duyarlı hale getirmiştir. Zira yaşanan son gelişmeler devrimci harekette yaşanan ilk gelişmeler değildir. Sizlerinde bildiği gibi TDH'de daha önce çeşitli olumsuzluklar yaşandığı gibi, bundan bir süre önce Devrimci Sol içerisinde yaşanmış ve bu durum tahribatı uzun süre onarılamayacak olumsuzluklar yaratmıştır. Ve yine o dönemde yaşanan olumsuzluklara karşı takındığınız olumlu tavır tarafımızdan bilinmektedir.

Bizler devrimci örgütler olarak, devrimci harekette yaşanan olumsuz ayrılıklardan yana olmadığımız gibi, taraf olma durumunda da değiliz. Ancak yaşanan ayrılıklarda veya kopmalarda olumsuzlukların boyutlandırılarak şiddete vardırılması, şiddetin giderek devrimci saflarda meşrulaştırılması anlayışına kesinlikle karşıyız. Devrimci saflarda yaşanan, yaşatılmak istenen şiddet tutumunu siyasal acizliğin bir ifadesi olarak görmekteyiz. Devrim saflarında mevcut olumsuzluğun çözüm yolu olarak, eleştiri-ikna-dönüştürme, ideolojik ve siyasi olarak mahkum etme yöntemini doğru ve tutarlı bir yöntem olarak görmekteyiz ve şiddeti ilkesel olarak reddetmekteyiz.

Leninist öğretinin ışığında, örgütsel kopma ve ayrışmalarda (ideolojik, siyasi, örgütsel) sorunları devrimci siyasal yöntem ve araçlarla çözülmesinden yanayız. Zira gelecekte kimin sınıf mücadelesinin seyrinde daha aktif bir şekilde yer alacağına yada eriyip yok olacağına bizlerin tayin edici kararlar alamayacağını, buna tarihsel akışın cevap vereceğini devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak sizlere hatırlatmak istiyoruz. Uygulamış olduğunuz şiddet tutumunu mahkum ediyoruz ve derhal saldırılarınızı durdurmanızı istiyoruz.

Gerek içinizde yaşanan kopmanın akabinde KP(İÖ) adını alan gruba ve gerekse de 17.09.1995'de ATİK tarafından düzenlenen "Sosyalist Basınla Dayanışma Gecesi"nde takındığınız tutumu şiddetle protesto ediyor ve benzer gelişmelerin tekrarlanmayacağına olan inancımızı ve iyiniyetimizi korumak istiyoruz.

Sergilemiş olduğunuz tutumu sürdürdüğünüz takdirde, sizlerle ilişkilerimizi gözden geçireceğimizi belirtiyor ve mektubumuza 28.09.1995 tarihine kadar cevap istiyoruz.

TKP/ML-YDB, EKİM-YDK, Bolşevik Partizan Yurtdışı, KAWA Yurtdışı

25.09.1995

Dublin'de Kürdistan üzerine pazarlıklar...

KÖRFEZ Savaşı sonrasında emperyalistler açısından Saddam'ın yerine konacak "güvenilir" bir gücün olmaması sonucu, başta ABD emperyalistleri olmak üzere emperyalist devletler belli bir süre Saddam'ın varlığına rıza gösterdiler.

Bu arada bizzat ABD tarafından Saddam'a muhalefet olarak, Irak Ulusal Kongresi (INC) geliştirildi.

Güney Kürdistan'da ortaya çıkan durum, emperyalistlerin Saddam rejimine karşı Kürt kartını da oynamasının koşullarını yaratıyordu.

Saddam'a karşı "Kürtleri koruma" adına Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye emperyalistlerin çıkarlarının temsilcisi olarak Çevik Güç yerleştirildi.

Güney Kürdistan'da Barzani ve Talabani önderliğinde diğer Kürt gruplarını da içeren –fakat gerçekte ise "iktidarda" pek söz sahibi olmayan– bir hükümet kuruldu. Bu hükümet –daha doğrusu Barzani ve Talabani– faşist Türk devleti ile de işbirliği yaparak PKK'ya saldırdı. Bu saldırının başlatılması ile birlikte bir de, sözde "Federatif Devlet" ilan edildi.

"Federatif Devlet" ilan edildi ama sorunlar olduğu gibi kaldı. Değişik aşiretlerin şefleri olan Barzani ve Talabani arasındaki iktidar mücadelesi ve bağlamda değişik emperyalist güçlerin çıkar mücadelesi devam ediyordu. Güney Kürdistan'a başlangıçta KDP ve özellikle de YNK ile işbirliği içinde yerleşen PKK'nın giderek güçlenmesi de, özellikle KDP açısından önemli bir sorun haline geliyordu.

Körfez Savaşı'nda başrolü oynayan ABD emperyalistleri, Güney Kürdistan'da çatışmakta olan KDP ve YNK'yı barıştırma amacı ile "arabulucu"luk yapmaya soyundu. Temmuz ayı içinde, ABD Dışişleri Bakanlığı Kuzey Körfez İşleri Daire Başkanı Robert Deutsch'un başta Ankara hükümeti olmak üzere KDP, YNK ve INC ile yaptığı temaslar sonucu, İrlanda'nın başkenti Dublin'de aradaki çatışmalara son vermek için toplantı yapılması kararlaştırıldı.

BİRİNCİ DUBLİN TOPLANTISI

Bu toplantı 9-11 Ağustos tarihleri arasında yapıldı. Toplantıyı hazırlayan güç ABD emperyalizmidir. Toplantıya KDP, YNK temsilcileri dışında, INC'nin lideri Dr. Ahmet Çelebi ve TC gözlemci olarak katıldı.

Katılım gözönüne alındığında, üzerine pazarlıklar yapılan bölgenin emperyalizm açısından andaki hakim gücün ABD emperyalizmi olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Toplantı sonrasında, tarafların üzerinde anlaştığı konular esas olarak onbir maddeden oluşmaktadır *(kaynak, 12 Ağustos tarihli Cumhuriyet gazetesi)*. Bunlardan birincisi KDP ve YNK arasında süren çatışmaların durdurulması için, hemen ateşkesin ilan edilmesi ile ilgilidir. Bunun devamındaki sekiz madde ise, bu ateşkesin ilanından sonra "barış"ın sağlanması için atılacak adımları içermektedir.

Üzerinde anlaşılan maddelerin en önemli olanları son iki maddedir. Bunlar şöyledir:

"Bütün bu kararlar Irak'ın toprak bütünlüğü çerçevesinde kalınmak şartıyla yürütülecek.

Ayrıca bütün bu kararların uygulanması sırasında Türkiye'nin meşru güvenlik kaygıları da dikkate alınacaktır." (agg)

Bu maddeler ABD emperyalistlerinin gerek Güney Kürdistan, gerekse de Kuzey Kürdistan bağlamında olsun Kürt sorununa nasıl yaklaştığını göstermektedir.

Birincisi, Güney Kürdistan sorunu Irak'ın toprak bütünlüğü içinde ele alınmaktadır. Saddam gitsin gitmesin, "çözüm" bağımsız bir Güney Kürdistan'a izin vermeme temel yaklaşımı ile ele alınmaktadır. Emperyalistlerin bu istemi Barzani ve Talabani için emirdir. Yapılan pazarlıkların çerçevesi, Irak rejimi ile nasıl bir temelde anlaşılacağı sorunu ile sınırlıdır. Federasyon mu, otonomi mi? Saddam mı, Saddam sonrası iktidar mı? Yani Kürt ulusuna dayatılan, "Kırk katır mı, kırk satır mı?" seçeneğidir. Ne emperyalistlerin, ne de onların işbirlikçilerinin ortaya koyduğu seçenekler Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlayamaz.

İkincisi, sorun faşist Türk devletinin güvenliği temelinde ele alınmaktadır. Bu maddenin içi açıldığında karşımıza şu tablo çıkmaktadır: PKK Güney Kürdistan'ı bir üs olarak kullanmakta ve bu sınırları kullanarak Türkiye'ye –gerçekte ise Kuzey Kürdistan'a– girmekte, "Türkiye"nin güvenliğini tehdit etmektedir. Bu durumu gözönüne alarak taraflar (KDP ve YNK), faşist Türk devleti ile işbirliği içinde hareket ederek, PKK'nın Güney Kürdistan'daki varlığına müsade etmemelidirler.

ABD emperyalistlerinin Kuzey Kürdistan'daki Kürt sorununa "siyasi çözüm" için bugünkü politikası, PKK'yı dıştalayan bir politikadır. Bu yüzden de KDP ve YNK'yı hem Saddam'a karşı, hem de PKK'ya karşı müttefik bir güç olarak görmektedir. Barıştırma çabaları bir yanıyla bu ihtiyaçtan da kaynaklanmaktadır. ABD emperyalistlerinin bölgedeki "çözüm" için esas müttefiği ise faşist Türk devletidir.

Faşist Türk devletinin ABD'nin bölgedeki esas müttefiği olması, hiç de onun her isteğinin ABD tarafından yerine getirilmekte olduğu anlamına gelmiyor. Tam tersine, TC Dublin'-de Körfez Savaşı sırasındaki Özal siyasetine geri dönmüştür. Bu siyaset ABD emperyalizminin bölge için dayattığı "çözüm" siyasetidir. TC bugün, Saddam rejimine karşı politikasını ABD'nin politikasına uygun hale dönüştürmüştür.

Bu politikanın bir yanı da, Güney Kürdistan için gerçekleştirilmek istenen "çözüm"ün Kuzey Kürdistan ile bağıdır. TC'nin Güney Kürdistan bağlamında ABD politikasını kabul etmesi, aynı zamanda bu politikanın Kuzey Kürdistan'a uygulanmasını da dolaylı olarak kabullenmesini içermektedir.

Bu, somut olarak PKK dışlanarak Kürtlere, bazı kültürel hakların, en uç noktasında sınırlı bir otonominin verilmesi demektir. Özellikle ABD emperyalizminin bölge çıkarları için esas müttefiği olan TC'nin, kendi devlet sınırları içinde istikrar ve "barış"ı sağlaması gerekmektedir. Bugün bu istikrar ve "barış"ın önündeki esas engel Kürt sorunudur. Bu yüzden de ABD emperyalistlerinin bir bölümü faşist Türk devletine, Kürt sorununda askeri çözümün çözüm olmadığını belirterek "siyasi çözüm" isteğini giderek artan bir biçimde dile getirmektedir.

ABD, faşist Türk devletine önerdiği "siyasi çözüm"de PKK'yı dıştalama, PKK'ya yapılacak pazarlıklarda yer vermeme, yaklaşımını şimdilik sürdürmektedir.

Birinci Dublin toplantısının en önemli sonuçlarından biri, PKK'nın Güney Kürdistan'da barındırılmaması üzerindeki irade beyanıdır. Bu iş KDP, YNK ve faşist Türk ordusunun işbirliği temelinde yapılmak isteniyordu.

Kendisine yönelen bu tehlikeyi gören PKK, Güney Kürdistan'da KDP'nin hakim olduğu bölgelerde KDP güçlerine karşı 26 Ağustos'da saldırı başlattı. PKK'nın *"2. 15 Ağustos Atılımı"* olarak da değerlendirdiği bu saldırı harekatı ve çatışmalar hala devam etmektedir. Bu saldırı harekatı, PKK'ya yönelik olarak birinci Dublin toplantısında alınan kararın pratiğe uygulanmasını engellemeye yöneliktir ve şimdilik belli bir ölçüde de başarılı olmuştur.

ABD tarafından gerçekleştirilen Dublin toplantısından rahatsız olan tek güç PKK değildir. İran ve Suriye de bu gelişmelerden rahatsızlık duymaktadırlar. Bunun bir sonucu olarak da PKK ile ortak tavır takınmaya yöneldiler. İran ve Suriye, C. Talabani ve A. Öcalan'ın da katılımıyla Eylül ayı başında Şam'da bir araya gelerek "Dublin'e alternatif" toplantı yapmaları bu siyasetin bir ürünüdür. Cumhuriyet gazetesinin verdiği bilgiye göre, bu toplantının amaçları şöyledir:

"- İngiltere'nin katılımıyla Ankara'yı da huzursuz eden ikinci Dublin toplantısında bir sonuca ulaşılmasının önlenmesi.

- PKK'nın Kuzey Irak'taki varlığının güçlendirilmesi.

- Bölge ülkeleri dışında ABD'nin gözetiminde Dublin'de toplantı yapılmasına karşı strateji geliştirilmesi." (agg, 15 Eylül 1995)

Talabani ile görüştüğünü MED TV'nin sorduğu soruya cevap veren A. Öcalan'ın kendisi onaylamaktadır. İran ile ilişki sorununda ise, Ortadoğu ve PKK hakkında "kulağı delik" Faik Bulut'un şu tavrı, İran'ın PKK ile ilişkisi açısından ilginçtir.

"Olayın ciddiyetini anlayan İran, PKK ile daha yakın işbirliğine girdi. Bu örgütün şimdiye kadar reddettiği "önemli ve stratejik önerilerde" bile bulundu." (Evrensel, 21 Ağustos 1995)

İKİNCİ DUBLİN TOPLANTISI

12-15 Eylül'de yapılan bu toplantıya, birincisine katılan güçlere ek olarak İngiltere, gözlemci güç olarak katıldı. Bu, bir yanı ile ABD'nin Avrupa emperyalistlerini sakinleştirmek için başvurduğu bir taktik oyun iken, diğer yanı ile de ABD'nin Irak politikasının belli ölçüde İngiltere tarafından desteklendiğini göstermektedir.

İngiltere'nin bu toplantıya gözlemci olarak katılması, ABD emperyalistlerinin üzerine pazarlıklar yapılan bölgenin andaki hakim gücü olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

Toplantının kendisine gelince: Birinci toplantı sonrasında memnun ayrılan taraflar, bu toplantı sonucunda o kadar memnun değillerdi... KDP ve YNK arasında geçen en önemli tartışma Erbil'in silahsızlandırılması olmuştur. Habur Sınır kapısı ve diğer gelirlerin paylaşılması konusu da tarafların tartıştığı önemli bir konu olmuştur. Bu konularda kesin sonuçlar alınmadan toplantı son bulmuştur.

Bu konular KDP ve YNK arasındaki çatışmaların son bulması için önemli konular olsa da, ikinci Dublin toplantısının özünü, ABD emperyalizminin temsilcisi Robert Deutsch tarafından taraflara sunulan mektupta savunulan düşünceler oluşturmuştur. Sözkonusu mektupta savunulanlar özet olarak şunlardır:

"Güney Kürdistan'da yaşayan Kürtler federalizm talebinden vazgeçmeli, otonomiyi kabul etmeli, KDP ve YNK, İran ve Irak BAAS Partisi ile kesinlikle görüşme yapmamalı, Talabani ile Barzani, PKK'ya karşı TC ile işbirliğine girmeli, ağır silahlar Erbil'-den hemen çekilmeli, kendi aralarındaki savaş hemen sona ermeli. Taraflar, PKK'ya karşı TC ile işbirliği konusunda daha önce mutabakata

varmışlardı." (aktaran Evrensel, 16 Eylül 1995)

Bu özette ortaya konan görüşleri, Dublin toplantılarına katılan ve "kilit adam" olarak da gösterilen Dr. Mahmut Osman da, Evrensel gazetesinin kendisi ile yaptığı röportajda onaylamaktadır.

İkinci Dublin toplantısında açıkça formüle edilen ve ABD tarafından dayatılan "çözüm" otonomidir. ABD'nin bu politikası, değişik düzeylerde de olsa Barzani ve Talabani tarafından da savunulmaktadır. Barzani ve Talabani arasındaki esas farklılık, Barzani Türkiye'ye daha fazla sırtını dayarken ve TC ile birlikte PKK'ya karşı mücadeleye her zaman hazır olduğunu açıklarken; Talabani daha çok ABD'nin çözümünden yana ve PKK'ya karşı tavırda daha çok diplomatik tavır takınarak, PKK'yı direkt karşısına almama politikasını gütmesidir. Talabani'nin bu tavrı, aynı zamanda faşist Türk devletini de rahatsız eden bir tavırdır.

PKK'NIN SORUNA YAKLAŞIMI...

Birinci Dublin toplantısından sonra PKK KDP ile barış için temaslarda bulundu, fakat sonuç alamadı. Arabulucuk yapan biri de, yukarıda bahsettiğimiz, "Dublin toplantılarının kilit adamı" olarak da değerlendirilen Dr.Mahmut Osman'dır.

Dr. Mahmut Osman, bizzat PKK Başkanı A. Öcalan ile görüşmüş, KDP'ye saldırı için acele etmemesi ve ikinci Dublin toplantısının sonuçlarını beklemesini talep etmiş. (Evrensel'in yaptığı röportajdan) KDP'nin PKK ile ortak hareket etmeyi kabul etmeyen bir tavır içine girmesi, PKK'nın 26 Ağustos tarihinde geniş çaplı saldırıya geçmesine yol açtı. PKK'nın bu saldırısı, aslında ABD emperyalistleri, faşist Türk devleti ve bunların işbirlikçilerinin PKK'ya saldırma kararının bir sonucudur. PKK kendisinin varlığının tehdit edilmesi karşısında zorunlu olarak KDP ile çatışmaya girmiştir.

Çatışmalar devam ederken PKK, KDP'ye çatışmaları durdurmak için çağrılar yapmaya devam etmektedir. Barışmak için önkoşul KDP'nin işbirlikçi siyasetine son vermesidir. Bu çağrının bu önkoşul temelinde gerçekleşmesi olanağı yoktur. Çünkü KDP, işbirlikçilik rolünü iyice üstlenmiştir. Fakat PKK'nın bu işbirlikçilerle ilişkilerinde tutarlı bir tavıra sahip olmadığı da bilindiğinde, her gelişmenin mümkün olabileceğini de gözönünde tutmak gerekir. Dublin'de yapılan pazarlıklar ve Kürt sorununa çözüm konusunda ise PKK Başkanı A. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

*"**Dublin toplantısına TC'nin temsilcileri katılmıştır. Ama Kuzey'in halk temsilcileri katılmamıştır. Bu da büyük bir haksızlıktır.** (abç) Düşmanı çağırıyorlar, yurtsever güçleri çağırmıyorlar. Buna da son vermek için bu atılım büyük bir rol oynayacaktır." (Özgür Politika, 28 Ağustos 1995)*

Altını çizdiğimiz yerde PKK başkanı A. Öcalan, ABD emperyalistlerine sitem etmektedir. A. Öcalan burada, ABD tarafından Kürdistan üzerine pazarlık yapılmasına değil, PKK'nın bu pazarlıklara çağrılmamasına karşı çıkmaktadır. Bu yüzden de ikinci Dublin toplantısından sonra şu tavrı takınmaktadır:

"ABD'nin TC yanlısı bir politika izlemekten ziyade, bizim durumumuzu iyi değerlendirerek çözüme gitmekten başka çaresinin olmadığını belirtmek gerekir." (Özgür Politika, 21 Eylül 1995)

ABD'ye kendilerini muhatap olarak görme çağrısı yaptıktan sonra ise, sorunun çözümü için şu tavrı takınmaktadır:

*"Demokratik bir federasyonu destekliyoruz. Bu kaçınılmaz bir gelişmedir ve bundan geri adım atmamız mümkün değildir. Gerek Irak bütünlüğü ve gerekse de Türkiye bütünlüğü içinde olsun, biz böyle bir süreci dayatacağız. Bu söylediklerimiz gerçekleşirse ne ala, ama gerçekleşmezse de biz devrimimizin lehine, halkımızın bağımsızlığına hizmet eden çabaları daha da güçlendiririz. **Kısacası; bölgesel gelişmeler hızlı bir biçimde gelişiyor ve biz de bunun içinde yer alıyoruz. ABD'nin bizi ne kadar hesaba aldığı, bizimle ne kadar ilişki kurmak istediği de önümüzdeki süreçte ortaya çıkacaktır."** (abç) (aynı yerde)*

Kürt sorununun çözümü bağlamında PKK'nın diğerlerinden **özde** herhangi bir farklılığı yoktur. Irak'ın bütünlüğü, Türkiye'nin bütünlüğü çerçevesinde bir federasyon görüşü savunulmaktadır. ABD'nin de yaklaşımı esas olarak Irak ve Türkiye'nin bütünlüğü içinde sorunun "çözülmesi"dir. Barzani ve Talabani açısında da, sorununun çözümü Türkiye ve Irak'ın bü-tünlüğü çerçevesindedir. Yani Irak ve Türkiye'nin bütünlüğü, tüm tarafların ortak noktasıdır. Tartışılan sorun, bu bütünlük içinde, federasyon mu, otonomi mi sorunudur. Aralarındaki fark budur.

Sorunun çözümü bağlamında ortak bir noktaya sahip olmaları, bunların PKK ile çelişkisini ortadan kaldırmamaktadır. PKK, Türk devletine karşı hala silahlı mücadele yürütmektedir. Bu silahlı mücadelenin esas hedefi Türk devletini pazarlık yapmaya zorlamak olsa da, bu, silahlı mücadeleyi yürüten bir güç olarak PKK'nın emperyalistler tarafından muhatap olarak kabul edilmeme sonucuna yol açmaktadır.

PKK'nın kendisi Türk devleti ile olduğu gibi, emperyalist devletlerle de görüşmelere hazırdır. Hazır olmayan karşı taraftır. ABD başta olmak üzere emperyalist devletler, PKK ile görüşmek için, PKK'nın silahları bırakmasını, terörizmi reddettiğini açıklamasını ve buna uygun davranmasını önkoşul olarak dayatmaktadır. PKK'nın bunu yapıp yapmayacağını önümüzdeki dönem gösterecektir. Gidişat şu ya da bu biçimde emperyalistlerle pazarlıklar yapma yönündedir, bunun için adımlar atılmıştır, atılmaktadır.

26 Eylül 1995 ▲

Oslo'da "Uluslararası Kürt Konferansı" yapıldı!

KAMUOYUNA verilen bilgilere göre, Norveç devletinin desteklediği ve Norveç İnsan Hakları Enstitüsü tarafından düzenlenen "Uluslararası Kürt Konferansı" 22-25 Eylül tarihinde yapıldı.

Sözkonusu konferans, daha önce, Mayıs ayında yapılmak istenmiş fakat gerekçesi belirtilmeden Eylül ayına ertelenmişti.

Özellikle Filistin-İsrail görüşmeleri sonrasında dikkatleri üzerine çeken Norveç, bu sefer Kürt sorununun "barışçıl ve siyasi çözümü" için devreye girmektedir.

Nitekim yapılan konferansın amacı, Özgür Politika gazetesinin aktarımı ile şöyledir:

"Seminerin temel amacının gün geçtikçe daha da uluslararasılaşan Kürt sorununun siyasi çözümü ve akan kanın durdurulmasının sağlanması olduğunu belirten organizatörler, taraflar arasında diyalogun başlatılmasını istediklerini" (Ö. Politika, 16 Eylül 1995) belirttiler.

Evet, konferansın düzenleyicilerinin temel amacı Kürt sorununun "siyasi çözümü" için tarafların diyaloğunu sağlamaktır.

Konferans öncesinde ve sırasında PKK'nın takındığı tavırlara ve konferansa kimlerin katıldığına bakmak, bize bu konferansın neye hizmet ettiğini gösterecektir.

PKK'NIN KONFERANSI RED VE KATILMA TAVRI...

30 Ağustos tarihli Özgür Politika gazetesinde PKK Genel Başkanı A. Öcalan, adı geçen konferansı "çözümsüzlük konferansı" olarak değerlendirdi ve kendilerinin bu konferansa katılmayacaklarını açıkladı. Katılmamalarının gerekçesini de şöyle açıkladı:

"Konferans başlamadan önce konferansın sınırları çizilmiştir ve dardır. Ayrıca, biz konferansa muhatap olarak Türk devletinin katılmasını beklerdik. Bu iki noktanın da gerçekleşmemesi üzerine konferansa katılma gereği duymuyoruz." (agg)

A. Öcalan birinci gerekçenin içini açmamaktadır. Yani sözkonusu çizilen sınırların neden dar olduğu tam açık değildir. İkinci gerekçede Türk devletinin katılmaması bu darlığın içini biraz açarken, esas yanı gizli kalmaktadır. Bu yanı ise ERNK'nın açıklamasından ortaya çıkmaktadır. 5 Eylül tarihli Özgür Politika gazetesinin "ERNK'den boykot" başlığı ile verdiği habere göre "boykot"un gerekçesi şöyledir:

"Kürdistan halkının temsil gücü kendisini kanıtlamıştır. Dolayısıyla bu güç hesaba katılmadan, Kürdistan'da ve genel olarak Ortadoğu'da hiçbir politikanın hayat bulamayacağı açıktır. ***Halkımızın temsil gücü ERNK'nın seminere davet edilmemesi hiçbir gerekçeyle açıklanamaz."*** *(abç) (agg)*

Altını çizdiğimiz yerde, konferansın çizilmiş sınırları ve darlığının gerekçesi açığa çıkmaktadır. **PKK ve cephe örgütü ERNK'nın resmi davetliler arasında yer almaması.**

Gerek A. Öcalan'ın katılmayı reddetme tavrı, gerekse de ERNK'nın "boykot" tavrı, sözkonusu konferansın yapılmasına karşı değil, kendilerinin davet edilmemesinedir. Davet edilmedikleri bir konferansa katılma durumlarının olmadığı bir durumda, "katılmayacağız", "boykot" ediyoruz tavırları gerçekleri çarpıtan tavırlardır.

Konferansın "çözümsüzlük konferansı" olarak değerlendirilmesinin temel nedeni de, bu konferansın kendilerini dıştalama yaklaşımıdır. Bu tavır Özgür Politika gazetesi yazarı Robin Rewşen tarafından şöyle dile getirilmektedir:

"Konferansın amacı, bu konferansa gerçek muhataplar davet edilmeyerek, temsille ilgisi olmayan, tek marifetleri PKK karşıtlığı olan bazı kişileri çağırıp, öne çıkararak ve mümkünse PKK'ye bir alternatif yaratarak Kürt sorununu bunlarla ve kendi çıkarları doğrultusunda çözmektir." (agg, 13 Eylül 1995)

Robin Rewşen'in de temel derdi, konferansa muhatap olarak PKK'nın davet edilmemesidir.

Konferans ve konferansın niteliğine değil de katılımına karşı olmaları, bunları, doğal olarak katılımın çerçevesinin değişmesi gerektiği tavrını takınmaya götürmektedir. ERNK yukarıda değindiğimiz "boykot" tavrını takınırken, konferans düzenleyicilerine şu öneride bulunmaktadır:

"Semineri düzenleyen çevrelerin dikkatlerini bu gerçekliğe çekiyor ve 'sorunun' çözümüne katkıda bulunmak istiyorlarsa durumu yeniden değerlendirmelerini öneriyoruz." (agg, 5 Eylül 1995)

Bu açıklamanın dışında, A. Öcalan konferansa katılmayacaklarını açıkladığı dönemde, Norveçli parlamenter Erling Folkvord ile bir görüşme yapmıştı. E. Folkvord A. Öcalan ile yaptığı görüşmede memnun kaldığını belirterek şöyle diyordu:

"Kürdistan özgürlük mücadelesini kendi kamuoyumuzda daha rahat ve tereddütsüz tanıtmamız sağlanmıştır. Öcalan, ilk görüşmemiz olmasına rağmen üzerimde çok olumlu bir etki bıraktı." (agg., 30 Ağustos 1995)

Sözkonusu olumlu etki ise Özgür Politika'nın aktarımı ile şöyledir:

"PKK'nin sorunun çözümünde olumlu bir çizgi izlediğini, fakat aynı duyarlılığı Türk devletinde göremediklerini" (aynı yerde) kaydetmiştir.

Bu tavırdan sonuç çıkarılacaksa eğer, konferans yapılmadan önce taraflar arasında diplomatik ilişkilerin yürütüldüğüdür. Nitekim A. Öcalan E. Folkvord'a sözkonusu konferans öncesi sürpriz açıklamalarda bulunacağını açıklamış... Sözkonusu sürpriz açıklama ise 20 Eylül tarihli Özgür Politika gazetesinden yayınlanan "ateşkes" önerisi olmuştur. Bilindiği gibi DYP-CHP koalisyonu bozulunca, "muhatap yok" diye "ateşkes" çağrısı geri alındı.

Bütün bunlar birleşince Norveç'in başkenti Oslo'da yapılan konferansın Filistin-İsrail arasında yapılan pazarlıklara benzer pazarlıklar için yapıldığı daha da açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Gerek A. Öcalan'ın "olumlu etki" bırakması ve gerekse de ERNK'nın konferansı örgütleyenlerin tavrını gözden geçirmesi önerisi sonrasında, konferansı örgütleyenler ERNK şahsında PKK'yı resmen davet ettiler.

Kendilerinin resmen davet edilmesi sonrasında ERNK, konferans hakkındaki tavırlarını da değiştirdi. Öze ilişkin olarak herhangi bir eleştirileri olmamalarının doğal sonucu olarak konferansa katılma kararı aldılar. Bu yaklaşım kamuoyuna şöyle yansıtıldı:

"Semineri düzenleyenler ilk başlarda resmi düzeyde cephemizi davet etmeme gibi bazı yetersiz yaklaşımlar içine girdiler." *(abç) (Ö. Politika, 16 Eylül 1995)*

A. Öcalan'ın deyimiyle "çözümsüzlük konferansı" olan bu konferans, kendilerinin davet edilmesi ve katılması ile birdenbire "çözüm" konferansı oluvermiştir. Konferansı örgütleyenler sadece *"bazı yetersiz yaklaşımlar"* içine girmişler... Bu *"bazı yetersiz yaklaşımlar", "siyasi diyalog sonucu ulaşılan"* ve *"örnek teşkil"* eden bir tavırla, yani PKK'nın davet edilmesi tavrı ile ortadan kaldırılmış, düzeltilmiştir...

Eh, bundan sonrası konferansa katılmaktır. Katıldılar da.

A. ÖCALAN'IN KONFERANS'A MESAJI...

A. Öcalan mesajının selamlama bölümünde şu tavrı takınıyor:

"...Kürt sorununa gösterdiğiniz ilgiye büyük değer biçiyor, bu yöndeki çabalarınızı saygıyla selamlıyorum.

(...)

Konferansınızın (...) bu sorunun çözümüne ilişkin konularda önemli kararlara varacağına inanıyorum." (Ö. Politika, 25 Eylül 1995)

Başta "çözümsüzlük konferansı" olarak değerlendirdiği konferansın, Kürt ulusal sorununa "çözüm" için önemli kararlara varacağına inanıyor, A. Öcalan. Onun her dediğinde keramet arayanlar için sorun yok. Fakat soruna bilimsel yaklaşanlar için, Öcalan'ın tavrının herhangi bir burjuva politikacısının tavrından farkı yok.

Mesajın özüne dönelim.

Daha önceki tavırlarında, Kürt sorununun çözümü için federasyonu savunan A. Öcalan, mesajda amaçlarını şöyle açıklamaktadır:

"PKK olarak yaptığımız, sadece bize dayatılan bu soykırımın ortadan kaldırılması, mümkünse Türkiye Cumhuriyeti sınırları dahilinde kültürel varlığımızı geliştirme; demokratik, siyasi haklarımızı elde etme ve bunları özgürce kullanma hakkıdır. Tüm çağdaş halklar için, vazgeçilmez haklardan olan insani, demokratik, barışçıl siyasi temsil hakkımızın elde edilmesidir.

Bilmenizi isteriz ki, biz bu temelde hak ve özgürlükleri barışçıl yollarla elde etmek istiyoruz." *(abç) (aynı yerde)*

Burada A. Öcalan federasyon görüşünü de bırakıp, "kültürel özerklik" ile sınırlı kalan bir çözümün savunuculuğu konumuna gelmiştir. Demokratik ve siyasi haklar, esas olarak legal alanda politika yapma hakkı olarak savunulmaktadır. "Siyasi barışçıl temsil" hakkı bu yaklaşımla savunulmaktadır. Hedef, bu talepleri içeriyorsa, o zaman şiddete ne gerek var? "Siyasi temsil", "barışçıl yollarla" da "çözülebilir"... yaklaşımı ile A. Öcalan, Kürt sorununun "çözüm"ünde kendilerinin muhatap olarak kabul edilmesine çalışmaktadır.

Bu çabanın, "ateşkes"e hazır olduklarını belirtmenin dışındaki bir sonucu da şudur:

"Yine ülkemiz dışında, çeşitli Avrupa ülkelerinde meydana gelen HER TÜRLÜ TERÖR EYLEMİNE KARŞI OLDUĞUMUZU (BHB.), bunun için elimizden gelen her türlü çabayı göstereceğimizi ve bu anlamda yasalara saygılı olacağımızı bilmenizi isterim." *(abç) (aynı yerde)*

Evet, evet. Yanlış okumadınız. A. Öcalan, kendilerinin ve taraftarlarının Avrupa ülkelerinde gerçekleştirdiği eylemleri ***"terör eylemleri"*** olarak değerlendirip, böylesi eylemlere karşı olduklarını açıklamaktadır. Burada, şimdilik Avrupa ülkeleri ile sınırlı olan, ama zamanı geldiğinde bütün eylemleri "terör eylemi" olarak değerlendirmenin temeli atılmıştır.

Başta ABD emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalistlerin, Kürt sorununun "siyasi çözümü" için PKK'yı muhatap olarak kabul etmelerinin önkoşulu, PKK'nın "terörizmi lanetlemesi" ve bu yönde ikna edici pratik tavır takınmasıdır. A. Öcalan'ın tavrı tam da bunun köşe taşlarını dizen bir tavırdır. Temel atılmıştır. Gidiş yönü bellidir...

Konferansa kimlerin katıldığı da bilindiğinde, pazarlıkların hangi temelde yürüdüğü daha da açığa çıkmaktadır.

Yaşar Kaya, "Oslo raporu"nda katılım hakkında şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"ABD'nin gözü kulağı değil, kendisi de vardı bu toplantıda. Türkiye kendisini çeşitli düzeylerdeki insanlarla temsil etti bu toplantıda, çok ünlü, çok belirgin kişiliklerle katılsaydı sırıtırdı, halen de korkuları vardı. 'Kürt tarafını kabul ettik onlarla oturduk' demesinler diye böyle temsil edilmeyi daha uygun görmüşlerdi. Biz ona da memnun olmuştuk." (Ö. Politika, 27 Eylül 1995)

Oslo konferansı, PKK'nın pratik olarak emperyalistlerle diyalog kurmanın, faşist Türk devleti ile Kürt ulusal sorunu üzerine anlaşmanın, "siyasi çözüm"ü tartışmanın ön adımı olmuştur.

Artık iş, söylemden çıkmıştır. PKK zaten daha önceden karşılıklı pazarlığa oturmaya hazırdı. Başta ABD emperyalistleri olmak üzere, faşist Türk devleti PKK'yı muhatap almayı reddetmekte idiler. Resmi tavırları bugün hala böyledir. Fakat, bu resmi tavırlarının yanısıra, PKK'yı, FKÖ gibi pazarlık yapılacak bir muhatap olması durumuna getirmek için de çalışmaktadırlar. Bu bağlamda Oslo konferansı gelecekteki pazarlıkların kapısını aralayan bir konferans olmuştur.

Sonuç olarak, "Uluslararası Kürt Konferansı", gerçekten çözümsüzlük konferansıdır. Emperyalistlerle yapılacak pazarlıkların muhatabı kim olursa olsun sorunun özü değişmemektedir. "Yeni Dünya Düzeni"nin "çözüm" olarak sunduğu burjuvazinin koşulsuz hakimiyeti, Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlayamaz.

Oslo'da üzerine konuşulan "siyasi çözüm", Filistin-İsrail örneğinde olduğu gibi "Yeni Dünya Düzeni"nin çözümsüzlüğüdür.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun bir tek yolu vardır!

Dünya emperyalist sistemine karşı, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte mücadele ederek, faşist Türk devletini yıkmak! Bu Irak, İran ve Suriye için de aynen geçerlidir.

Emperyalistlerle pazarlığa hayır!

Faşist Türk devleti ile barışa hayır!

Gerçek bir barışı ve halkların kardeşliğini sağlamanın tek yolu DEVRİMdir!

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan)

30 Eylül 1995 ▲

MLKP-K'nın gençlik sorununa yaklaşımı...

Marksist-Leninist olma iddiasına sahip olan bir örgütün gençlik sorununa yaklaşımı da belirleyici bir önemdedir.

Ülkemizde devrimci, Sosyalist, Marksist-Leninist olma iddiasındaki değişik "sol" güçler, gençlik sorununda çeşitli tavırlar takınmalarına rağmen, onların bu tavırları Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimlerine dayanan, bilimsel tavırlar değildir!

Bolşevikler, Dünya Komünist Hareketi'nin ve özellikle de Komünist Gençlik Enternasyonali'nin deneyim ve kazanımlarından öğrenme ve çizgiyi geliştirme yönünde önemli adımlar atmış olmalarına rağmen, bu süreç henüz tamamlanmış değildir.

Bunun yanısıra, gençlik konusunda geçmiş değerlendirmesi görevi de Bolşeviklerin önünde duruyor. Bu görevin yerine getirilmesi, aynı zamanda Türkiye-Kuzey Kürdistan gençlik hareketinin geçmişi ve durumunu da ortaya koymayı gerektiriyor. Teorik alanda çözülmeyi bekleyen bu sorunlar, kuşkusuz pratik çalışmadan kopuk ele alınamaz, alınmıyor.

Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimlerini incelemeye paralel olarak, bu deneyimlerin günümüze uygulanması ve andaki değişik yanlış anlayışlara karşı ideolojik mücadele verme görevimiz de var. Bu görevin yerine getirilmesi, aynı zamanda gençlik sorunundaki çizgimizin gelişmesi ve derinleştirilmesini de sağlayacaktır.

Oportünizme, revizyonizme, milliyetçiliğe, reformizme... ve her türlü burjuva ideolojisine karşı mücadele, gençlik sorununda da yürütülmek zorundadır. Aksi halde, ne Marksist-Leninist görüşler yaygınlaştırılabilir, ne de Bolşevik Gençlik, gençliği çatısı altında toparlayabilir.

Bu anlayışla, gençlik sorununda ideolojik mücadelenin bir adımı olarak MLKP-K'nın tavrını ortaya koymaya çalışacağız. MLKP-K Merkez Yayın Organı "Partinin Sesi" sayı 3'de, *"Komsomol ve Parti"* başlığı altında bir yazı yayınlandı. Sözkonusu bu yazı "Birlik Kongre"lerinde alınan kararın bir açımlaması niteliğindedir. Biz bu yazıyı esas alıyoruz. Fakat gerek duyulduğunda "Kongre Belgeleri"ne de atıfta bulunacağız.

Sözkonusu yazının hemen girişinde, *"Komsomolun işlevi nedir? Parti ile gençlik örgütü arasındaki ilişki nasıl olmalıdır? Komsomolumuz bugün güçlerini nereye yöneltmelidir? Kimler gençlik örgütüne kabul edilebilir?" (PS, sayı 3, sayfa 13)* soruları sorulmakta ve bu sorulara cevap verilmeye çalışılmaktadır. Biz de bu sorulara verilen yanıtlara tavır takınacağız.

"Komsomolun işlevi nedir?"

Bu soruya, giriş bölümünde cevap verilmektedir. Verilen cevaba geçmeden önce "Komsomol" tanımı yerine, daha anlaşılır olan "Komünist Gençlik Örgütü" tanımlamasını kullanmayı daha doğru bulduğumuzu belirtelim.

Soruya verilen cevap ise şöyledir:

"Komsomol dün de bugün de işçi, köylü ve öğrenci gençliğin ya da kısa bir ifadeyle gençliğin kitlevi komünist örgütüdür. Gençliği, sosyalizm ve komünizm ruhuyla eğitmeye, onların en iyilerini partiye kazandırmaya, bir parti öncesi okul gibi çalışmaya ve öncünün ideolojik siyasal görüşlerini en geniş gençlik kitleleri arasında yaymaya çalışır." (agd, sayfa 13)

KGÖ'nün işlevi hakkında yapılan bu tespitler genel doğrulardır. Sorunun özü, bu genel doğruların kavranıp, ona uygun davranılmasıdır. MLKP-K'nın bu genel doğrulara uygun davranmadığı, sorunu somuta uygulamaya çalıştığında ortaya çıkmaktadır.

Burada öne çıkarılması gereken esas sorun, KGÖ'nün işlevinin ne olduğuna cevap verilmeye çalışılırken, **KGÖ'nün politik özü ve rolü gereğince proleter bir örgüt** olduğu, olması gerektiği gerçeğinin gözardı edilmesidir. Bu gerçek gözardı edilerek, gençlik çalışmasının merkezine öğrenci gençlik konmaktadır. Bunun nasıl yapıldığına aşağıda değineceğiz.

"Parti ile gençlik örgütü arasındaki ilişki nasıl olmalıdır?"

"Gençlik örgütü ideolojik-politik olarak partinin kumandası altında olmasına karşın, örgütsel olarak bağımsızdır. Parti komsomolla ilişkilerinde örgütsel bağımsızlık gerçeğini dikkatle gözetir, buna saygı gösterir, güven ve ikna temelleri üzerinde hareket eder." (agd, sayfa 13)

Giriş bölümünde yapılan bu tespit doğrudur. Fakat bu genel doğrunun kavranmadığı, özel olarak bu soruya ayrılan bölümde takınılan tavırda ortaya çıkmaktadır. Sözkonusu tavır şöyledir:

"Komsomol, ideolojik-siyasi bağlılık örgütsel bağımsızlık ilkesine göre örgütlenmiştir. ***Komsomolun ayrı bir programı yoktur. MLKP-K'nın programı KGÖ'nün de programıdır."*** *(abç) (agd, sayfa 15)*

Program bağlamında savunulanlar tam bir kafa karışıklığını ortaya koymaktadır. Şöyle ki, parti ile gençlik örgütünün sonal hedefinin komünizm olması, bu bağlamda ortak bir konumda olunması, hiçbir biçimde her ikisinin programının bir ve aynı program olması gerektiği anlamına gelmez.

Komünist Partisi, işçi sınıfının ve komünist hareketin öncüsüdür. Bu bağlamda Komünist Partisinde örgütlenenler, komünizm amacına varmak için mücadelede seçimini yapmış bilinçli insanlardır.

KGÖ ise, genç komünistlerin partisi değil, bir kitle örgütüdür. Görevi, sadece ilerde Komünist Partisi üyesi olacakları değil, bizzat işçi ve emekçi gençliğin geniş kitlesini kendi saflarında örgütlemektir. KGÖ'nün sosyal bileşimi de Komünist Partinin bileşiminden daha geniştir. Bunun da ötesinde KGÖ'nün gerekliliği, bizzat gençliğin, genç olmalarından kaynaklanan sorunlarına özel olarak eğilmek, bu sorunlara cevap vermek ve Komünist Partinin siyasetini gençliğe uygun ve gençlik tarafından anlaşılır bir biçimde savunmasından kaynaklanmaktadır. Eğer KGÖ bizzat gençliğin sorunlarına eğilmezse, gençliği kazanması ve Komünist Partisinin parti öncesi okulu olma rolünü oynayamaz.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, KGÖ, komünist bir örgüt olmasına rağmen, çatısı altında örgütlediği gençler bir bütün olarak komünist olan insanlar değildir. Bu zaten mümkün de değildir. Bu yüzden de Komünist Partinin programı ile KGÖ'nün programı bir ve aynı olamaz. Görevlerin değişikliği, programın değişik olmasını da beraberinde getirir. Sadece program değil, ayrı bir tüzüğü de gerektirir.

Komünist Enternasyonal'e bağlı olan Komünist Gençlik Enternasyonali'nin, Komünist Enternasyonal'in programından ayrı bir programı ve tüzüğünün olması, MLKP-K'nın bu konudaki yanlışını daha da açığa çıkarmaktadır.

Bu tavrı ile MLKP-K, parti ile parti önderliğindeki gençlik örgütünü aynı kefeye koymaktadır. Bunun Marksist-Leninist yaklaşımla hiçbir ilgisi yoktur.

"KGÖ'nün üyelik politikası nasıl olmalıdır?"

Parti ile gençlik örgütünün birbirine karıştırılması yaklaşımı, bu soruya verilen cevapta da devam etmektedir. Tavırları şöyledir:

"Kongre Belgelerinde ***"devrimci bakımdan güvenilir, MLKP-K'ya sempati duyan ve parti çizgisinde gençlik arasındaki çalışmada örgütlü olarak yer almak isteyen her genç Komünist Gençlik Örgütüne alınmalıdır"*** *tanımlaması yapılmaktadır. Sorun çok açık ve net ortaya konmuştur. Bugünkü manzara dikkate alındığında bu açıklık ve netlik herkes için geçerli değildir. KGÖ üyesi ile parti üyesi arasındaki temel farklılık kaşla göz arasında kaybedilmektedir. Üyelik konusunda dar ve sekter yaklaşımlar mutlaka bir kenara bırakılmalıdır. (...) Kitlesel bir örgütün üyelik anlayışıyla, kadro örgütü olan partinin üyelik anlayışı bir ve aynı olamaz." (agd, sayfa 15)*

MLKP-K kendi kendisiyle çelişmektedir! Neden? Çünkü, KGÖ ile partinin programının bir ve aynı olduğunu, üye olarak *"devrimci bakımdan güvenilir, MLKP-K'ya sempati duyan ve parti çizgisinde gençlik arasındaki çalışmada örgütlü olarak yer almak isteyen her genç"* in alınması gerektiğini karar altına alan bizzat "Birlik Kongresi" iken; bu alıntıda KGÖ üyesi ile parti üyesi arasındaki temel farklılığın ortadan silinmesinin suçlusu başka yerde aranmakta ve eleştirilmektedir.

Oysa eleştirilmesi gereken görüş, bizzat "açık ve net" olduğu söylenen

"Kongre Belgeleri"ndeki görüştür. "Kongre Belgeleri"nden aktarılan görüşün açık ve netliği, ancak yanlış olma anlamında ele alınabilir.

Evet, KGÖ'ne üye olarak kabul edilecek olanlar, MLKP-K'nın görüşüne göre, devrimci açıdan güvenilir, MLKP-K'nın çizgisini kabul eden ve bu çizgi temelinde gençlik çalışması yapmaktan yana olan insanlar...

Peki ama, böylesi bir durumda parti üyesi ile KGÖ üyesi arasındaki fark nerede kalmaktadır? Bu, sadece birilerinin özelde genç olması mıdır? Hayır! Ölçü yalnızca bu olamaz.

Partinin çizgisini KGÖ içinde savunmak ve partinin ideolojik önderliğini garanti altına almak için, parti üyeleri bizzat gençlik örgütü içinde yer almak zorundadırlar. Fakat bu, hiçbir şekilde KGÖ içinde örgütlenen her gencin komünist ve parti üyesi olduğu veya ilerde olacağı anlamına gelmez. Bu, aynı zamanda komünist olmayan gencin KGÖ'ne üye olamayacağı anlamına da gelmez. Sorunu MLKP-K gibi ortaya koymak, parti ile gençlik örgütü arasındaki farklılığı ortadan kaldırmaktır.

MLKP-K'nın KGÖ'ne yanlış yaklaşımı "Kongre Belgeleri"nde takınılan şu tavırla da açığa çıkmaktadır. Tavırları şöyledir:

"Komünist harekete hızla kazanılan gençler henüz parti üyeliğine ve partili mücadeleye hazır olmadıkları için, eğer partiden ayrı komünist gençlik örgütü biçiminde örgütlenmezlerse, partinin çevresinde devrimci enerjisi değerlendirilemeyen, örgütsüz bir yığın oluştururlar. Doğal olarak böyle bir duruma izin verilemez. Toplumsal devrim davasına bağlanan, MLKP-K'ya sevgi ve sempati besleyen, gönül veren, MLKP-K çizgisinde mücadele etmek isteyen genç komünistleri örgütümüz, ideolojik siyasal önderliği altında, gençlik içerisindeki kolu olarak örgütlemeli, komünist gençlik örgütünde birleştirmelidir." (Kongre Belgeleri, sayfa 146)

Burada KGÖ, en iyi ihtimalle genç "sempatizanlar" örgütü olarak ele alınmaktadır. Herhangi bir örgütün kazandığı gençleri, gençlik örgütünde örgütlemesi yanlış değildir. Tabii ki partinin çizgisini doğru gören ve savunan gençler de KGÖ içinde örgütlenmelidir.

Burada KGÖ ile sempatizanlar örgütü eşitlenmektedir. Yanlış olan da budur. Bu düşünceye göre, sınıf mücadelesinden yana olan, fakat MLKP-K'ya sempati duymayan bir genç işçi KGÖ'nde örgütlenemeyecektir. Oysa KGÖ'nün temel işlevi ve görevi, esasta işçi gençliği kendi çatısı altında örgütleyerek devrimci mücadeleye kazanması, komünist düşünce temelinde eğitmesi ve Komünist Partisine gençleri kazanmasıdır. Kazanılan gençlerin nerede örgütleneceği sorusuna, somut durumun ihtiyaçları temelinde cevap verilir. Ama sorunun özü, ilkönce gençleri KGÖ'ne kazanmaktır.

"KGÖ'nün güncel görevleri ve faaliyetinin yönü"

Sorunun geneline yanlış yaklaşılmasının yanında, güncel görev ve faaliyetin yönü ortaya konulurken, hatalar daha da çoğalmaktadır.

Teorik yaklaşımda parti ve sempatizan örgütlenmesi ile aynılaştırılan KGÖ, pratik faaliyet sözkonusu olunca parti çalışması ile karşı karşıya konmaktadır. Bu konuda söylenenler sorunun ne kadar yanlış ele alındığını daha da açık ortaya koyduğu için, bu bölüm üzerine daha fazla durmak gerekmektedir.

Yukarıda dikkat çektiğimiz gibi, KGÖ politik karakteri ve rolü gereğince proleter bir örgüttür. Yine Komünist Gençlik Enternasyonali'nin programına göre, **KGÖ, politik rolüne göre kentte ve kırdaki işçi gençliğin örgütüdür**. Bu yüzden de KGÖ üyelerinin çoğunluğunu işçi gençlik içinde kazanma görevine sahiptir ve bu yönde çalışır.

Komünist Gençlik Enternasyonali bununla da yetinmemektedir. Örgüt içindeki gençliğin çoğunluğunun işçi gençlik olmasından yana tavır takınırken, KGÖ'nün yönetici ve kadroları içinde proleter gençliğin çoğunlukta olmasının garanti altına alınmasını da savunur. Özellikle sömürge ülkeler ve nüfus olarak köylülüğün önemli bir rol oynadığı ülkeler için, KGÖ'nün yönetim kademelerinde, işçi gençlik çekirdeğinin garanti altına alınması tayin edici önemdedir.

Bunun da ötesinde, **KGÖ, işyeri hücreleri temelinde örgütlenir!** İş durumu yüzünden işyeri hücrelerinde örgütlenemeyen gençler ise "sokak hücreleri"nde örgütlenir. Bu örgütlenme biçimi de, KGÖ'nün temel örgütlenme biçimlerinden biri olarak ele alınmasına rağmen, ağırlığını işyeri hücreleri oluşturur.

Bütün bu yaklaşımların doğal sonucu olarak KGÖ, çalışmasının merkezine, işçi gençlik içinde çalışmayı koyma görevine sahiptir. Çalışmasının merkezine işçi gençlik içinde çalışmayı koyması, diğer emekçi katmanlardan gelen gençlik içinde çalışmayı dıştalamak anlamına gelmez! Bu, sadece KGÖ'nün, hangi sınıfın gençliğini kazanma esas görevine sahip olduğunu gösterir. Bu esas görevin yerine getirilmesi, kuşkusuz Komünist Partinin içinde bulunduğu durum ve görevlere bağlı olarak değişiklik gösterir. Fakat işçi gençlik hiçbir zaman, KGÖ'nün çalışmasının merkezinden çıkarılamaz.

MLKP-K somut durum adına KGÖ'nün faaliyetinin merkezine öğrenci gençliği koymaktadır. Tavırları şöyledir:

***"Açıktır ki gerek kadro ihtiyacımız ve gerekse de stratejik planımız gereğince KGÖ, öğrenci gençliği faaliyetinin merkezine koymalıdır."** (abç) (agd, sayfa 14)*

Bu yaklaşım, somut durum ve görevlerin gereği adına savunulsa da Marksist-Leninist yaklaşım değil, küçük-burjuva bir yaklaşımdır.

MLKP-K, "kadro" ihtiyacını gidermek için öğrenci gençlik içinde çalışmayı, KGÖ'nün faaliyetinin merkezine konmasını savunmaktadır.

Bu tavır, işçi gençlik içinde kadro çıkmayacağı anlayışı temelinde yükselmektedir. Öyle ya, ne de olsa işçidir... okuma yazması kıt... O zaman bunlardan kadro falan da çıkmaz...

Açıkça söylenmeyen, fakat savu-

nulan düşüncelerin mantığı budur. Bu, MLKP-K'nın işçi sınıfına yaklaşımını ve ne biçim bir "işçi sınıfı partisi" olduğunu da gözler önüne sermektedir.

Yanlış anlaşılmasını önlemek için hemen şunu da belirtelim: Biz öğrenci gençlik içinde de çalışılmasına ve bu kesimden kadro kazanılmasına karşı değiliz. Eleştirdiğimiz sorun, kendisine komünist diyen bir örgütün, çalışmasının merkezine neyi koyduğuna ilişkindir.

İşçi gençlik, KGÖ'nün çalışmasının merkezinden çıkarıldıktan sonra, şu tespit yapılmaktadır:

"İşçi gençliğe yönelik faaliyet ise KGÖ'nün stratejik bir görevidir. KGÖ, kadroları arasında mümkün olduğunca fazla sayıda genç işçi bulunmasını sağlamlık ve istikrarı açısından da önemsemelidir." (aynı yerde)

Hemen belirtelim ki, bu tavır, "incir yaprağı" olmanın ötesine geçmemektedir. İşçi gençliğe yönelik faaliyet stratejik bir görev olacak ama, KGÖ'nün faaliyetinin merkezinde öğrenci gençlik içindeki çalışma olacak... Yani, stratejik görev, pratik olarak bugün için bir kenara bırakılmaktadır.

Stratejik görevin bir kenara bırakılmasından sonra, KGÖ'nün kadroları arasında genç işçi bulundurmasını önemsemesi gerektiğini söylemek saçmalıktır. Birinci olarak, KGÖ'nün faaliyetinin merkezinde öğrenci gençliğin konması, işçi gençlik arasındaki çalışmayı tali bir çalışmaya düşürmüştür. Tali bir çalışma içinde ise kazanılacak kadronun sayısı, diğerine göre çok düşük olacaktır.

MLKP-K, KGÖ'nün kadrolarının çoğunluğunun işçi gençlikten oluşması gerektiği Marksist-Leninist ilkesini reddetmektedir. İşçi gençliğinin kadrolar içindeki rolü tayin edici olmaktan çıkarılmakta ve işçi gençlik sadece ***"önemsenme"***si gereken bir güç olarak ele alınmaktadır.

Bu yaklaşımın sonuçlarından biri de, KGÖ'nün proleter sınıf mücadelesinden dıştalanması ve parti ile karşı karşıya konmasıdır! Sorunun bütünlük içinde görülmesi için uzun bir alıntı yapmak gerekiyor. Yukarıdaki alıntının hemen devamında şunlar söylenmektedir:

"Ancak MLKP-K'nın tüm gücüyle proleter ve yarı-proleterleri örgütlemeye yöneldiği, gerek fabrikalarda gerekse de semtlerde esasen bu sınıfların genç öğeleriyle bağ kurduğu, çalışan nüfusun neredeyse %70'nin gençlik kategorisinde bulunduğu ve yakın zamanda bir demokratik işçi gençlik hareketi beklenemeyeceğine göre KGÖ'nün, salt gençlik örgütüne ait tanımından ve işçi gençliğin komsomol içinde oynaması gereken rolden yola çıkarak, kitabi bir örgütsel faaliyet planı hazırlaması, onun dikkatini, gücünü dağıtacak ve acil dönemsel görevlerinden alıkoyacaktır. ***Yine MLKP-K'nın yoğunlaştığı ve zaten potansiyeli sınırlı fabrika ve semtlerde KGÖ'nün de faaliyet yürütmesi, parti çalışmasını zayıflatmak, enerji israfı ve çift başlılık gibi sorunlar doğuracaktır.*** *" (abç) (aynı yerde)*

Bu alıntıyı biraz dikkatle okuyan her okuyucu, MLKP-K'nın kitle kuyrukçusu tavrını görebilir. Yakın bir zamanda "demokratik işçi gençlik hareketi" beklenmediği için, işçi gençlik içinde çalışma, partinin çalışmasını zayıflatma ve enerji israfı olarak görülmekte; bunun sonucunda da işçi gençlik içinde KGÖ'nün çalışması tamamen dışlanmaktadır.

Altını çizdiğimiz yerde savunulan düşüncede, açıkça, parti çalışması ile gençlik çalışması, birbirini tamamlayan bir çalışma olarak değil de, birbirinden kopuk, ayrı şeyler olarak ele alınmaktadır. Bu yüzden, KGÖ'nün işçi gençlik içinde çalışmasının partinin çalışmasını zayıflatacağı görüşü savunulmaktadır. Bu, reddedilmesi gereken bir yaklaşımdır. Marksist-Leninistler parti çalışması ile KGÖ'nün çalışmasına böyle yaklaşmazlar.

MLKP-K, bu tavrıyla aynı zamanda, işçi gençliğin genç olmalarından kaynaklanan sorunlarının varlığını da ortadan kaldırmaktadır. Bununla da kalınmamakta, "kitabi bir örgütsel faaliyet"i reddetme adına, işçi gençliğin KGÖ içinde oynaması gereken rol de reddedilmektedir.

Kitle kuyrukçusu düşünce ise, esas olarak Kongreleri tarafından savunulmaktadır. Kongreye göre:

"Demokratik gençlik hareketinin esasen öğrenci gençlik hareketi olduğu da kuşkusuzdur. Zaten proleter nüfusun önemli ölçüde genç unsurlardan oluştuğu düşünülürse, en azından kısa ve orta vadede ayrı bir genç işçi hareketi beklemenin anlamsız olduğu, böyle bir hareketin doğrudan parti önderliğinde bir işçi hareketi olarak gelişip güçleneceği açıktır. (...) Demokratik bir gençlik hareketinin esasen liseli, üniversiteli vb. bir öğrenci gençlik hareketi üzerinde yükseleceği kuşkusuzdur. Bu nedenle de komünist hareket bu gençlik kesimine yönelmeli; burada da önceliği liseli gençliğe vermelidir." (Kongre Belgeleri, sayfa 82)

Burada savunulan tavır birkaç açıdan yanlıştır. MLKP-K'ya göre, demokratik gençlik hareketi, esas olarak ***"öğrenci gençlik hareketi"***dir. İlkönce bu tespitin yanlış olduğunu belirtelim. Eğer, demokratik gençlik hareketini esas olarak *"öğrenci gençlik hareketi"* oluşturuyor ise, o zaman MLKP-K neden öğrenci hareketinden değil de gençlik hareketinden bahsediyor? Öğrenci gençlik dışında kalan gençlerin, gençlik örgütüne ihtiyacı yok mu? MLKP-K'nın bu yaklaşımına göre, bu ihtiyaç yoktur. Buradaki anlayışı savunmada tutarlı olsa, MLKP-K "Genç Komünistler Örgütü" değil, "Komünist Öğrenciler Örgütü"nü kurması gerekir.

Bu yaklaşımın kökenlerinden biri de, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin, yıllardır kurtulamadığı saplantıyla ilişkilidir. Bu saplantı, gençlik hareketini esas olarak "öğrenci gençlik hareketi" olarak görmektir; öğrenci gençliği, gençlik çalışması için temel almak ve gençlikten bahsedildiğinde de, bundan esas olarak öğrencileri anlamaktır. Bu, gençlik sorununa küçük-burjuva yaklaşımın sonucudur, reddedilmelidir.

Genç işçilerin, işçi sınıfı hareketinin organik bir bileşeni olması ve işçi sınıfı hareketinin Komünist Parti önderliğinde gelişip güçlenmesi, hiçbir

biçimde, genç işçiler içinde özel bir gençlik çalışması yapılması gerekliliği ile karşı karşıya konamaz. Gençlik içinde çalışmanın temel gerekçesi, onların genç olmaları ve bu temelde sahip oldukları sorunlarıdır.

MLKP-K, proleter nüfusun önemli ölçüde genç unsurlardan olması gerekçesine dayanarak, proleter gençlik içinde özel gençlik çalışmasını reddetmektedir.

"Demokratik gençlik hareketi" nin öğrenci gençlik üzerinde yükseleceği tespitine bağlı olarak, kendileri için, öğrenci gençlik kesimine yönelme görevini tespit etmektedirler. Bu, açıkça kitle kuyrukçuluğudur.

MLKP-K, bu kitle kuyrukçusu tavrına bağlı olarak, kendi niteliğini, işçi hareketinin ve gençlik hareketinin "demokratik bir hareket" olmasını savunduğu yerde, daha da iyi ele vermektedir.

İşçi sınıfı hareketi dışında bir "genç işçi hareketi", "demokratik gençlik hareketi" düşüncesine bağlı olarak tartışılmaktadır. İşçi sınıfının mücadelesi ile "genç işçi hareketi" ayrımı yapılarak, bir bütün olarak yanlış bir konumda durulmaktadır. Genç-ihtiyar, tüm işçi sınıfının devrim ve komünizm mücadelesindeki birliği reddedilmektedir. Dünya Komünist Hareketi, işçi sınıfının sınıf birliğinin, değişik örgütlenmelerden ötürü, genç ve yetişkin işçiler şeklinde bölünmesini ve devrim için mücadele birliğine zarar veren anlayışları reddetmektedir.

Buna bağlı olarak da MLKP-K'nın önderliğinde gelişip güçlenecek olan işçi hareketinin, demokratik işçi hareketi olacağı teslim edilmektedir. Ne demeli? "Suçlunun, suçunu itiraf etmesi" gibi, MLKP-K da kendi karakterini ele vermektedir.

Üzerinde durulması gereken sorun, MLKP-K'nın komünist bir örgüt olma iddiasında olduğu ve kendi önderliğindeki işçi hareketinin, demokratik işçi hareketi olacağı tespitinin ne anlama geldiğidir.

Demokratik işçi hareketinden kastettikleri, işçi sınıfının demokratik haklar için mücadele etmesidir. Demokratik haklar için mücadele ile sınırlı olan bir hareket, sosyalist ya da komünist bir hareket olamaz. Burjuvazinin liberal savunucuları bile demokratik haklar için mücadele ettiği iddiasına sahiptirler. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın somut durumuna baktığımızda, MLKP-K'nın bu tavrı, burjuva liberalleri ve demokratlarının tavrının ötesine geçmemektedir.

Komünistlerin demokratik haklar için de mücadele etmeleri, önderlik ettikleri işçi hareketinin demokratik bir hareket olduğu anlamına gelmez. Komünistler, kendilerini hiçbir zaman demokratik haklar için mücadele ile sınırlamazlar. Marksist-Leninistler, gerek işçi sınıfı hareketi bağlamında olsun, gerekse de gençlik hareketi bağlamında olsun, KOMÜNİST BİR HAREKETe önderlik etme ve böyle bir hareketi yaratma görevine sahiptirler.

Komünist olma iddiasında olanlar bağlamında demokratik işçi hareketi düşüncesinin savunulması, proleter sınıf mücadelesinin, sosyalizm için devrim mücadelesinin reddedilmesinden başka bir anlama gelmez. Bu ise oportünizmdir, reformizmdir.

MLKP-K'nın soruna yanlış yaklaşımını gösteren bir tavır da şudur:

"... ***Komünist işçi faaliyeti yürütme çizgisi izlenirse belirli başarılar kazanılacaktır. Bu çalışmada en fazla dikkat edilecek husus, demokratik işçi faaliyetine veya sendikal faaliyete sürüklenmemektir.*** *" (abç) (agd, sayfa 14)*

MLKP-K'nın dükkanında her mal mevcuttur. Hem *"komünist işçi faaliyetin"* yürütülmesini savunacaksın, bu temelde *"genç komünist kadro adayları"* kazanma görevini tespit edeceksin; hem de sendikal faaliyet ve demokratik işçi faaliyetini reddedeceksin. MLKP-K bu işi nasıl beceriyorsa bize de anlatsın ki, ***"KGÖ açısından zaman ve güç kaybından"*** *(aynı yerde)* kurtulalım...

MLKP-K, KGÖ'nün işçi hareketi içinde çalışmayı dıştalaması ile aynı yazıda "işçi faaliyeti" çalışmasını savunması, kendi oportünizmine özgü bir tavırdır. Sorunun en önemli yanı ise "komünist işçi çalışması"nın iğdiş edilmesidir. MLKP-K burada KGÖ'ne dolaylı olarak şunu söylemektedir: Gidin, işçi gençlik içinde çalışın, bize kadro adayları kazanın, amaa... sakın genç işçilerin demokratik ve sendikal mücadelesini vermeye kalkışmayın...

KGÖ, işçi gençliğin ekonomik ve siyasi talepleri için mücadele etmeden, işçi gençliği kazanamaz. Bu, diğer emekçi katmanlardan gençler için de geçerlidir.

MLKP-K, gençliğin sendikal harekete sürüklenmemesini savunurken, Dünya Komünist Hareketi ve somut olarak da Komünist Gençlik Enternasyonali, KGÖ'nün sendikal mücadele vermesini, bir görev olarak tespit eder. Bu, gençliğin ayrı bir sendika, "gençler sendikası" çalışması anlamına gelmez.

KGÖ, sendikal mücadeleyi de Komünist Partisi ile sıkı işbirliği içinde verir, vermelidir. Bu mücadelede KGÖ, özel olarak gençlerin sorunlarına ağırlık verir. Örneğin, genç işçilerin sendikalara üye olmalarının önündeki engellerin kaldırılması için mücadele eder. Sendikalar içinde özel organların (gençlik komisyonu, gençlik komitesi vb.) kurulması için çalışır. Yine, genç ve yetişkin, kadın ve erkek işçilerin tümü için, eşit işe eşit ücret mücadelesi verir vb. vb. .

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin programında, her KGÖ üyesinin çalıştığı işyeri dalındaki sendikaya üye olmasının zorunlu olduğu görüşüne bakıldığında, MLKP-K'nın komünist yaklaşımdan ne kadar uzak olduğu daha da iyi görülmektedir.

Soruna hangi yönden bakılırsa bakılsın, MLKP-K, gençlik sorununa oportünizmin penceresinden bakmaktadır. Yapılan bazı genel doğru tespitler, incir yaprağı rolünü oynamaktadır.

MLKP-K'nın yaklaşımı temelinde oluşacak bir gençlik örgütü, ancak, oportünizmin savunuculuğunu yapan, küçük-burjuva bir gençlik örgütlenmesi olabilir...

20 Eylül 1995 ▲

Emperyalizme karşı mücadele, oportünizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz!

Son dönemde, uluslararası alanda kendine Marksist-Leninist ve anti-emperyalist diyen güçleri birleştirme çabalarında bir artış var.

Marksizm-Leninizm, Sosyalizm, Komünizm vb. adına konuşan çeşitli güçleri uluslararası alanda birleştirme konusunda, iki temel proje çatışıyor. Bir proje, daha bugünden "Marksist-Leninist güçleri" örgütsel olarak bir merkezde birleştirmenin mümkün olduğunu savunuyor ve bu doğrultuda adımlar atıyor. Bu alanda birden fazla girişim rekabet içinde.

Mao'cuların (kendine gelinen yerde açıkça "maocu" diyenlerin) bir merkezi var. Mao Zedung Düşüncesi'ni, Marksizmin gelişmesinde yeni bir evre olarak değerlendiren ve fakat Mao'culuk kavramını reddedenlerin merkezi bir yapı oluşturma girişimleri var.

Başını Kuzey Kore'nin çektiği bir merkez var. Eski AEP savunucularının oluşturmaya çalıştığı bir merkez var. Belçika İşçi Partisi'nin başını çektiği kendine Marksist-Leninist, Sosyalist vb. diyen tüm grupları bir merkezi yapı içinde toplamayı hedefleyen bir girişim var. Eski modern revizyonist partilerin yeniden toplanma çabaları var.

İkinci proje, bugün Uluslararası Komünist Hareket'in örgütsel birliğinin mümkün olmadığından yola çıkarak, şimdilik daha geri bir düzeyde, anti-emperyalizm temelinde geniş bir birlik oluşturulmasını öneriyor. Bu alanda da bir dizi girişim var. Partilerin birçoğu bu her iki projenin girişimleri içinde yer alıyorlar.

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, bugün birlik konusunda atılacak adımların merkezinde gerçek Marksist-Leninistleri, Bolşevikleri birleştirmek için atılacak adımların durmasını, bugün uluslararası alanda Marksist-Leninist güçlerin örgütsel birliğinin şartlarının olmadığını söylüyoruz.

Bu kuşkusuz bu alanda yapılacak bir şey olmadığı anlamına gelmiyor. Tersine: Modern revizyonizmi başdüşman olarak kabul eden güçlerle açık ve ilkeli bir ideolojik mücadele temelinde bu güçler içinde gerçek Marksist-Leninist güçleri bulup çıkarmak, bunları doğru bir Marksist-Leninist platform temelinde birleştirmek için yapılabilecek her şey yapılmalıdır. Biz bu düşünceyle gücümüz oranında değişik proje sahiplerinin düzenlediği uluslararası toplantılara kendi görüşlerimizi taşımayı önemli bir görev olarak görüyoruz.

İkinci proje ile bağıntılı olarak bu yılın Kasım ayında Hindistan'da planlanan bir toplantı var. Bu toplantının düzenleyicisi SUCI (Hindistan Sosyalist Birlik Merkezi) isimli bir örgüt.

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'u savunduğunu söyleyen bu örgütün tüm merkezi belgelerini incelemiş durumda değiliz. Ancak şimdiye kadarki incelemelerimiz, bu örgütün kimi temel pozisyonlarının (örneğin bugün Kuzey Kore'yi ,Çin'i, Küba'yı Sosyalist olarak değerlendirmesi, Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde 1990'larda çökenin Sosyalizm olduğu konusundaki değerlendirmesi) kökten yanlış, revizyonist pozisyonlar olduğunu gösteriyor. Bu örgütün önderliğinde yapılacak anti-emperyalist toplantı için çağrıyı bu sayımızda okuyucularımızın bilgisine sunuyoruz.

Sözkonusu çağrı hakkında söyleyeceklerimiz şunlardır:

* Biz anti-emperyalist güçlerin, devrimci, anti-emperyalist bir platform temelinde uluslararası planda birleştirilmesi hedefini doğru bir hedef olarak görüyoruz. Bu konuda yapılacak toplantıları da, fikir alışverişinin yapıldığı, doğru çizgi için açık ideolojik mücadelenin yürütüldüğü, grupların birbirini daha yakından tanıdığı bir imkan olarak ele alındığında doğru, yararlı buluyoruz. Ancak bu gibi toplantılara bugünkü şartlarda bunun ötesinde kimi işlevler yüklendiğinde (örneğin daha bugünden anti-emperyalist güçlerin merkezi bir örgütlenmesini gerçekleştirmek vb.) bunun yanlış olduğunu düşünüyoruz.

Bu yüzden, SUCI'nin yaptığı toplantının amacının *"büyüyen anti-emperyalist kamuoyuna ve direnişe, uluslararası birleşik forumla örgütsel bir biçim verme"* şeklinde konmasını kökten yanlış buluyoruz. Daha anti-emperyalizmden ne anlaşıldığı konusunda derin görüş ayrılıklarının olduğu bir ortamda, daha Marksist-Leninist Komünist Hareket'in merkezi bir örgütünün var olmadığı şartlarda, *"anti-emperyalist direnişe... örgütsel biçim*

verme" planı olmazlığı en başından belli olan bir plandır.

Şu veya bu konuda uluslararası alanda kampanyaların düzenlenmesi için belli tavsiye kararları alınabilir, bu tavsiye kararlarının hayata uygulanması konusunda belli işbirliklerinin ön adımları atılabilir vb. O kadar. Bunun ötesi bugünkü şartlarda boş iddiadan başka bir şey olmaz.

* Biz Bolşevikler, Lenin'den öğrendiğimiz gibi, emperyalizme karşı kararlı ve tutarlı bir mücadelenin, oportünizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamayacağı görüşündeyiz. Kuşkusuz anti-emperyalist mücadelenin güçleri ve onun platformu, komünist mücadelenin güçleri ve platformu ile bir ve aynı olamaz, ondan çok daha geniştir. Fakat anti-emperyalist mücadelenin platformu, Komünist mücadele platformuna zıt da olamaz. Bu somut olarak, anti-emperyalist mücadele platformu bağlamında şu minimum taleplerin yerine getirilmesini gerektirir:

–Anti-emperyalist mücadele platformu, şu veya bu emperyalist gücü değil, bir bütün olarak emperyalist dünya sistemini karşısına almak zorundadır.

–Anti-emperyalist mücadele platformu, reformcu değil, devrimci olmak zorundadır. Yani emperyalizmin reformlarla düzeleceği hayallerini red etmeli, çözümün emperyalizmi ortadan kaldıracak olan proleter dünya devriminde olduğunu açıkça ortaya koymalıdır.

–Anti-emperyalist mücadele platformu, anti-emperyalist mücadelenin temel ve yedek güçlerini, dostlarını, düşmanlarını doğru tahlil etmelidir.

Bu talepler temelinde çağrıya baktığımızda şunları tespit ediyoruz:

–Çağrıda yer yer emperyalizmden bir bütün olarak söz edilmesine rağmen, çağrının temel düşmanı ABD emperyalizmi olarak ortaya çıkmaktadır. *"İnsanlığın karşı karşıya olduğu en kritik sorun, ABD diktasına boyun eğmeyi red eden..."* denilen yerde, çağrının esas hedefinin bir bütün olarak emperyalizm değil, ABD emperyalizmi, onun saldırıları, onun diktası vb. olduğu açıktır.

Bu biçimde bir yaklaşım objektif olarak halklara yalnızca bir emperyalist gücü, –anda en öne çıkan emperyalist gücü– düşman olarak gösteren ve diğer emperyalist güçleri saldırı hedefi dışına çıkaran bir yaklaşımdır. Buradan diğer emperyalist güçleri, olası müttefik olarak görüp göstermeye bir adım vardır. Biz bu yaklaşımda açıkça modern revizyonizmin, üç dünya teorisinin izlerini görüyoruz. Üç dünya teorisinin "iki süper güç"ünün yerini, bu çağrıda ABD emperyalizmi almıştır.

Anti-Emperyalist Konvansiyonu büyük bir başarı yapalım!

Bir dizi ülkede demokrasi, barış ve güvenliğe karşı yapılan emperyalist saldırılar özellikle de ABD emperyalizminin saldırıları tüm dünya için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

ABD emperyalizmi uzun zamandan beri emperyalist sömürüsünü yaymak amacıyla, tüm dünya üzerinde mutlak hakimiyetini kurmak için çeşitli araçlarla saldırgan faaliyetler içindedir.

Bu amaçla ABD emperyalistleri İkinci Dünya Savaşının sonundan beri dünyanın çeşitli yerlerinde askeri üsler kurmaya başladı. 1954'te İran'da, 1956'da Guatemala'da, 1965'de Endonezya'da ve 1973'te Şili'de askeri darbeler örgütledi. 1961'de Küba'ya, 1965'de Santo Domingo'ya, 1983'te Grenada'ya ve 1989'da Panama'ya saldırılar yürüttü. Dünyanın birçok ülkesinde büyük ve küçük çaplı savaşlar örgütlemenin yanında, 1960'dan 1975'e Vietnam'da ve 1970'den 1975'e Kamboçya'da sürekli, saldırgan, toptan yıkıcı savaşlar yürüttü.

Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'nın Sosyalist ülkelerinde sosyalizmin çökmesinden sonra, ABD'nin bu haydutluk ve saldırganlığı en kaba ve vahşi bir karaktere büründü. "Demokrasi", "özgürlük" ve "insan hakları"nı koruma bahanesiyle ABD emperyalistleri diğer ülkelerin iç işlerine en kaba şekilde müdahale ediyor, tüm dünya ekonomisini, sözümona özgür ticaret adına emperyalist sermayenin toptan sömürmesi ve yağmalamasının çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyor ve hatta yardım ve can ve mal güvenliğini koruma bahanesiyle doğrudan askeri müdahalelere başvurmakta tereddüt etmiyor.

–Çağrıda, emperyalizm adeta ABD emperyalizmine indirgenmekle kalınmıyor. Onun ötesinde emperyalizme karşı tavırda, onun mutlaka devrimle yıkılması, yok edilmesi gerektiği, bunun emperyalizmden kurtuluş için tek yol olduğu da açıkça konmuyor. Bu şekilde, ABD emperyalizmine karşı mücadele içinde emperyalizmin (belki Amerikan emperyalizminin de!) reforme edilmesinin mümkün olduğu düşüncesine kapı açık bırakılıyor.

–Çağrının dünyayı, dünya üzerindeki anti-emperyalist güçleri değerlendirmesi de kökten yanlıştır. Çağrı en başta, Sovetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'nın Sosyalist ülkelerinde Sosyalizmin çöktüğünden sözettiği noktada yanlış konumadıdır. Sözkonusu ülkeler 1960'lı yılların ortalarından itibaren Sosyalist olmaktan kesinlikle çıkmışlardı. Bunlar tekelci bürokrat devlet kapitalizminin hüküm sürdüğü, içte sosyal-faşist, dışta sosyal-emperyalist ülkelerdi. Halkların dostu değil, düşmanı idiler, anti-emperyalist devrimci mücadelinin müttefiği değil, hedefi idiler. Çağrı, bugün Sosyalist Küba, Sosyalist Kuzey Kore'den sözettiğinde de yanlış bir konumdadır. Bu ülkelerin bugün ABD emperyalizminin ve diğer Batılı emperyalistlerin tehditi ve ablukası altında olması ve kendilerini sosyalist diye adlandırmaları, onların sosyalist olduğu anlamına gelmez. Bu ülkeler, evet emperyalist büyük güçlerin doğrudan kontrolü altında değildir ve fakat emperyalist sistem içindedirler. Bu ülkelerin gerçek anti-emperyalist bir mücadelede bir müttefik olarak görülüp gösterilmesi bütünüyle yanlıştır.

Çağrı, insanlığın karşılaştığı en kritik sorunun, *"ABD diktasına boyun eğmeyi red eden bir ülkenin bağımsız varlığını muhafaza etmeyi başarıp başaramayacağı"* olduğunu söylediği noktada, hatta bu ülkeleri anti-emperyalist mücadelenin esas güçleri haline getirmektedir. En kritik sorun buysa, o zaman bütün güçler bu ülkelerin bağımsız varlığını muhafazaya seferber edilmelidir. Böyle bir anti-emperyalist mücadele, gerçek bir anti-emperyalist mücadele olmaz. Olsa olsa Amerikan emperyalizmine karşı olan güçlerin, onun anda tehdit ettiği devletleri koruma mücadelesi olur. Soruna böyle yaklaşıldığında, bugün ABD emperylizminin yıkmak istediği İran, Irak, Libya vb. ülkelerin rejimlerinin de anti-emperyalist mücadelenin esas güçleri arasında sayılması gündeme gelir. Bunun yanlışlığı anlaşılır olması gerekir. Hele hele Marksist-Leninist olma iddiasında olanlar açısından!

Biz bu temel nedenlerle böyle bir çağrı temelinde kurulacak olası bir birlikte yer almayı reddederiz.

20 Eylül 1995 ▲

ABD ekonomisi çözümsüz krize gittikçe battıkça, ABD emperyalizminin gözü o kadar kararıyor ve saldırganlaşıyor. Soğuk savaşın sonunda ABD tarafından tekrar tekrar yapılan dünyada barışı kurma iddialarının, onun saldırgan planını gizlemek için zekice bir hileden başka birşey olmadığı şimdi çıplak bir şekilde ortaya serilmiştir. Bu şer planını uygulamakla ABD, Birleşmiş Milletler Örgütünü, onun alçakça faaliyetlerini onaylamak için bir kuklaya, bir evet efendimciye indirgemiş ve Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında ve Birleşmiş Milletler Barış Gücü şahsında Somali, Haiti, Ruanda'da askeri müdahaleler örgütlemiştir. Sosyalist Küba'ya karşı süregiden ekonomik ablukayla onu ABD'nin amaçlarına ve planına boyun eğmeye zorlamaya çalışmaktadır. ABD'nin, ABD politikasına boyun eğmeyi reddeden herhangi bir ülkeye karşı cezasını çekmeden tehdit ettiği araç –Libya, Irak ve Sosyalist Kuzey Kore'ye karşı olduğu gibi – ekonomik abluka ya da yaptırımlardır. Diğer emperyalist güçler de ondan geri kalmamaktadırlar. Almanya, Fransa, Japonya, Birleşik Krallık, Yeltsin'in Rusya'sı – bunların hepsi de Ortadoğu, Afrika, Asya, Yugoslavya vs.'de kendi nüfuz alanlarını kotarmakla meşguldür.

Öte yandan, ağzında "özgür ticaret" lafıyla ABD, dünya ekonomisinde kumanda mevkiini yeniden kazanma peşindeyken, başta o olmak üzere diğer emperyalist güçler dünyayı kendi aralarında yeniden paylaşma ve talan etme peşindeler ve yeni GATT düzenlemeleri tam da bu amaçla yapılmıştır. Bu, dünyanın bir avuç tekelci çokuluslu şirketler tarafından acımasızca sömürülmesi ve yağmalanması pençesinin daha da sıkılaşmasıyla, zenginliğin artan bir hızla daha da yoğunlaşmasıyla ve dünyada yüzlerce milyon insanın işsizlik, açlık ve yoksulluğunun daha da şiddetlenmesiyle sonuçlanacaktır.

Bugünkü değişik durumda, ABD dünyaya kendi nükleer hegemonyasını dayatma gerçek ve ard niyetiyle, sözümona nükleer silahsızlanma eski planını uygulatmak için çabalarını artırmıştır. ABD'nin bu karanlık planının ilerletilmesine engel olduğu gerekçesiyle Kuzey Kore'yi "dünya yüzünden" silmekle tehdit etmiştir.

Aynı şekilde, ABD'nin Irak'a karşı en vahşi ve barbarca savaş yürütmesinin ardındaki hedef, onun boyun eğmesini garantilemekti, çünkü ABD'nin tüm Ortadoğu'daki petrol kaynakları üzerinde tekelci kontrolünü uygulama planına engel olan Irak'tı. Bunda askeri olarak tam başarı kazanamamasından sonra, Irak'ı iktisaden mahfetme amacıyla Birleşmiş Milletler vasıtasıyla uluslararası ekonomik ablukayı dayattı. Irak ve başka bazı ülke-

ler son zamanlarda bu ablukaya karşı seslerini yükseltmeye başladıklarından, ABD yeni bir savaş planıyla Ortadoğu'ya koşmuştur.

Böylece, nasıl olursa olsun ABD'nin emperyalist planlarına karşı herhangi bir biçimde muhalefet, özgürlük, demokrasi, güvenlik vs. bahanesiyle ABD'nin ona saldırısına yol açmaktadır. Bu nedenle, bu durumdan ortaya çıkan ve bugün insanlığın karşı karşıya olduğu en kritik sorun, ABD diktasına boyun eğmeyi reddeden bir ülkenin bağımsız varlığını muhafaza etmeyi başarıp başaramayacağı, kendi ekonomisini bağımsızca geliştirip geliştiremeyeceği ve bu durumda insan haklarının kutsallığının garantilenip garantilenmeyeceğidir. Bu sorun bugün en büyük önemi kazanmıştır ve demokrasi, barış ve özgürlüğü seven hiçbir kimse bu soruna kayıtsız kalamaz.

Umut verici olan, ABD de dahil her ülkede, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı kamuoyunun gittikçe güçlenmesi ve sesini yükseltmesidir. Bunun da ötesinde, birçok ülkede gerek ABD emperyalizmine, gerekse de ona hizmet eden hükümetlere karşı ve özgürlük, demokrasi ve sosyalizm için militan hareketler gelişiyor.

Bu durumda, bu büyüyen anti-emperyalist kamuoyuna ve direnişe, uluslararası birleşik bir forumla örgütsel bir biçim verme acil ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Bu uluslararası forum, savaşa karşı çıkan ve demokrasi, özgürlük ve barıştan yana olan herkesle, emperyalizmin ve özellikle de ABD emperyalizminin her türden içişlere karışma, saldırganlık, müdahale ve savaş tezgahlarına karşı protesto ve direniş hareketini örgütleyecek ve dünyanın herhangi bir yerinde kurtuluş mücadelesine elverişli dünya çapında militan bir barış hareketi yaratacaktır.

14–17 Kasım 1995 tarihleri arasında Calcutta'da "Anti-Emperyalist Konvansiyon" bu amaçla yapılacaktır. Bu Konvansiyon'un, sizlerin toptan desteği, işbirliği ve aktif katılımıyla başarılı olacağını içtenlikle umuyoruz. ▲

Uluslararası birlik uzlaşmaz ideolojik mücadele talep eder!

Aşağıda yayınladığımız yazı, Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist (Kızıl Bayrak) adlı örgütün yayın organı olan Red Star'ın (Kızıl Yıldız) Nisan 1995'de yayınlanan sayısından çevrilmiştir.

Sözkonusu örgütün "uluslararası birlik" için uzlaşmaz ideolojik mücadele gerektiği düşüncesi bizim de savunduğumuz bir düşüncedir. Bugün Marksist-Leninistlerin birliğini sağlama adına ortaya çıkan girişimlerin önemli bir bölümü, ideolojik ayrılıkların üzerini örterek ilkesiz birlik yaratmaya çalışmaktadır. Bu ortamda uzlaşmaz ideolojik mücadelenin, birliğin önşartı olarak getirilmesi büsbütün önem kazanmaktadır.

Bu örgüt ile temel ayrılık noktamız, Mao Zedung'un değerlendirilmesinde yatmaktadır. Bu bağlamda bu örgütün temel yanlışı, Mao dönemde yapılan bir dizi hatada Mao'nun payını görmemesidir. Örneğin aşağıda yayınladığımız belgede Üç Dünya Teorisi'nin ÇKP içinde hakimiyetini Mao'nun ölümü ertesine atmaktadırlar. Halbuki Teng, Çin Halk Cumhuriyeti adına daha 1974'de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na sunduğu konuşmada, Üç Dünya Teorisi'ni özünde savunmuştur. Biz bu grupla görüş ayrılıkları üzerine açık ilkeli bir ideolojik mücadeleden yanayız.

Emperyalist sistemin dünya halkı üzerinde vahşi tahakkümünü sürdürmek için tüm iğrenç çabaları gösterdiği ve Uluslararası Komünist Hareketin maruz kaldığı gerilemeleri henüz telafi etmesi gerektiği bu yüzyılın şu son yıllarında, Marksist-Leninist güçleri uluslararası seviyede bir araya getirmeye ve halihazırdaki gerilikleri aşmak için diyaloglar başlatmaya yönelik tüm çabalar memnuniyetle karşılanmalıdır. Bu özellikle böyledir, çünkü Hindistan'daki çeşitli nüanslardan devrimci örgütlerin çoğu son zamanlara kadar uluslararası birliğe yönelik tüm çabalara dudak büküyorlardı. Mao Zedung zamanında ÇKP'nin *–Büyük Polemik* belgelerinin devamı olarak– Komintern ve Kominform deneyimini değerlendirecek Marksist-Leninist örgütlerin bir uluslararası cephesini yaratmak için çabalara önayak olmada gösterdiği isteksizlik, bu örgütler tarafından, uluslararası birlik çabalarına karşı muhalefetlerinin bahanesi olarak gösterildi. Fakat son zamanlardaki uluslararası gelişmeler, bunların pek çoğunu, daha önceki yaklaşımlarını değiştirmeye ve uluslararası temas imkanlarına bak-

maya zorladı. Bazıları, uluslararası konferanslar da örgütlemeye başladı. Hiç kuşkusuz bu, onlar en a-zından şimdi de olsa Uluslararası Ko-münist Hareketin önündeki çeşitli ko-nularda dünya görüşleriyle ve yakla-şımlarıyla açık seçik ortaya çıkarlarsa, olumlu bir gelişme olacaktır.

Bugün Marksist-Leninist güçlerin uluslararası birliği yönünde yapılacak tüm çabalar, ancak açık-seçik bir ideolojik-politik çizgiye dayanıyorsa olumlu katkılarda bulunacaktır. Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in önderliğindeki *üç Enternasyonal*'in tarihi bunu ispatlamaktadır. Ancak Üçüncü Enternasyonal'in devamı olarak ve ancak son elli yılın Uluslararası Komünist Hareketi içindeki gelişmeler doğru bir şekilde değerlendirilerek böyle bir birlik başarılabilir.

Daha önceleri HKP(ML) Merkezi Reorganizasyon Komitesi olarak bilinen örgütümüz HKP(ML) Kızıl Bayrak'ın yetmişli yılların sonlarında diğer Marksist-Leninist örgütlerle birlikte uluslararası seviyede birlik için başlattığı çabalar bu yaklaşıma dayanıyordu. *Büyük Polemik* belgelerinde ileri sürülen tüm temel pozisyonları –Mao önderliğinde Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi de dahil olmak üzere– savunduk. Mao Zedung Düşüncesini savunan Çaru Mazumdar'ın verdiği uzlaşmaz ideolojik mücadeleyi sürdürerek, Kruşçev revizyonizmini ve karşı-devrimci *"üç barışçıl teorisi"*ni *["üç barışçıl teorisi" nden kastedilen, Kruşçef revizyonistlerinin savunduğu, Sosyalizme barış içinde (parlamenter yolla) geçiş; uluslararası alanda da "barış içinde birarada yaşama ve geçiştir". –BN]* kesinlikle reddettik. Doğru bir şekilde, Sovyetler Birliği'nin ve Kruşçev revizyonizmini izleyen sosyalist ülkelerin tümünün kapitalist yola yozlaştıklarını değerlendirdik. Bu Marksist-Leninist pozisyonlar, başta Çaru Mazumdar olmak üzere Hindistan'daki komünist devrimcilerin, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teori ve pratiğini ve Mao tarafından Çin'de Kültür Devrimiyle geliştirilen kesintisiz devrim anlayışını savunmasına yardım etti. Bu teorik gelişmeler, Sovyetler Birliği'nin daha da yozlaşarak, devrimci hareketleri bastıran global emperyalist sistemin bir parçası haline gelirken, aynı zamanda dünya hegemonyası için ABD emperyalizmiyle dalaşan sosyal-emperyalist bir süper güce dönüştüğünü kavramaya yardım etti. Kültür Devrimi'nin bu onyılı, bir bakıma, bir kez daha büyük altüst oluş yılları, sosyalist taarruzun şanlı günlerinin geri geldiği izlenimi veren yıllar oldu.

Fakat aynı zamanda, Komintern'in kuruluş yıllarında Lenin'in somutlaştırdığı bir teorik ve pratik sağlamlaşma görülmedi. Sonuç olarak, Kruşçev revizyonizminin Uluslararası Komünist Hareket'te yarattığı ciddi gerilemenin üstesinden gelme umutları yaratan büyük ilerlemelere rağmen, ne Deng'ci sağcı gericilikle, ne Lin Biao'cu sol maceracılıkla ve ne de Arnavutların sekter pozisyonlarıyla geri dönülmez bir hesaplaşma olmadı. Mao'nun ölümünden hemen sonra tüm bu hatalı eğilimler yeniden su yüzüne çıktı ve Kruşçev revizyonizminin izinde yürüyen Deng revizyonizmi bir darbe yaparak, parti, ordu ve yönetim içinde yerlerini iyice sağlamlaştırmış bürokratik kesimler içinde bulduğu destek temelini kullanarak iktidarı gaspetti. Dengciler Mao'nun Genel Çizgisinin yerine *Üç Dünya Teorisi*ni geçirdiler ve Çin'i kapitalist yola yozlaştırmak için *dört modernizasyonu* gündeme getirdiler.

Kruşçev revizyonizmine karşı mücadeleyi sürdüren, Çin'i de sosyalist yoldan yozlaştıran Deng revizyonizmini mahkûm eden, Arnavutların neo-Troçkist pozisyonlarını ve Lin Biao oportünizmini reddeden, Uluslararası Komünist Hareketin kılavuz ideolojisi olarak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini savunan ve Mao sonrası yıllarda gerçek Marksist-Leninist güçlerin birliğini inşa etmek için inisiyatifi ele alanlar, biz gibi Marksist-Leninist güçler oldu. Bu çabalar, bu pozisyonu açıklayan ve ideolojik-politik sorunlarda uzlaşma olmaksızın gerçek Marksist-Leninist güçlerin uluslararası birliği çağrısı yapan bir ortak açıklama yayınlayan 1980 Birinci Uluslararası Konferans'a yol açtı.

Bu olumlu bir eğilim açmasına rağmen, bu gruplaşma içinde iki süper güç ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki çelişkiyi uluslararası seviyede baş çelişki olarak gören ve yeni bir dünya savaşı tehlikesini abartan güçler vardı. Bunun yanında, bu partilerin çoğunun daha Bolşevik tipte bir parti inşa etmesi, kitleleri seferber etmesi ve tutarlı devrimci mücadelelere önderlik etmesi gerekiyordu. Kısacası, bunların uluslararası seviyede kutup güçler haline gelmek için olgunluklarını daha ispatlamaları gerekiyordu. Örgütümüzün, uluslararası bir örgüt kurmak için zamanın henüz olgun olmadığı, birlik seviyesini bir deneyim alışverişi platformu ve dayanışma mücadeleleri örgütlemekle sınırlamak gerektiğini vurgulaması bu çerçevede olmuştur. Fakat 1984'teki İkinci Konferans, bizim itirazımıza rağmen, merkezileşmiş bir Devrimci Enternasyonal Hareket kurmayı kararlaştırdı. Çok geçmeden, Lin Biaocu pozisyonlar üzerine kurulu hatalı bir ideolojik çizgi benimsedi, Mao Zedung Düşüncesi yerine yeni bir çağın ideolojisi olarak Maoizmi geçirdi. Kulağa olağanüstü devrimci gelen ve fakat pratikte oportünist ve

anlamsız olan bu pozisyon, DEH'i krize soktu.

Örgütümüzün, 26 Aralık 1994'te yapılan *Mao Zedung 100. Yıldönümü Seminer*ine sunduğu tebliğde şunlara işaret etmesi bu çerçevede olmuştur:

"Ancak sermayenin somut ilişkilerini kavrayarak, ancak emperyalizm ve yeni sömürgeciliği doğru kavrayarak, emperyalizmi alaşağı etme ve dünya çapında proleter devrimin zaferini sağlama yeteneğine sahip sağlam ve güçlü bir uluslararası proleter hareket inşa edebiliriz. Günümüzün akıl karıştırıcı ideolojik atmosferi elbette böyle doğru ve kapsamlı bir kavrayış için uzun süreli çabalar talep ediyor; kardeş örgütler arasında daha verimli bir ideolojik tartışma da talep ediyor" (Uluslararası Komünist Hareketin Önündeki Çalençler ve Proleter Yanıt, Kızıl Bayrak, Ocak 1995).

Pekçok kısıtlılıkları olmasına rağmen, 1993'te Hollanda'da Mao'nun 100. yıldönümü programları vesilesiyle yapılan Uluslararası Konferans tarafından kabul edilen "Mao Zedung Düşüncesi Üzerine Genel Deklarasyonu" ve Uluslararası Koordinasyon Grubu tarafından düzenli uluslararası konferanslar örgütleme kararını olumlu adımlar olarak görmemiz bu perspektifledir. Ancak böyle uzun süreli ve ilkeli bir çabayla Uluslararası Komünist Hareketin birliğini inşa etme ve bugünün somut koşullarına göre ideolojik kılavuz çizgiyi geliştirmeye doğru ilerleyebiliriz.

Fakat Marksist-Leninist güçlerin ilkeli birliğini kurma yönündeki bu devrimci çabalara karşı, oportünist unsurlar, dikkatleri Uluslararası Komünist Hareketin önündeki temel konulardan saptırmak için, pragmatik niyetlerle, uluslararası seminerler ve birlik çabaları adına sahte girişimler başlattılar. Kruşçevci revizyonist kamptan arta kalan unsurlar, bu çabaların ardındaki ana güçlerdir. Bunlar, Dengci revizyonist pozisyonları doğrudan ya da dolaylı savunan güçlerle elbirliği yapmışlardır. Bunlar için, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da olup bitenler, *sosyalizmin çökmesi*dir. Böylece bunlar için *sosyalizmin genel bir krizi* vardır. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu ancak Gorbaçov-Yeltsin karşı-devrimiyle olmuştur. Bunlar için, sosyalist ülkeler ve dolayısıyla sosyalist ülkelerle emperyalizm arasındaki çelişki de hâlâ var olmaya devam etmektedir. *"1960'ların Büyük Polemiğinin bir mirası olan Sovyet yanlısı ve Çin yanlısı partiler arasındaki eski bölünme geçersiz hale gelmiştir."* Başka bazıları, şimdi bile "Üç Dünya Teorisi"nin geçerliliğini kanıtlamakla meşguldür. Bu "Üç Dünya Teoricileri", "üç barışçıl teorisi"nin ve güya "sol konsolidasyon"un yandaşları, revizyonist büyük ustalarının yapmış oldukları şeye önayak olmaya çalışıyorlar. Bunların "uluslararası seminer"leri, temel konuları karıştırma ve revizyonizm davasına hizmet etme çabalarından başka birşey değildir.

Bu insana, Çaru Mazumdar önderliğindeki komünist devrimcilerin bir Marksist-Leninist parti inşa etme sorununu ele aldıkları altmışlı yılların sonlarındaki büyük ideolojik mücadeleleri anımsatıyor. HKP(M) saflarını terkeden ve hatta AICCCR'a katılan çok kişi vardı. Bunların hepsi Naxalbari'yi selamlıyor ve Mao Zedung Düşüncesini savunduğunu iddia ediyordu. Fakat iş Kültür Devrimini savunmaya, Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir süper güce dönüştüğü gerçeğini kabul etmeye, HKP'nin, HKP(M)'in revizyonist çizgisini reddederek, siyasi iktidarı devrimci yoldan ele geçirme ve bunun için bir parti inşa etme zorunluluğunu tanımaya geldiğinde, çoğu bunu reddetti. HKP(ML), bu oportünist akımlara karşı mücadele ederek oluşturuldu.

Bir kez daha, Mao Zedung'un ölümüne kadar, tüm HKP(ML) grupları Mao Zedung Düşüncesini savunduklarını iddia ettiler. Fakat Deng-Hua kliği onu basitçe Marksizm-Leninizmin Çin koşullarına uygulanmasına indirgediğinde, 1956'dan sonra Mao önderliğinde atılan her adımı sol maceracılık olarak mahkum ettiğinde, Kültür Devrimini sol bir sapkınlık olarak alaya aldığında, Mao'nun öğretilerini izleyen sosyalist yolcuları "dörtlü çete" ve sahtekâr olarak damgaladığında, Mao'nun Genel Çizgi pozisyonlarının yerine karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni geçirip, "dört modernizasyon" ve "kara kedi, ak kedi teorisi" ile Çin'de kapitalist restorasyonu başlattığında, bunların neredeyse tümü bu aşırı gerici neo-revizyonist kampa iltihak ettiler.

Bu alçakça oyun şimdi Dengciler ve "Üç Dünya Teoricileri" tarafından en yalancı bir şekilde bir kez daha tekrarlanmaktadır. Apansızın enternasyonalist kesilmişlerdir. Bunların yaptığı eklektizm bile değildir. Daha da kötüsüdür. Apaçık oportünizmdir.

Bunların uluslararası seminerler adına sahte girişimleri acımasızca teşhir edilmelidir. Onların vaaz ettikleri revizyonizmdir. Uluslararası seviyede Marksist-Leninist birliğe ancak, tüm yabancı, oportünist akımlara karşı uzlaşmaz mücadele yoluyla ve Marx'tan Mao'ya Uluslararası Komünist Hareketin olumlu mirasını sürdürüp proleter devrimci pozisyonları geliştirerek ulaşılabilir. ▲

[(*) HKP/M: Hindistan Komünist Partisi/Marksist. Bu parti 60'lı yılların başında HKP'den kopan ve Kruşçef revizyonizme lafta karşı çıkan bir partidir. Bugün de vardır. Ve oldukça güçlüdür. HKP/ML bu partiden kopmuştur.]

Bir depremin ardından...

Dinar depreminde 90'ın üzerinde insan hayatını kaybetti. Deprem kuşağında bulunan Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki yapıların, depremlerin dikkate alınarak yapılmaması, yapılaşmanın denetlenmemesi, bu alandaki hırsızlığa ve rüşvete gözyumulması gibi olgulardan dolayı da çok cana malolduğu; önlem alınsa bu tür afetlerde kaybın daha az olacağı açık. Ancak, burjuva düzeninde insan hayatının önemi olmadığından, mad di çıkarların herşeyin önüne geçmesinden dolayı bu tür önlemler alınmaz. Devletin üzerlenmesi gereken sorumluluklar ve alınması gereken önlemler ancak afet olup bittikten sonra birkaç kişinin ağzından lafız düzeyinde dile getirilir. "...meli", "...malı" ile başlayan cümlelerin ardından "...cek"li, "...cak"lı cümleler sıralanır, olayın birkaç gün ardından bunlardan da eser kalmaz.

Bu arada şovun bini bir paradır. Örneğin Dinar olayında görüldüğü gibi, Cumhurbaşkanı, sabahın altıbuçuğunda tüm televizyon ekipleri ve erkan-ı umumiye ile Dinar'a "yara sarmaya" gider. Peki, bu memleketin evladının "babası" vardır da, anası yok mudur?!! Elbette vardır: Aynı gün öğleden sonra bu memleketin "anası" da bir başka ekiple "yara sarmak" için Dinar yollarına çıkmıştır... İnsan hayatını ciddiye almayan bu düzenbazlar, büyük bir ikiyüzlülükle insanların karşısına "Allah'ın taksiratı", "Allah daha büyük acılardan, daha beterlerinden saklasın" lafları arkasından eklerler: "Gidenler geri gelmez!"

Ve insanlar dinlerler, düşünürler ve Dinarlıların yaptığı gibi yer yer düşündüklerini yüksek sesle söylerler: "Gidenler önlem alınsaydı gitmeyebilirdi!"

Depremlerin ardından en fazla konuşulan konulardan birisi de müteahhitlerin malzemeden çalarak çürük bina yaptıklarıdır. Ve hemen ardından müteahhitlere soruşturma açılacağı, "ihmallerin" araştırılacağı söylentisi yayılır. Ama sadece depremin olduğu yer için geçerlidir. Peki ya diğer yerler?!! Müteahhitler, sadece deprem olan yerden mi çalmışlardır? Elbette hayır! Diğer yerlerde deprem olursa oralarda da deprem olup, onlarca, yüzlerce kişi öldükten sonra araştırma, soruşturma yapılacaktır!!

Depremlerin ardından hemen yar dım hesapları da açılır, kamyon kamyon malzemeler gönderilir. Dışarıdan bakan bunun ne erdemli, ne insani bir davranış olduğunu düşünebilir. Ancak kazın ayağı hiçte öyle değildir ve hemen her deprem sonrasında bu insaniyetli davranışların kokusu az ya da çok çıkmaya başlar: Dinar'da olduğu gibi gelen çadırlar öncelikle yüksek bürokratlara, etkili ve yetkili memurlara tahsis edilmiştir... Yiyecekler zamanında gönderilmemiştir, ya da gönderilen yetersiz gıda maddesi öncelikle "hatırı sayılırlara"verilir; göstermelik bir iki mutfağın çalışması sağlanmıştır, ama insanlar açtır... Battaniye ve çadırlar yetersizdir... Ya da çoğu zaman toplanan yardımların "iç edildiği" sözleri sıkça söylenir; deprem zenginleri türer!

Bu durum insan hayatının hiçe sayıldığı vurguncu düzenin doğasına çok da uygundur...

Tüm bunlar "devlet büyüklerinin" dediği gibi "kader" değildir. Elbette bugün için doğal afetlerin önüne geçmek mümkün değildir ama, afetlerin etkisini aza indirmek mümkündür. Bunu sağlamak için insan hayatına değer veren bir sistemin kurulması gerekmektedir. Sosyalizmin kurulması gerekmektedir!

İnsanın insanca, güven ve mutluluk içinde yaşaması ancak sosyalist sistemde mümkündür. "Depremlere de dayanıklı" sağlam konut, yeterli beslenme, iş ve aş garantisi ancak ve ancak sosyalist sistemde mümkündür. Bunun için, insan hayatını hiçe sayan, ikiyüzlü ve vurguncu sistem yıkılmalı, yerine işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü kurulmalı ve sosyalizmin yolu açılmalıdır.

Unutmayalım, bu düzen, bu düzende vurguncu müteahhitlerin yaptığı binalardan daha sağlam değildir! Bu düzen çürümüş, köhne bir düzendir! Yıkılması için, işçilerin, köylülerin, emekçilerin depremi gerekmektedir ve bu deprem er ya da geç, bu düzeni, bu devleti yerle bir edecektir. Yeter ki, bu köhnemiş düzenin yıkılması gerekliliğinin bilincine varılsın! Yeter ki, emekçiler, "ya barbarlık, ya sosyalizm" ikileminin ayrımına varsın ve barbarlığa karşı sosyalizm için mücadeleye atılsın!

İşte o zaman seyreyleyin bilmem kaç şiddetindeki emekçi depremini!!

BİLDİRİLER-HABERLER

İki yüzlülüğün ve "barış severliğin" gerçek yüzü birkez daha ortaya çıktı!

1 Eylül "Dünya barış günü"nde yapılan yürüyüşle ilgili birkaç söz...

Bu yürüyüşü düzenleyen HADEP ve çevresiydi. Bu yürüyüşe biz Bolşevikler de bir bölge olarak katıldık. Bizler bölge olarak katılma kararı aldık ve tüm hazırlıklarımızı yaptık.

Pazar günü erken saatlerde Kadıköy Belediyesi önündeki alanda toplandık. Biz alana gittiğimizde alanda henüz fazla bir insan topluluğu oluşmamıştı. Saat on ikiye geliyordu, bu zaman dilimi içinde insanlar yavaş yavaş gelmeye başladı, gelen kadın ve erkek topluluğu zılgıt sesleri ile alana giriyor, alandakiler de alkışlarıyla gelen topluluğa destek veriyorlardı.

Tabii ki bu arada bizim arkadaşlar da geldi. Biz başladık alanda hazırlıklarımızı yapmaya ve tamamladık. Pankartlarımızı ve kartonlar üzerine dövizlerimizi yazdık ve açtık. Açmış olduğumuz pankart üzerinde şu slogan yazılı idi: *"Kahrolsun Emperyalist Savaşlar! Yaşasın Devrimci Savaşlar!"*. Bu ara yavaş yavaş HADEP çevresi kortej oluşturmaya başladı. Çok geçmeden iki kişi yanımıza yaklaşıp pankartlarınızı açamazsınız uyarısında bulundular. Biz de gerekçenin ne olduğunu sorduk ve verilen cevap inandırıcı değildi. Bu yürüyüşün HADEP'in ve başka birinin de tekelinde olmadığını ve pankartlarımızı toplamayacağımızı belirttik. Bu yürüyüşte kargaşa istemiyoruz diye uyarıda bulundular. Biz şunu söyledik: Bu yürüyüşü destekleme amacıyla geldik, ayrıca kargaşa yaratmak için değil. 1 Eylül "Dünya barış günü". HADEP'in veyahut başka birinin tekelinde olan "barış" günü değil, Biz ayrı bir grubuz. Bizim pankart açıp açmayacağımıza siz karar veremezsiniz, biz açarız. Bu ara bir gerginlik başladı, dışardan müdahale edenler oldu, bırakın adamları açsınlar, bu insanlar bize destek verme amacıyla gelen insanlardır diye. Ve adamlar bırakıp gittiler, aradan fazla bir zaman geçmeden tekrar birkaç kişiyle geldiler ve bu kez de başka gerekçeler öne sürdüler. Öne sürülen gerekçelerin hiçbiri tutarlı ve inandırıcı gerekçeler değildi. En son bize şunu söylediler, yüz-yüzelli metre gittikten sonra açın; sebep, polis müdahale etmesin. Bunlar düzmece yalanlardı, fakat biz buna rağmen en son söylediklerini kabul ettik, o ara baktık ki, bu yalnız bize uygulanmaktaydı ve biz de uymadık ve pankartımızı tekrar açtık ve yürüdük.

Tabii bizi sık sık ziyaret etmeler oldu ve çok rahatsız ettiler. Yalnız biz bu ara elimizdeki malzemeleri kullanmaya başladık ve hayli mesafe katetmiştik. Kadıköy İskele Meydanına yaklaşmıştık. Bizi yine rahatsız ettiler. Bizim dışımızda diğer gruplardan fazla kimse yoktu. Pankartını açan biz ve Atılım vardık. Fakat müdahale en fazla bize oldu.

En son bize geldiklerinde, pankartlı yürüyemeyeceğimizi ısrarla vurguladılar, tüm yürüyüş kolu etrafında zincir oluşturulmuştu ve bizi bu zincirin dışına çıkarmak istediler, bizi bu zincirin dışına çıkarttıklarında yürümeyeceğimizi söyledik ve kortejden çıktık. "Barış"severlikle yola çıkan, ama hakim sınıfların barışseverliğinin ikiyüzlülüğünü teşhir etme amacıyla oraya gelen devrimci bir örgütün insanlarını saf dışı etmek ve hakim sınıflara teşhir etmek, ikiyüzlülük değil mi?... Bunun başka türlü açıklaması olabilir mi? Bizce hayır.

Daha sonra öğrendiğimize göre bu "barış" mitinginde BSP'li karşı-devrimciler de yer almışlar. HADEP'lilerin bize karşı saldırgan olmalarının nedenlerinden biri, bu karşı-devrimcilerin orda yer almalarıyla bağlantılı olabilir. Pankartımızı alanda uygun bir yere bırakmak için birkaç kişi görevlendirdik. Alana bırakılacak pankartın üzerinde şu slogan yazılı idi: ***"Kahrolsun Emperyalist Savaşlar! Yaşasın Devrimci Savaşlar!"*** Ve altına atılan imza: **Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)**. Daha sonra dağıldık.

05.09.1995 ▲

Bir Bolşevik Partizan okuru.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de okullar açıldı...

Okulların açılması nedeniyle, GENÇ BOLŞEVİK'ler İstanbul'un bazı semtlerinde pullamalar yaptılar. İşte bunlardan bazıları...

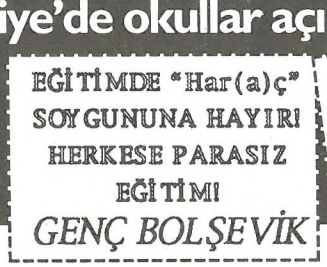

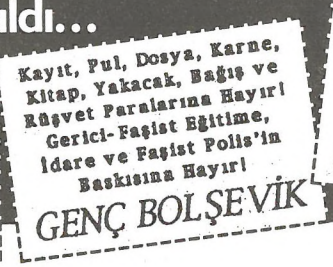

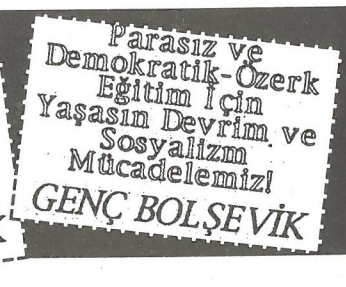

Buca Cezaevinde isyan ve katliam! Faşist Türk devleti döktüğü kanda boğulacaktır!

21 Eylül günü, faşist devletin güvenlik güçleri, Buca cezaevinde 12 Eylül'ün yıldönümü dolayısıyla, devrimci tutsakların başlattığı direnişe ve dışarıda tutuklu yakınlarının dayanışma eylemine azgınca saldırdı. Bu saldırıda dört devrimci tutuklu katledildi. 50'nin üzerinde tutuklu ve tutuklu yakını, bir bölümü ağır olmak üzere yaralandı.

Devrimci tutuklular ve dışarıda onlarla dayanışma içinde olan tutuklu yakınları, bu faşist saldırı karşısında militanca direndiler. Barikatlar kurdular ve çatıştılar. Buca cezaevi, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki baskı, zulüm ve işkencenin gündemde olduğu cezaevlerinden sadece birisiydi. Peki neden Buca? Çünkü, bundan iki ay önce dört devrimci siyasi tutuklu bu cezaevinin duvarlarını aşarak kaçmıştı. O tarihten sonra da bu cezaevine yönelik bir saldırı ve katliam senaryosu hazırlanıyordu. Bu hazırlığa en yetkili ağızlar ve medya olağanüstü bir çabayla katıldı....İşte tam da bu hazırlıkların yapıldığı bir ortamda devrimci tutuklular, yakınlarının dayanışmasıyla 12 Eylül 1980'in yıldönümünde bir direniş başlattılar. Sabah ve akşam sayımlarını engellediler. Bunun yanısıra hemen hemen hepsi bu düzen koşullarında gerçekleştirilmesi mümkün olan çok doğal talepler öne sürdüler. ... Bu durumu fırsat bilen devlet, hazırladığı saldırı ve katliam senaryosunu uygulamaya soktu. Vahşice, devrimci tutuklulara ve onların yakınlarına saldırdı.

Faşist devletin katliam politikası yaşamın her alanında sürdürülüyor. Kürt ulusuna ve Kürt ulusal hareketine, işçi sınıfına, işçi ve öğrenci gençliğe, emekçilere, memura, yoksul köylülere, ceza ve tutukevlerinde bulunan devrimci siyasi tutuklulara, devrimcilere, komünistlere, kendilerinden yana tavır almayan basına ve basın mensuplarına, tek kelimeyle sesini yükselten herkese karşı.

Faşist devlet bu katliamlarını gerçekleştirirken hiçbir zaman yalnız değildir. Tüm emperyalistler bu katliamlardan pay sahibi ve sorumludurlar....Faşist Türk devletinin suç ortağı olarak başta Alman emperyalist devleti olmak üzere ... tüm emperyalistlere karşı tavır alalım. Onları teşhir ve tecrit edelim. Bu emperyalist devletlere yönelik sosyalist devrim mücadelelerinde üzerimize düşen görevleri yerine getirelim.

Faşist Türk devletini şiddete dayalı devrimle ortadan kaldırma, yerine işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kurma ve durmaksızın sosyalizme ve komünizme geçme mücadelesine hız verelim!

Unutmayalım ki, bu devlet ve bir bütün olarak emperyalist sistem yıkılmadan baskı, sömürü, zulüm ve katliamlar son bulmayacaktır.

- **Bütün katliamların hesabı sorulacaktır!**
- **Faşist Türk devletin ölüm!**

(Bolşevik Partizan/Yurtdışı'nın çıkardığı 25.9.1995 tarihli bildiriden kısaltılmıştır.)

BUCA KATLİAMININ
SORUMLUSU FAŞİST
DEVLETTİR -

BOLŞEVİK PARTİ
PH-

Buca katliamına ilişkin Bolşevik Parti(KK-T)'nin çeşitli hücreleri yukarıda bir örneğini gördüğünüz çeşitli pullar hazırlayıp, geniş bir biçimde dağıttılar...

Yurtdışında Bolşevik Gençlik geceleri yapıldı!

Eylül ayı içinde Almanya'nın üç kentinde (Berlin, Duisburg, Heilbronn) Bolşevik Gençlik adına düzenlenen geceler yapıldı.

Gecelerde anti-faşizm, anti-militarizm, Sosyalizm konusunda dia eşliğinde konuşmalar yanında; tiyatro, müzik, dans gösterileri de vardı.

EĞİTİMDE "Bağış" SOYGUNUNA HAYIR! HERKESE PARASIZ EĞİTİM! GENÇ BOLŞEVİK

EĞİTİMDE "Yardım" SOYGUNUNA HAYIR! HERKESE PARASIZ EĞİTİM! GENÇ BOLŞEVİK

EĞİTİMDE "Rüşvet" SOYGUNUNA HAYIR! HERKESE PARASIZ EĞİTİM! GENÇ BOLŞEVİK

Gençlik Gelecektir! Gelecek Bolşevizm'dedir! Bolşevizm Yenecektir! GENÇ BOLŞEVİK

OKUYUCU MEKTUPLARI

BP sayı 95'de yayınlanan "Ailenin temellerine saldırmadan aile içi tecavüze karşı, komünist yaklaşım olmaz!" adlı yazı ile ilgili...

Bize göre, Yazı Kurulu bu yazıyı yayınlarken, kısa önsözde yaptığı gibi, *"gelen bu olumlu tepkiyi selamlıyor(uz)"* deyip geçmemeliydi. Bunun yerine bu yazının hangi yönleriyle iyi bulunduğu, eğer varsa sorunların ne olduğu içeriksel olarak ortaya konulmalıydı.

Bu şekilde, Yazı Kurulunun yazıyı olduğu gibi "olumlu" bulduğunu insan düşünebilir. (Belki de öyledir?!)

Bu yazı ile bizim hepimizin –değişik ağırlıkta da olsa– problemlerimiz var.

1.) Yoldaşların çoğunluğu yazıda kullanılan dili eleştirmektedir. Örneğin, *"bu apışımız bu kadar 'önemli' olmasa"* ya da *"apışları arasında bir parça et sallananların"* gibi kavramların –bunlar erkek şovenisti düşünce tarzını teşhir etmek için kullanılmış olsa da– kullanılmasını doğru bulmuyoruz. Özellikle içimizden bazı kadın yoldaşlar kendi cinsel organlarının "apışımız" vs. ile adlandırılmasını yanlış bulmakta, bunu erkek şovenistlerinin dili olarak görmektedirler. Dil önemlidir, çünkü dildeki olumsuzluklar yazıdaki doğru yanların görülmesini engelleyebilir.

2.) Tüm makalede kız çocuklarına uygulanılan şiddetin, şiddete maruz kalan kız için ne anlama geleceği, onun yaşantısı üzerinde nasıl bir etki bırakacağı noktasında söylenenler çok çelişkilidir. Bir taraftan bunun *"insanlık suçu"* olduğu, tecavüzcüleri *"işkencecileri nasıl cezalandıracaksak öyle cezalandırmalıyız"* vs. deniliyor, yani bunun gerçekten de büyük bir suç olduğu anlatılıyor, öbür taraftan ama, kız için sonuçları açısından bunun aslında o kadar da önemli olmadığı söyleniyor. Örneğin, *"eğer kişiliğimizin büyük bir porsiyonu bacak aramıza yapılan işkenceden zedelenecekse veya bunu böyle görüyorsak, bizden devrimci olmaz"* vs. şeklinde sorun küçümseniyor. Kızlara uygulanan cinsel şiddeti ve bunun kızlar/kadınlar üzerinde bıraktığı etkinin küçümsenmesi (bu olumlu bir bakış açısıyla, yani komünist kadınlar zedelenmeye rağmen yıkılmamalı, mücadele etmeli, bununla da yaşamayı öğrenmeli vs. şeklinde yapılmış olsa da) objektif olarak faillerin işine yarar.

Şu bir olgudur: Çocukluk/ergenlik döneminde babası, amcası vs. tarafından cinsel şiddete uğrayan kadınların birçokları psikolojik olarak zedeleniyorlar, hatta bazıları psikiyatriyi boyluyorlar. Başkaları ise uyuşturucu bağımlısı oluyor, ya da fahişe olarak çalışıyorlar. Ve eğer bunlar bu denli rahatsızlanıyorlarsa, bu onların "apışlarını bu kadar önemli" görmelerinden değil, ya da başka şekilde ifade edelim, aslında fazla büyük önem taşımayan bir suçu çok fazla önemsediklerinden değil, objektif olarak kızlara uygulanan cinsel şiddetin kızların kişiliğini çok ağır zedelediğindendir. Yani, eğer biz, uğradığı cinsel şiddet sonucunda psikolojik olarak rahatsızlanan, ya da onun sonuçlarını aradan seneler geçmesine rağmen halen üzerinde hisseden, (mesela kimseye güvenmeme, ya da cinsel isteğinin olmaması, ya da daha değişik bir şekilde) bir kadına "senin bu duruma gelmenin sebebi, bu olaya çok fazla önem vermendir, eğer kişiliğinin büyük bir porsiyonu bacak arana yapılacak yapılacak işkenceden zedelenecekse, senden devrimci olmaz" dersek, (ki yazıda bu anlayış vardır) o zaman kadını bu durumun sorumlusu olarak gösteririz ve bir anlamda faili, yani bu durumun esas suçlusunu temize çıkartmış oluruz.

Bizim çevremizde öyle kadın yoldaşlar vardır ki, bu konu üzerine konuşmak dahi istemiyorlar, daha doğrusu konuşamıyorlar. Belki ancak seneler sonrasında ve yalnızca çok iyi tanıdıkları, çok güvendikleri kişilere açılabilirler. Ve eğer onlar böylesi sorunlar yaşıyorlarsa, bunun nedeni yoldaşları tarafından *"kişiliği zedelenmiş bir zavallı olarak görülmekten"* çekinmeleri değil, yaşadıkları şiddetin onlar üzerinde böylesi bir etki yaratmış olmasındandır. Yaşadıkları cinsel şiddet nedeniyle psikolojik olarak rahatsızlanan kadınların bizce psikologlardan yardım almaları gereklidir. Bu bağlamda bizim talebimiz,

gerçekten devrimci psikologların yetiştirilmesi, toplumsal olaylara devrimci bakış açısı ile yaklaşan, yani devrimci bir psikolojinin yaratılmasıdır. Fakat, eğer bugün devrimci, komünist psikologlar yoksa, bu, burjuva psikologların tümüne karşı olduğumuz, onların bize yardımcı olamayacakları vs. anlamına da gelmez. Burjuva psikologlardan da bize yardımcı olabilecekler vardır. Ve sorunları çözmek için onlara başvurmak yanlış değil, doğrudur.

Yazıda, cinsel şiddete uğrayan kadınların, eğer bundan onların kişiliği zedelenecekse, devrimci olamayacakları anlatılmaktadır. Biz bunu doğru bulmuyoruz. Önemli olan ve bizim vurgulamamız gereken şey şudur: Cinsel şiddet çoğunlukla kadınların kişiliğini zedeler. Fakat buna rağmen, bu yaralanmaya rağmen devrimci olarak yaşanabilir, bu "yara" ile yaşama öğrenilebilinir. Bunun mutlaka değişik biçimleri vardır. Kadınlar vardır, "bu cinsel şiddet nedeniyle ben artık bir erkek ile cinsel yaşam sürdüremem, tek başıma yaşarım (ya da bir kadın ile yaşarım) fakat ortak bir örgüt içinde mücadele ederim" der. Ya da başka kadınlar farklı bir şekilde çözebilirler. Olabilir ki, bazı kadınlar, makale yazarının önerdiği gibi, yaşanan şiddeti fazla önemsememe yolunu seçebilirler. Bu da bir yol olabilir. Ama eğer bunu tek doğru yol olarak görür, böyle yaklaşmayanlar devrimci olamaz denirse, o zaman yanlış yapılmış olunur.

3.) Yazıda, kız çocuklarına uygulanan cinsel şiddet ile hapishanelerde komünist kadınlara uygulanan tecavüz karşılaştırılmaktadır. Komünist, yetişkin bir kadın, bile bile komünist çalışma yapmaktadır, düşman tarafından en ağır işkenceye, bu arada da tecavüze uğrayabileceğinin bilincindedir. Tecavüze uğradığı zaman bunun düşman tarafından yapıldığını bilir ve düşmana nefret duyar, nefret ve yalnızca nefret. Ama çocuklarda, kızlarda durum bu değil. Birincisi onlar yapılanın tam olarak bilincinde değiller. İkincisi babaları, amcaları vs. aslında sevdikleri kişilerdir ve tam da bu sevdiği kişiler ona bunu yapmaktadır. Bu nedenler şizofrenik bir durumu ortaya çıkarır. Babasına, amcasına vs. karşı zamanla hem nefret duyar, hem de bir yanıyla sever. Kişiliği zedeleyen, evet ağır zedeleyen tam da bu durumdur.

Son olarak, BP 91/92/93'deki yazılara getirilen eleştiri ile ilgili içimizden bir yoldaşın görüşlerini aktarmak istiyoruz:

Yazıda, BP'lerde kızlara karşı uygulanan cinsel şiddete yaklaşımın feministlerin yaklaşımı ile aynı olduğu söyleniyor. Bu doğru değil. Biz bunu tüm yazılarda toplumsal bir olay ve ancak devrimle tam ortadan kaldırılabilinecek bir pislik olarak gösterdik. Yani, bizim için –feministlerin yaptığının tersine– genel olarak "erkekler" düşman değildir. Biz, mesela, feministlerin çok sevdikleri bir iddiayı, *"tüm erkekler potansiyel olarak faildirler"*, yani erkek olduklarından dolayı hepsinin içinde bu pislik vardır şeklinde bir yaklaşımı savunmuyoruz. Feministlerin tersine sorunun özünde sistem sorunu olduğunu ve bunun devrimle çözüleceğini söylüyoruz ve bu, bizi feministlerden oldukça ayırt eder.

Bunun yanısıra, *"cinsel şiddet kızların ve kadınların kişiliklerini tahrip ediyor"* tespiti de doğru değildir. Bu tespit bir tek yazıda, BP 92'deki yazıda, yani gençlik kampında yazılan yazıda vardır. Tespit orada da bir tek yerde, son cümle olarak mevcuttur. Yazı içinde hep *"kişiliklerinin zedelenmesinden"* bahsedilmektedir *"tahrip edilmesi"* nden değil. "Kişiliklerini tahrip ediyor" cümlesinden kesinlikle okuyucu mektubunun yazarı gibi sonuçlar çıkarmak yanlıştır ve yazıların tümü okunduğunda kesinlikle bundan *"bu yazıları kaleme alan yoldaşlar beni kişiliği zedelenmiş bir zavallı olarak görür"* ya da *"tecavüze uğramış olanlar kişiliksizdir"* gibi sonuçlar çıkartılamaz. Eğer bir kişinin kişiliği cinsel şiddet sonucunda zedelendiyse, ya da "tahrip edildiyse" bu onun "zavallı" birisi olduğu, "kişiliksiz" birisi olduğu anlamına hiç ama hiç gelmez. BP'de de bu şekilde kullanılmamış ve BP'deki makaleleri kaleme alan yazar(ların) pratiği, cinsel şiddete uğramış genç kadınlara karşı tavırları bu şekilde olmamıştır. Buna rağmen, bence "kişiliklerini tahrip" kavramı böyle bir yoruma yol açıyorsa, o zaman "tahrip" yerine "zedelenmek" kavramını kullanmak daha doğrudur.

Bir grup BP okuru.

Yazı Kurulu'nun cevabı...

İlk olarak, yoldaşların doğrudan Yazı Kuruluna getirdikleri eleştiri ile ilgili olarak tavır takınalım. Biz ilgili okuyucu mektubuna kısa önsözümüzde, bu eleştiri yazısının *"şimdiye kadar BP'de çıkan makalelerin yaklaşmadığı bir açıdan, olumlu olarak yaklaş"* tığını, *"bu anlamda konu ile ilgili tartışmayı ilerlet"* tiğini söyledik. Bizim "olumlu tepki" olarak selamladığımız şey de buydu. Ancak, yoldaşlar şu noktada haklı: Özelde bir yoldaşın görüşlerinde dikkat çekildiği gibi, okuyucu mektubunda daha önce yayınlanan BP makalelerinin feministlerin yaklaşımı ile aynı olduğu temel eleştirisi getirilmektedir. Okur, yazısının amacını *"burjuvazinin bu soruna getirdiği açıklamalara, 'çözümlere' ve bunların bir komünist dergide olduğu gibi aktarılmasına başkaldırı"* olarak açıkladığı yerde, bu eleştirisini net bir şekilde ifade etmektedir. Sayı 91-92 ve 93'de yayınlanan makaleler için yapılan bu değerlendirme doğru değildir. Burjuva ve feminist araştırmacılardan faydalanmak başka bir şeydir, onların değerlendirmelerini ve "çözümleri"ni olduğu gibi devralmak başka bir şey! BP makalelerinde, sorunun kaynağının ve çözümünün ne olduğu sorusuna çok açık bir biçimde komünist bakış açısı ile cevap verilmektedir. Okuyucu mektubunu yayınlarken bu temel eleştiriye katılmadığımızı açıklamalıydık.

Yoldaşların diğer eleştirilerine de kısaca tavır takınmak istiyoruz:

1.) Dil konusunda yazıya getirilen eleştiriye katılmıyoruz. "Apış arası"

ile bacak arası aynı şeydir. Bunun erkek şovenistlerinin dili olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?

2.) Okuyucu mektubunda, polemik esas olarak BP 92'de yeralan "cinsel şiddet kızların ve kadınların kişiliklerini tahrip ediyor!" cümlesi üzerinde yürümektedir. Bu noktada biz "bir yoldaş"ın görüşlerine katılıyoruz. BP makalelerinde "kişiliklerin zedelenmesi" ya da "tahribatı"ndan sözedildiğinde, bununla cinsel şiddete uğrayanların "kişiliksiz" ya da "acınası zavallılar" olduklarının söylenmek istenmediği doğrudur. Tam tersine, makalelerde cinsel şiddetin yol açabileceği yaraların sarılabilir olduğu ve sarılması için tedbirlerin alınması gerektiği de vurgulanmaktadır. Ancak yaraların sarılabilmesi için önce yaranın teşhis edilmesi gereklidir. Bu noktada makaleler, öncelikle aile içinde cinsel şiddet gibi bir sorunun varlığına, boyutlarına ve bu şiddete maruz kalanların üzerinde bıraktığı etkilere parmak basan makaleler olarak değerlendirilmek zorundadır. Okuyucu mektubunu yazan yoldaş ise, sorunu bir başka bakış açısıyla, cinsel şiddete maruz kalmış kızlara/kadınlara biz nasıl yaklaşmalıyız sorusu çerçevesinde ele almakta, ağırlığı buna vermektedir. Yoldaşın tavrını biz, cinsel şiddete uğramış bir kişinin bu sorunla birlikte yaşamasını öğrenmesi gerektiği çağrısı olarak kavradık, kavrıyoruz. Ancak, sizin eleştirileriniz sonrasında yazıya tekrar baktığımızda, yoldaşın bu çıkışını ortaya koyarken, polemik içinde, yer yer söylediklerinin cinsel şiddetin kızlar/kadınlar üzerindeki etkisinin küçümsendiği şeklinde yorumlanabileceğini gördük.

3.) Küçük yaşta cinsel şiddete uğramış olanlarla, komünist ve devrimci kadınların bir işkence yöntemi olarak düşman tarafından tecavüze uğramasının bir ve aynı şey olmadığı ve bu karşılaştırmanın bizi yanlış sonuçlara götürebileceği noktasında getirilen eleştiriye katılıyoruz.

Son olarak şu noktaya dikkat çekmek istiyoruz. BP makalelerinde çocuklara uygulanan cinsel şiddetin açtığı/açabileceği yaralara dikkat çekilmek istenirken, sürekli olarak bunun en vahim sonuçları vurgulanmıştır. Bu, konusu örtbas edilmek istenen toplumsal bir pisliğin teşhir edilmesi olan makaleler açısından doğrudur da. Fakat bu noktada şuna da dikkat etmek zorundayız: Cinsel şiddetin her durumda buna maruz kalan kişi üzerinde etki bıraktığı, kişiyi yaraladığı olgudur. Ancak, bu yaralanmanın, "kişilik zedelenmesi"nin, "tahribat"ın hangi derinlikte, hangi boyutta olduğu kişiden kişiye, yaşına, içinde bulunduğu ortama, ona nasıl yaklaşıldığına vb. göre değişir. Aynı şekilde alınan yaranın ne ölçüde "onanmaz" olduğu, etkisinin kendisini nasıl gösterdiği ve ne kadar sürdüğü de değişir. Bu nedenle, konuyu ele aldığımız yerde "cinsel şiddet kızların ve kadınların kişiliklerini tahrip ediyor" ya da "cinsel şiddet kızların/kadınların kişiliklerini ağır zedeler" gibi mutlak ifadeler kullanmamaya önem vermeliyiz.

Eylül 1995 ▲

Legalizm açmazı ve reformizmin sahibine benzerliği...

Modern revizyonizmin o ünlü teorisyenleri, yakın tarih sayfalarından yeni çömezlerine göz kırparak, memnuniyetlerini alıştığımız cümlelerle noktalıyorlar günümüzde. Bravo, çok yaşayın, biz de tam bunu söylemiştik işte...

Marksizm-Leninizm mi? Ama günümüzün koşullarında eğilip bükülmedik şey mi kaldı ki canım!.. Biraz ucundan kulağından kırp, çokça Kruşçef, az buçuk Enver Hoca, kıvrak bir şovenizm, tersinden giydir diyalektiği, sür reformizmin mutfağına, iş tamam... Teori mükemmel!!! Binlerce yıllık sınıf mücadeleleri tarihi boşunaymış meğer.

Sosyalizm-Komünizm mi? Yok canım, o bir dil sürçmesiydi zaten...

"İşçi-Emekçi Partisi" diye lanse edilen ve oluşum aşamasında olduğu söylenen bu ucube partinin o "oluşum" toplantılarından birine katılıyoruz. Konuşmacı, benzerlerini aratmayacak bu "büyük" oluşumdan pişkince söz etmeye başlayınca, beynimi sızlatan yukarıdaki düşünceler oluştu bilincimde. Bir söz vardır, "mal sahibine benzer" derler. Bu deyim tam örtüşüyor burada. Bir şiir takılıyor usuma... Sessizce mırıldanıyorum...

...

Dayanmak zor bugünlerde
Yıldızlara mı tutunsam
Yüreğine mi
ey güzel umut...

Emperyalizmin yükselttiği barbarlık sancağı altında tüm gerici güçlerle kolkola giren modern revizyonizm ve onun türevleri, gönüllü kalemşörlerinin çürümüş beyinlerinden komünizmin yüce değerlerine ve bu yüce düşüncenin kurucularına pervasızca saldırdıkları günümüzde dayanmak gerçekten zor. Ama komünist olmanın yüceliği de bu zoru başarmaktır zaten. Çünkü o zoru başarmanın ucunda "yıldızlara tutunmak" ve geleceği fethetmek vardır. O "güzel umut" gerçeğe dönüştüğünde, insanlığın yarattığı yüce değerler galip gelecektir...

Ben bunları düşünürken konuşmacı devam ediyor.

"Bugün ülkemizde işçi, emekçi cephesi çok dağınık ve örgütsüz durumdadır. Mevcut partilerin hiçbiri işçilerin, emekçilerin taleplerine çözüm getirecek durumda değildir. Emekçi cephesinde kurulan partilerde boş laf üretmekten öteye geçmemektedirler. Biz, açık (Her ne demekse) İşçi-Emekçi partisini emekçi kesimlerle birlikte kurarak, emekçi kesim-

lerin meşru eylemlerinden gücümüzü alacağız."

Aslında bu toplantı aynı çevrenin aynı yerde düzenlediği ikinci toplantı. Birinci toplantıda benzer cümlelerle amaçlarını özetleyen konuşmacıya şu soruyu yöneltmiştik.

"İşçi sınıfının ve onun mücadele tarihinin yarattığı vazgeçilmez evrensel değerleri vardır, siz kurmayı hedeflediğiniz işçi-emekçi partisinin programında, bu vazgeçilmez evrensel değerleri nasıl ifade edeceksiniz?"

Konuşmacı:

"Biz işçi-emekçi kesimlerin meşru eylemlikleri üzerinde kurulan ve açıktır ki taraf olan düzen muhalifi bir parti olacağız. İşçi sınıfının yarattığı o evrensel değerlerden ödün vermiyeceğiz."

Oportünizmin tarihi kimliğine yakışır bir yanıt bu. Biz, faşist diktatörlüğün süngü ucuyla yazdığı anayasal çerçevede kuruluş izni alınan bir partinin bu evrensel değerleri programında nasıl ifade edeceğini soruyoruz, sayın konuşmacı, Doğu Perinçek'i bile kıskandıracak kıvrak zekasıyla yanıtı yapıştırıveriyor:

"...İşçi sınıfının yarattığı o evrensel değerlerden ödün vermeyeceğiz."

İşitme özürlüleri, bu özürlü yanlarını onarmak için beyin fonksiyonlarını yoğun kullanarak dudak ve el hareketlerinden karşısındaki kişinin ne dediğini anlarlar. Ama bunu sadece görebilecekleri aydınlık bir ortamda yapabilirler. Işık olmadı mı herşey biter onlar için... Oportünizmi, tarihsel materyalizm ve sınıf mücadeleleri karşısında beyin özürlüsü saymak gerek. Ama beyin fonksiyonlarının bir konuda yoğun çalıştığını da teslim etmek gerek... Demagoji...

Biz sorduğumuz soruyu somutlaştırarak yanıt istedik.

"Bugün ülkemizinde içinde bulunduğu bir sıcak savaş ortamı içindeyiz. Bir ulus soykırımı var. Sosyalistlerin vazgeçemeyeceği evrensel değerlenden biri, ezilen bağımlı bir ulusun, ya da sömürge bir ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı da dahil, bütün ulusal haklarını savunmaktır. Siz parti programınızda bu evrensel değeri nasıl savunacaksınız?"

Konuşmacı dudak ısırtacak kıvrak zekasıyla yanıtlıyor.

"Biz bir ulusun soykırımına karşıyız, İşçi-emekçi partisi olarak bu temel sorunu programımızda "uygun bir dil"le ifade edeceğiz."

Pes doğrusu... Bu "uygun dil"in ne tür bir dil olduğunu, düzen hukukçularının belki de bütün dil bilimcilerinin yardımıyla uzunca bir süre çözüp anlamayacakları bu harika "dil"i, işçi-emekçi cephesinin nasıl çözüp anlatacağına biz bir anlam veremedik. Ta ki ikinci toplantıda yeni konuşmacıların tercümanlığına başvuruncaya dek...

İkinci toplantıdaki konuşmacı sürdürüyor konuşmasını:

"Bu oluşum toplantılarında bize sıkça hep şunu soruyorlar. Mevcut yasalara rağmen kurulan bir partinin daha önce kurulan benzerlerinden ne farkı olacak? Emekçi cephesinde kurulan ve benzer iddiaları olan partilerin bugünkü durumu belli. Siz onlardan farklı ne yapacaksınız?"

Yanıtı da kendisi veriyor:

"Biz daha önce bu iddiayla kurulan partilerden şu temel noktalarda ayrıyız.

1. Yasal çerçevede kurulsak da, bu yasallık bizim için önemli değil. Memur eylemleri gibi bugün sokağa taşmış eylemlikler üzerinde kurulacağız ve yasal olmadan öte meşru bir parti olacağız.

2. İşçi ve emekçilerle birlikte kuracağımız için gücümüzü onlardan alacağız. Bir kitleselliğe ulaşacağımız için bizi kolayca kapatamıyacaklar, kapatsalar da o zaman örgütlediğimiz insanlar gideceği adresi bilirler."

İşte bir kıvrak zeka örneği daha...

İşçi sınıfını Marksist-Leninist hatta, Bolşevik bir Parti önderliğinde devrim için örgütlemek gibi bir derdi olmayan bu "tipik" reformistler, güncel ve kısmi taleplerle legal zeminde emekçi kesimleri örgütleyecekler, sıkıştıklarında da, örgütledikleri kesimlere adres gösterecekler! Bu bayların beyinleri öylesine karmakarışık ki, faşist diktatörlüğün şaha kalktığı bu ülkeye göremeyecekleri bir uzaklıktan bakıyorlar ve bugün dünyanın hiçbir ülkesinde olmayan bir demokratik zemin yakaladıklarını sanıyorlar. Eğer böyle değilse, Doğu Perinçek'in kulaklarını çınlatmak gerekiyor. Çünkü görünen o ki, modern revizyonizm beyinleri çürüttükçe daha bir süre onun saflarına katılacak sınıf düşmanları olacaktır.

Birinci toplantıda sorup, "uygun bir dil"den öte yanıt alamadığımız soruları konuşmacıya tekrar soruyoruz. İyi ki konuşmacı o "uygun dil"e de tercümanlık yaparak merakımızı gideriyor.

"Bize bu tür amaçlı sorular sorarak oluşumu baltalamak isteyen arkadaşlar var. Biz şunu söylüyoruz. Kuracağımız işçi-emekçi partisi her kesimden insanların katılacağı, onların taleplerini meşru zeminlerde örgütleyen muhalif bir parti olacak. Sosyalist ilkeler etrafında örgütlenen bir parti olmayacağız. Bu zeminde yardımcı olacaksanız gelin. Yoksa kafa karıştırmayın."

İşte o evrensel değerlerden ödün verilmeyeceğinin uygun bir dille ifade edilişinin herkesin anlayacağı dille tercümesi. Bu bayların kendi durumlarını daha iyi anlatabilmeleri için Doğu Perinçek'ten öğrenecekleri çok şey var bence...

Toplantı dağılırken ilk başta düşündüklerim daha çok belirdi usumda. Ve o şiirin bütününü mırıldanarak ayrıldım oradan...

Ey dayanılmazlığına kurşun döktüğüm sabır
sevmek ki ölmektir uğruna
aşk ırmaklarına alsu taşımak
ve yorulmamaktır
ve gülmektir kanatırcasına
açmayan bir gülün köksalkımını
dayanmaktır ve güzel birşeylere
adamaktır ömrü
ve ölmektir aykırı zamanlara güldikiminde
...
Dayanmak zor bugünlerde
yıldızlara mı tutunsam
yüreğine mi
ey güzel umut...

Bir Bolşevik Partizan okuru.
10.08.1995 ▲

"Ekim 3. Genel Konferansı" üzerine notlar...

"Ekim" taraftarları 15.7.1995 tarihinde Nürnberg'te "3. Genel Konferans"ı tanıtmak için bir toplantı düzenlediler. Bu toplantıya Bolşevik Partizan taraftarları da katıldı. 20 kişinin katıldığı toplantıda, verilen söz hakkı kullanılarak, "Ekim"in "3. Genel Konferans"ında ortaya koyduğu görüşler eleştirildi.

Bilindiği gibi Ekim sayı 119'da "3. Genel Konferans"ını yaptığını devrimci kamuoyuna duyurdu. Biz bu yazıda "3. Genel Konferans" bildirisinde ortaya konulan bazı görüşler üzerinde durmak istiyoruz. Çünkü "3. Genel Konferans" bildirisinde ortaya konulan görüşler, yapılan tanıtma toplantısında da savunulmuştur.

Bir komünist örgütün savunduğu, dayandığı çizgiyi değerlendirmede en önemli ölçütlerden birisi, onun en yüksek organı olan kongresinin aldığı kararlardır. (Ekim kongre değil, konferans olarak adlandırıyor. Eğer seçilen delegeler, tüm örgütün temsiline dayanıyorsa, bunu kongre olarak adlandırmak doğrudur.) Kongreler genellikle yenilikleri ve değişimleri beraberinde getirir. Bu değişimlerin ne yönde olacağı da, kongreyi gerçekleştiren örgütün, savunduğu siyasi çizgiden bağımsız olarak ele alınamaz. Bu bakış açısıyla soruna yaklaşıldığında "Ekim'in 3. Genel Konferans"ı savunduğu revizyonist ve troçkist görüşlerini daha da derinleştirip, geriye doğru bir adım atmıştır.

Konferansın ön hazırlığı ile ilgili olarak, MK adına yapılan açılış konuşmasında şunlar söylenmektedir:

"MK olarak şunun farkındayız. Böyle bir adımı çok daha güçlü bir biçimde örgütleyebilirdik. Örgüte bir ön konferans süreci yaşatarak, hareketin sorunlarını mümkün sınırlar içerisinde yazılı hale getirerek ve tüm örgütün önüne koyarak, yoğun bir iç tartışma atmosferi yaratarak konferansı bunun ardından toplayabilirdik. Böyle bir durumda kuşkusuz konferansın başarısı daha kesin olurdu." (Ekim sayı 120. sf. 11)

Ekim'in *"bugünün Türkiye'sinin en ileri örgütsel düzeyi" (age. sf. 12)* olduğunu söyleyenlerin, konferansı bu şekilde toplamasının Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü bir örgütün üst organının aldığı kararlar, tüm örgüt ve örgüt üyeleri için bağlayıcıdır. En yüksek organda karar alınan bir konuda, kongre öncesi, örgüt içerisinde geniş bir tartışmanın ve ideolojik mücadelenin sürdürülmüş olması gerekir. En yüksek organın karara bağlayacağı konular üzerinde fikir mücadelesi ve eleştiri mutlaka bütün örgütte kongre öncesinde yürütülmeli; kongre kararlarını daha önce örgüt içerisinde yürütülmüş fikir mücadelelerinin temelinde almalıdır.

İşte gerçek komünistlerin tavrı ve soruna yaklaşımı böyledir. Konferans öncesi, hareketin sorunlarını yazılı hale getirmeyen, *"yoğun bir iç tartışma atmosferi"* yaratmayan bir örgütün kendisini *"en ileri örgütsel düzey"* olarak tespit etmesi Ekim'in ciddiyetsizliğini gösterir.

Ekim'in *"özgün konumunun parti öncesi bir örgüt olmaktan"* kaynaklandığını belirten konferans, *"hareketin 7 yıllık bir siyasi geçmişinin"* olduğunu, 1995 yılının partileşme yılı ilan edildiğini belirtmektedir. Bilindiği gibi Ekim ortaya çıktığından bu yana parti öncesi grup olduğunu, parti kimliği kazanmanın yakıcı bir sorun olduğunu ortaya koymuştur.

Parti konusunda Ekim'in Marksist-Leninist bir çizgide olmadığı en başta tespit edilmelidir. Çünkü Ekim, Leninist parti öğretisini, iki aşamalı parti inşası öğretisini savunmamaktadır. Ekim, parti tanımlamasında sadece bir parti tanımını önce çıkarmaktadır. O da, *"sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğidir."* Bu tez hiçbir şekilde Marksist-Leninist partinin tüm özelliklerini içeren bir tek evrensel temel tanım olarak kullanılamaz. Marksist-Leninist partinin değişik özelliklerini vurguluyan bir dizi tanım vardır. Tabii ki Marksist-Leninist bir parti işçi sınıfı ile bağ kurma-lıdır.

Burada öne çıkan nokta, işçi sınıfına taşınan bilincin nasıl bir bilinç olduğu sorunudur. Kuşkusuz Ekim'in işçi sınıfına taşıyacağı bilincin sosyalist bilinç olmadığı gayet açıktır. Ekim, 1995 yılını partileşme yılı ilan ettiğine göre, şu soruya da açık cevap vermelidir. Bu birliğin düzey sorunu nedir? Siz işçi sınıfı ile kurduğunuz bağın hangi aşamasından sonra kendinizi parti olarak adlandıracaksınız?

Devamla konferans bildirisinde şunlar yazılmaktadır; *"Bugünkü koşullarda rejimi tehdit eden gerçek ve potansiyel-siyasal kuvvetler; işçi sınıfı hareketi, büyük kentlerin yoksul emekçi yığınları ve Kürt özgürlük hareketidir."*

Burada önce gerçek ve potensiyel güçler aynı yerde sayılarak yanlış yapılmaktadır. Bu tavırla gerçek durum açıklanamaz. Soruna ayrımcı yaklaşıldığında şu görülmek; tespit edilmek zorundadır: Bazı istisnalar dışında işçi sınıfı ve diğer sınıf ve katmanların hareketi düzen içi hareketlerdir. Mücadele talepleri esas olarak ekonomik taleplerdir. Bu mücadele içerisinde siyasi talepler de çok sınırlı reform talepleri olmaktan ileri gidememektedir.

İşçi sınıfı ve kamu emekçileri kendilerini ilgilendiren ekonomik ve kısmi olarak da siyasi sorunlarla ilgili eylemler yaptı, yapıyor. Türkiye işçi sınıfı bir dizi sorunda esas olarak seyirci durumundadır. Kuzey-Kürdistan da gelişen savaşla ilgili olarak, Türkiye işçi sınıfı bir tek grev, bir tek eylem koymamaktadır. Durumun böyle olduğu koşullarda *"işçi sınıfı hareketi, büyük kentlerin yoksul emekçi yığınları"* nın rejimi "tehdit" ettiği anlamına da gelebilecek saptamalarda bulunmak gerçek durumla çelişen tespitlerdir.

Yukarıda Kürt ulusal hareketini dışta tutarak, diğer sınıf ve katmanların durumunu açıklamaya çalıştık. Ekim'in "3. Genel Konferans"ı, *"Kürt halkı devrimci bir önderlik altında ulusal özgürlük ve eşitlik talepleriyle ayağa kalktı"* ğını tespit etmektedir. *(Ekim sayı 119, sf.3)*

Buradaki tespitler de gerçek durumu yansıtan tespitler değildir. Çünkü PKK burjuva milliyetçi bir örgüttür. PKK'nın belirleyici niteliği burjuva

milliyetçiliğidir. PKK'yı anda temel özelliği itibarı ile devrimci ya da karşı-devrimci olarak nitelendirmek doğru değildir. PKK devrim ile karşı-devrim arasında bir ara akım konumundadır. Tabii ki yürütülen bu mücadelenin demokratik yanları vardır. Biz bir dizi yazımızda bunları ortaya koymaya çalıştık. Bu tavrı bir cümleyle özetlersek, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş hareketinin ulusal baskıya başkaldıran haklı, demokratik bir özü vardır. Komünistlerin bu harekete sınırlı bir destek vermesi de görevdir. Desteğin ötesinde ve fakat komünistlerin bu bağlamda esas görevi, ulusal sorunda da çözümü proletarya önderliğinde devrime bağlı olarak ele alan bir çizgiyi hakim kılmak için mücadeledir. Ekim'in "3. Genel Konferans"ı inciler dökmeye devam ediyor. Ulusal sorun bağıntısında aynen şunları yazıyorlar:

"Zira temelde köylülüğe ve şehir küçük burjuvazisine dayanan bir hareket, kendi başına ulusal sorunun kurulu düzeni aşan bir çözümünü gerçekleştiremez. Dolayısıyla sorun hareketin önderliğinin kararlılığıyla değil, dayandığı toplumsal güçlerin gücü ve ufkuyla ilgilidir." (Ekim sayı 119, sf. 4)

Bu tavrı bir cümle ile özetlersek; ulusal hareketin önderliği devrimci de olsa, köylülüğe ve şehir küçük burjuvazisine **dayandığı için** kurulu düzen dışında bir çözüme varamaz!!! Köylülüğün önemini yadsıyan bu troçkistler, bir hareket içerisinde köylülüğü gördükleri zaman yaygarayı basıyorlar. Bu hareket düzen dışına çıkamaz! Neden? Çünkü bu hareket içerisinde köylüler var da ondan! Bu bakış açısının Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Çünkü ulusal sorunun özü köylü sorunudur. Ulusal hareketin temel ordusunu köylülük oluşturmaktadır. Köylülük katılmadan güçlü bir ulusal hareket sözkonusu olamaz. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusal sorunun özü köylü sorunudur denildiğinde, bu şu anlama gelir: Emperyalizm çağında ulusal sorun ancak ve yalnız ulusal hareketin proleter dünya devriminin bir parçası olduğu şartlarda, ulusal hareketin devrimci olduğu, yani emperyalist sisteme gerçekten darbe vurduğu şartlarda gerçek bir çözüme kavuşur; gerçek çözüm yönünde adımlar atılır. Ulusal sorun özü itibarıyla köylü sorunudur, tespitinin içeriği ve anlamı budur. Bugün Kuzey Kürdistan'da köylülük, bir dizi milli talepler temelinde ulusal harekete katılmaktadır.

Bu anlamda ulusal hareketin önderliğinin doğru bir konumda durması hayati bir sorundur. "Konferans bildiri"lerinde çeşitli sınıf ve katmanlar hakkında görüş belirten, yorum yapanların, köylülük, yoksul köylülük hakkında tek laf etmemeleri raslantısal bir durum değildir. Devrimde işçi-köylü ittifakını reddeden anlayışın troçkist bir anlayış olduğunu iyi biliyoruz. Ekim'in de bunu savunması Marksizm-Leninizm'in değil, Troçkizmin izinde gittiğinin en iyi örneğidir.

Türkiye devrimci hareketinin geçmişinde var olan olumlu yanları reddeden ve herşeyi kendisi ile başlatan Ekim, kendilerinin 12 Eylül ürünü bir hareket olduklarını belirtmektedirler. 12 Eylül ürünü saptaması gerçekten de doğru bir saptamadır. Çünkü genellikle yenilgi dönemlerinde ne idüğü belirsiz, komünizm adına hareket ettiğini söyleyen gruplar ortaya çıkmaktadır. Bunlar ülkemize özgü birşey de değildir. Dünya Komünist Hareketinde bunun çokça örnekleri vardır. Ekim de yenilgi döneminde ortaya çıkan ve amacı bilinçleri karartmak olan bir gruptur. Bu grubun da ipliğini pazara çıkarmak Bolşeviklerin görevidir.

Ekim'in "3. Genel Konferans"ı Kuzey Kürdistan-Türkiye'de varolan akımları üç noktada toplamaktadır. Buna göre; *"1- küçük burjuva popülizmi, 2- sosyal reformizm, 3- proleter sosyalist hareket"*. Tabii ki proleter sosyalist hareket olarak kendilerini görüyorlar!!! Bu tespitleri yapmakla yetinmeyen Ekim "3. Genel Konferans"ı şu tespitleri yapmaktadır:

"Geleneksel devrimci hareketin devrimci mücadele çizgisinde ısrar eden kesimleri ise, '80 öncesinin kendine özgü toplumsal-siyasal ortamında şekillenmiş ideolojik çizgilerine bugün işçi sınıfı içinde bir toplumsal dayanak oluşturma gayretindedirler. Bu alanda elde edebilecekleri pratik başarı ölçüsünden bağımsız olarak, bu gruplar teoride, taktikte, örgütte ve pratik mücadelede Türkiye işçi sınıfının sosyalist siyasal hareketini yaratmak şansından yoksundurlar. Çünkü onlar, Türkiye ve dünyada bir dönemin kapanmış bulunduğunu bir türlü anlayamamakta, dolayısıyla bu kapanmış dönemi anlamak ve aşmak gücünü de kendilerinde bulamamaktadırlar." (Ekim sayı 119, sf. 6)

Ekim küçük burjuva popülizmi olarak devrimci hareketleri kastetmektedir. Bu alıntıda söylenmek istenen noktaları özetlersek, daha iyi anlaşılacağı kanısındayız.

- Bazı gruplar devrimci mücadele çizgisinde ısrar ediyorlar.
- Bu grupların çizgileri 80 öncesinin toplumsal ve siyasal ortamında ortaya çıkmıştır.
- Bunlar işçi sınıfı içerisinde toplumsal bir dayanak yapmak için uğraşıyorlar.
- Bunlar işçi sınıfı içerisinde toplumsal bir dayanak oluşturamazlar.
- Çünkü geçmişten kopamıyorlar, geçmişleri ile hesaplaşamıyorlar.
- En önemlisi de bu gruplar dünyada ve Türkiye'de tarihsel bir dönemin kapanmış olduğunu bir türlü anlayamıyorlar ve bunu aşma gücünü kendilerinde bulamıyorlar!

Ekim'e göre bir tarihsel dönem kapanmıştır. Yeni bir döneme girilmiştir. Peki ama yenilik nedir? Acaba çağımız mı değişti? Biz hala çağımızın emperalizm ve proleter devrimleri çağı olduğnu söylüyoruz. Yani bu, şu anlama geliyor: Emperyalizmin özü değişmediği sürece, emperyalizm proleter devrimleri ile ortadan kaldırılmadığı sürece, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı da değişmeyecektir. Eski dönemi kapatan, yeni bir dönem açtığını söyleyen Ekim'in yeni yönelimi Dünya Komünist Hareketine saldırmak, özellikle de Stalin yoldaşı terk etmeyi önermektedir.

"Ekim"in yeni yönelim ve arayışı içerisinde ortaya koymak istediği "görüşler" yeni değildir. Bunlar geçmiş dönemde de ortaya çıkmış, komünistlerin mücadeleleri sonucu hak ettikleri cevapları almış ve tarihin çöplüğüne gömülmüşlerdir. Ekim'in de gideceği yer burasıdır.

Bir grup Bolşevik Partizan taraftarı

Ağustos 1995 ▲

BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ'NİN 78. YILDÖNÜMÜNDE EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN YOLUNU AYDINLATIYOR!